

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

NİSAN 1999

SAYI: 13

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

YOLUMUZ DEVRİM YOLUNDA DÜŞENLERİN YOLUDUR

30 MART

17 NİSAN

**DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA
VE DHKP-C'NİN KURULUŞUNU
KUTLAMA GÜNLERİ**

PARTİMİZİN YOLU KURTULUŞUN YOLUDUR

İÇİNDEKİLER

DEVİRİMCİ ALTERNATİF	3
GELENEKLERİMİZ.....	12
ŞEHİTLERİMİZ ONURUMUZDUR.....	21
ÖRGÜTLEYİCİLİK.....	28
YOKSULLUK VE KİTLESELLEŞME.....	35
ÇEVRE İLİŞKİLERİ.....	40
CEPHE'DEN.....	44
SEÇİMLER, PARLAMENTOCULUK VE DEVİRİMCİ TAVIR....	54

**KATİLLER
BOŞUNA
SEVİNDİNİZ
30 MART'LARDA
12 TEMMUZ
VE 17 NİSANLAR'DA
YENİLGİNİZ
İLAN EDİLDİ
1994'ÜN
30 MART'INDA
SİZ ÇOKTAN
YENİLMİŞTİNİZ
ASLINDA
İLK KURŞUN
SİKILDIĞINDA
KIZILDERE
YOLUNDA**

**DEVİRİM YOLU ENGEBELİDİR,
DOLAMBAÇLIDIR, SARPTIR...
KURTULUŞ BAYRAĞI BU YOLU
TIRMANAN GERİLLALARIN BİRBİRİNE
İLETMESİ İLE OLİGARŞİNİN
BURÇLARINA DİKİLECEKTİR. HER
ENGEBEDE DÜŞEN GERİLLALARIN
GÖVDESİ BİR DEVİRİM FIRTINASI
YARATIR...
DÜŞEN GERİLLALARIN KANI DEVİRİM
YOLUNU KIZILLAŞTIRIR, AYDINLATIR...
DÜŞENLER GERİDE KALMAZLAR,
ONLAR; EMEKÇİ HALKIN KALBİNDE,
RUHUNDA VE BİLİNCİNDE, DEVİRİMİN
ÖNDER VE İTİCİ SEMBOLLERİ OLARAK
YAŞARLAR...
VE ONLAR; LİDERDİRLER, LİDERLER
DEVİRİM SAVAŞINDA MASA BAŞINDA
OTURMAZLAR, BU SAVAŞTA EN ÖN
SAFTA SAVAŞIRLAR...
DÜŞENLER DEVİRİM İÇİN, DEVİRİM
YOLUNDA VURUŞARAK DÜŞTÜLER.
KALBİMİZE, RUHUMUZA VE
BİLİNCİMİZE GÖMÜLDÜLER...
ONLAR; KURTULUŞA KADAR SAVAŞ
ŞİARINI DEVİRİM YOLUNA KANLARIYLA
YAZDILAR...
YOLUMUZ; DEVİRİM YOLUNDA
DÜŞENLERİN YOLUDUR...**

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

MAHİR ÇAYAN

DEVİRİMCİ ALTERNATİF

Yürüyüşlerden, boykotlardan, okul ve toprak işgallerinden, Amerikalıları denize dökmekten, anti-faşist, anti-emperyalist kavganın içinden çıkıp gelerek 1970 Aralığında partileştik. “Eski tüfek”lere, cuntacılığa, sovyetik şablonlara, parlamenterist hayalciliklere karşı ideolojik mücadeleden geçerek Türkiye devriminin yolunu çizdik. 1971-72’ye damgasını vuran silahlı savaşımız, büyük bir miras bıraktı. Mahir’lerin, THKP-C’nin mirası büyük bir potansiyel tarafından sahiplenildi ve savaş sürdürüldü. **Umudu**, bu büyük mirasın başta gençlik olmak üzere geniş bir halk tarafından sahiplenmesi üzerinde inşa ettik. Umudu büyütme devam edip, Parti-Cephe’yi yeniden yaratıp artık **Parti’yiz, alternatifiz** dedik. “Kurtuluşun yolu partimizin yoludur” derken, otuz yıllık savaşın kanıtlarıyla konuşuyoruz. Şehitlerimiz karşısında, halkımız karşısında alnımız ak olarak konuşuyoruz. Çünkü bu otuz yıl, eğilip bükülmediğimiz, soldan ve sağdan esen rüzgarlara kapılıp sapmadığımız, mücadele are-

nasını asla ve hiç bir biçimde terketmediğimiz gurur ve onur dolu bir tarihtir.

Otuz yılda cuntalar gelmiş, gitmiş, her alanda büyük bedellerin ödendiği dişe diş bir savaş sürdürülmüş; legalite, illegalite, silahlı mücadele, ayaklanma gibi tüm teoriler ülke ve halk gerçeğimizin sınavından geçmiştir.

Sınıflar mücadelesinde iktidar alternatifi olarak örgütlenen THKP-C’yi yalnızca “Türkiye devriminin yolunun netleştirilmesi” olarak göremeyiz. Bu temel çizgi, örgütlenme anlayışından çalışma tarzına, eylem tarzından kültürüne kadar hemen her şeyi yeniden şekillendirmiş, silahlı mücadele çizgisi, devrimci harekete pek çok ilke, gelenek kazandırmıştır. Parti-Cephe bunların bütünü olarak bir alternatiftir.

Bu tarih Türkiye devrimine ilişkin tüm diğer stratejik çizgilerin kendi içinde taşıdıkları açmazları, tıkanıklıkları açığa çıkarırken, devrimci çizginin kanıtı olmuş, eğilip bükülmez ve yenilmez Parti-Cephe gerçeğini netleştirmiştir.

Kendimizi Parti olarak, alternatif olarak ilan etmek için çok beklememiz gerekti. Bu ne acelemizin olmamasından, ne de Parti’yi küçümsediğimizdendi. Tersine, ülkemizdeki durum, bir partiyi her geçen gün daha gerekli kılıyordu ve biz Partileşme hedefimizden bir an bile vazgeçmiş, onu belirsizliğe ertelemiş değildik. Daha en baştan ortaya koymuştuk ki, biz beş-on kişinin bir araya gelip kendini parti ilan etmesiyle kuruluveren bir parti olamazdık. Çünkü böyle bir parti olabilirdi ama, bu parti bir **alternatif** olamazdı. Nitekim bu süreçte onlarca parti kurulmuş, ama bunların hiçbirisi politik anlamda bir alternatif olarak kendini kanıtlayamamıştır. Alternatif olabilmek, kendini parti olarak ilan etmenin ötesinde, sınıflar mücadelesi içinde kanıtlanan, sınavlar-

dan geçen pek çok özelliğe sahip olmayı gerektiriyordu. 1994 Mart'ında **DHKP'nin** kuruluşunu ilan ettiğimizde, kendimizi 20 yılı aşkın sürdürdüğümüz devrimci savaş içinde kanıtlamıştık ve bu savaşın tarihsel birikim ve donanımına sahiptik.

Alternatif olmak elbette tek başına devrimi, sosyalizmi hedefliyoruz demek değildir. Politikalar, örgütlenme ve mücadele biçimleri, her şey bunun bir ifadesi olmak zorundadır. Bunlarda bir uygunsuzluk varsa, orada iktidar iddiasının altı doldurulmamıştır, iddia sözde kalır.

Her şey **savaşı geliştirmek, devrimci iktidarı kurmak** içindir; Bir taktik, bir eylem, bir örgütlenme biçimi, bir propaganda yöntemi, buna hizmet edip etmediğiyle değerlendirilir. Silahlı örgütlenmeler, halk örgütlülükleri, legalde-illegalde, şehirde-kırda her alanda ve her koşulda mücadeleyi yürütebilecek örgütlülükler, iktidar iddiasının somut biçimleridir.

Sınıflar mücadelesinde iktidar alternatifi olarak örgütlenen THKP-C'yi yalnızca **"Türkiye devriminin yolunun netleştirilmesi"** olarak göremeyiz. Bu temel çizgi, **örgütlenme anlayışından çalışma tarzına, eylem tarzından kültürüne** kadar hemen her şeyi yeniden şekillendirmiş, silahlı mücadele çizgisi, devrimci harekete pek çok ilke,

Bir siyasi hareketin çok çeşitli başarıları, zaferleri karşısında takındığı tutum, onun olaylara, gelişmelere hangi ölçüde iktidar perspektifiyle baktığının da bir yansımasıdır. Bütün ufkunu varolmakla, şu veya bu gruptan önde olup olmamakla sınırlı herhangi bir grup için küçük zaferler herşeydir.

gelenek kazandırmıştır. **Parti-Cephe bunların bütünü olarak bir alternatiftir.**

UMUDU BÜYÜTMENİN, ALTERNATİFİ YARATMANIN TARİHİ

1972'den bugüne uzanan tarihin esası, baskıyla terörle boğulmak istenen halkın kurtuluş umudunu diri tutmak, Parti-Cephe'yi yeniden yaratmak, giderek düzenden kopan ama çaresizliği de birlikte yaşayan halkın karşısına bir alternatif koyabilmektir. Bunu başardık. Büyük bedeller ödeyerek, büyük badirelerden geçerek başardık.

Alternatif olmak, dik durmaktır. Tarihimiz dik durmanın tarihidir. Faşist terör karşısında, ihanetler ve sapmalar

karşısında, dünya ölçeğinde esen yılgınlık, teslimiyet ve sağcılaşıma rüzgarları karşısında dik durmak, alternatif olma gücünü kazanmaktır. Ne düşman karşısında, ne oportünizm ve revizyonizm karşısında çaresiz kalmadık. İmha politikalarıyla yokedilmek istedik, bu imha altında silahları terketmeye zorlandık. Oligarşi, hapishanelerde yıldırmadığı, teslim alamadığı devrimci hareketi, bu politikayla teslim almak veya tümüyle etkisizleştirmek istedi. Kayıplarımıza rağmen, silahlı savaşta ısrar ettik. Duvarlarını, ihanetçilerin, kontrgerillanın ve oportünizmin ördüğü kuşatmalar yaşadık. Çizgimizde, adaletimizde, ilkelerimizde ısrar ettik.

Tabii sorun neyi niçin yaptığını bilmektir. Eğer yaptıklarınıza iktidar perspektifi değil de örneğin rekabet duyguları yön veriyorsa, onun yapılışı da, sonuçlarının değerlendirilişi de farklı olacaktır.

Pekçok siyasi harekete baktığında onu tanımlayacak bir özgünlük bulmakta güçlük çekilir. İktidar perspektifinin içselleşmediği her örnekte taklitçilik, şablonculuk belirgin yanlardan biridir. Öyle olur ki artık küçük-burjuvaziden etkilenmelerle şu veya bu tahliller geliştirir. Dört Cepheli'nin kaybedilmesini siyasi gelişmelerin tahlili açısından önemli görmez, ama bir insan hakları savunucusunun tutuklan-

masını herşeyin önüne koyabilir. Çünkü onu yönlendiren medyadır, küçük burjuva aydın kesimlerdir. Her baskı, terör dönemi, emperyalist medyanın bombardımanları, onun savruluşlar yaşamasına yolaçar.

Sağa sola savrulmak, ilerleyememektir.

Halk savaşından ayaklanmacılığa, ayaklanmadan legal particiliğe, işçilikten gecekondu-lara, genel grevden, bari-katlardan parlamentoculuğa, bağımsızlıktan otonomiye, devrimden barışa savrulup duranlar, hangi başarıları elde ederlerse etsinler, bu onları iktidara götürmez, onlar ancak dönemsel hareketler olarak kalırlar, attıkları hiç bir ileri adım kalıcılaşmaz.

Alternatif olarak örgütlenen bir siyasi hareket, kuşku yok ki, dönemsel (konjoktürel) bir hareket değildir. Mahir'ler, Kızıldere'ye giderken de, Kızıldere'de "*Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik*" derken de, kuşku yok ki, Türkiye devriminin netleştirdikleri yolda ilerleyeceğinden, Parti-Cephe'nin kendini yeniden yaratacağından emindiler. Yüzlerce şehidimiz hep bu inançla ölümü gülerek kucakladılar. Savaşçılarımız bu inançla savaşıyorlar.

Kızıldere sonrası hemen tüm oportünist, revizyonist gruplar, Kızıldere'yi silahlı mücadele çizgisinin iflası ve yenilgisi olarak değerlendirdi-

ler. Ama 30 yıldır Türkiye'de devrimci mücadele adına gündemi belirleyen, hemen her alanda mevziler kazandıran, silahlı mücadele çizgisinden başka bir şey değildir.

THKP-C'siz, Devrimci Sol'suz, DHKP-C'siz bir Türkiye devrim tarihi yazılamaz. Cephe çizgisi otuz yılın belirleyicisidir.

Alternatif olmanın ayrım noktalarından biri, temel-tali ilişkisini, legal-illegal alan, silahlı mücadele, demokratik mücadele ilişkisini doğru kurabilmektir. Tarihimiz boyunca hayatın, mücadelenin her alanında olduk. Sendikal mücadelenin de en önündeydik,

Alnımızın akıyla DHKP-C adıyla 5 yıl daha eklenmiştir bu onurlu tarihe. 5 yıldaki her türlü saldırıya rağmen Parti-Cephe savaşımaya, gelişmeye devam ediyor. İktidar hedefi açısından, iktidarı alabilecek güç ve aşamada bir alternatif olmak açısından, bütün bu gelişmeyi yeterli görmüyoruz. Ama, Mahir'in daha silahlı savaşın başlangıcında söylediği gibi, bu seviyeye gelmek için savaşmanın şart olduğuna inanıyor ve bunun için savaşıyoruz.

silahlı savaşın da. Legal alanı değerlendirmede gerekli adımları cüretle attık, ama illegaliteyi hiç bir zaman yok saymadık. Legal olanaklar, parlamentoculuk hiç bir zaman gözlerimizi kamaştırmadı. Gözleri kamaşanlar, hedeflerini kaybederler.

DHKP-C hiç bir zaman kitle hareketinden kopmamıştır.

Oportünizm, Parti-Cephe'ye ilişkin onyıllardır "**kitleden kopukluk**" demagojisini yapmış, ancak buna kendi de inanmamıştır. İnanmadığı gibi gizliden bu "kitleden kopuk" hareketi taklit etmeye çalışmıştır.

Ama rekabetçilik duygusuyla herşeye rağmen, Cephe hepsinin toplamından fazla kitleyi biraraya getirdiği zaman bile revizyonist, oportünist sol "kitle bağları yok" söyleminden vazgeçmemiştir. 1 Mayıs rakamlarına ilişkin fevranların kaynaklarından biri de budur. Bu son derece ilginç bir durumdur; bir miting yapılır, Cephe orada binleri yürütür, sayısı yüzü bile bulamayan bir siyasi hareketin dergisinde aynı hafta içinde Cephe çizgisinin kitleden kopukluğu üzerine yazı çıkar. Kör mü peki onlar? Hayır, ama öyle yazmak zorundadırlar; çünkü Cephe'nin kitleselliği kabul edildiğinde, bütün teori çökecektir.

Oysa kendileri aynı rakamın dörtte birine bile ulaşsalar koparacakları vaveyla tah-

min edilebilirdir. Ama aslında bir siyasi hareketin çok çeşitli başarıları, zaferleri karşısında takındığı tutum, onun olaylara, gelişmelere hangi ölçüde iktidar perspektifiyle baktığının da bir yansımasıdır. Bütün ufkunu varolmakla, şu veya bu gruptan önde olup olmamakla sınırlı herhangi bir grup için küçük zaferler herşeydir. Bunu oportünizmde görebiliriz; çok küçük bir şey öylesine abartılır ki, o konu hakkında yapılan tahlillerle olayın çapı arasında dev bir uçurum ortaya çıkar.

Veya olur olmaz her şeyi “**zafer**” olarak adlandırmak da bu ruh halinin bir yansımasıdır. Oysa kazandıkları zaferler de yoktur. Zaferlerin mimarı Parti-Cephe çizgisidir, ama Parti-Cephe bu zaferlerin devrim yolunda ancak küçük adımlar olduğunu bilecek kadar mütevazî ve iktidar perspektifine sahiptir.

Bütün bunlar nasıl umut olduğumuzun, umudu nasıl bir alternatife dönüştürdüğümüzün köşe taşlarıdır. Kuşku yok ki çok zorlu bir süreçti bu. Ve yine hiç kuşku duymuyoruz ki, bundan sonrası daha da zorlu olacaktır. 20 yılı aşkın süren bu savaş içinde, 500’e yakın şehidimizin üçte birini Parti’nin ilanından sonraki 5 yıl içinde vermiş olmamız, en yaygın tutsaklıkları bu dönemde yaşamış olmamız, bu zorluğun yalnızca bir cephedeki göstergeleridir. Ama DHKP

Devrimi hedefleyen, bu iddiada olan bir siyasi hareket için Alternatif olmanın belirleyicisi silahlı mücadele ve illegal örgütlenme’dir. Bu ikisi olmaksızın hiç bir siyasi hareket alternatif olduğu iddiasında bulunamaz.

bunların üstesinden gelip, bunlara rağmen, devrimi geliştirebilecek önderliğe, ideolojiye, geleneklere sahiptir.

Kitlelerden hiç kopmadan, silahlı savaş çizgisini hiç terk etmeden, darbelerden, ihanetlerden kendimizi yeniden yaratarak çıkmayı bilerek, kolaycılığa, pragmatizme düşmeden, ufkumuzu kısa vadelerle sınırlamadan, adalet anlayışımızdan sapmadan yazdığımız bu tarih, tüm zorlukları aşmamızı sağlayacak gücümüzdür.

ALNİMİZİN AKIYLA 5 YIL

Alnımızın akıyla DHKP-C adıyla 5 yıl daha eklenmiştir bu onurlu tarihe. 5 yıldaki her türlü saldırıya rağmen Parti-Cephe savaşmaya, gelişmeye devam ediyor. İktidar hedefi açısından, iktidarı alabilecek güç ve aşamada bir alternatif olmak açısından, bütün bu gelişmeyi yeterli görmüyoruz.

Ama, Mahir’in daha silahlı savaşın başlangıcında söylediği gibi, bu seviyeye gelmek için savaşmanın şart olduğuna inanıyor ve bunun için savaşıyoruz.

Partimizin yaratıcıları şehitlerimiz karşısında alnımız aktır. Onların parti düşlerini gerçekleştirmeyi bir görev bildik ve darbe gibi bir ihaneti altetmenin ardından bu cüretli adımı attık.

Parti ve Cephe, hiç kesintisiz sürdürdüğümüz silahlı savaşıyla, halk ayaklanmalarıyla, örgütlenmeleriyle, Anadolu ihtilalini yaygınlaştırma doğrultusundaki adımlarımızla pratikte kendini kanıtlayarak gelişmesini sürdürdü.

Parti-Cephe’nin onurlu tarihine eklenen bu 5 yılda, Parti-Cephe’nin önderliğinin büyük bir sınavdan geçtiği Gazi ayaklanması vardır. Alternatif olmak, hoşnutsuzluğun ve öfkenin böylesine büyük olduğu bir ülkede, kitle hareketlerine müdahale etmeye, onun önderliğini üstlenmeye hazır olmak demektir. Parti-Cephe, Gazi ayaklanmasında önderlik olarak, savaşçılar olarak hazır olduğunu göstermiştir. Ayaklanmadan öğrenmiş, ayaklananlara yol göstermiştir.

Tekellere, halk düşmanlarına, emperyalistlere vurmaya devam ettik. Tekelci burjuvazinin en elit kesimine yönelttiğimiz saldırı, uzlaşmazlığımızı, iktidar hedefimizi, hal-

kın adaletini uygulamaktaki tereddütsüzlüğümüzü bir kez daha çok somut olarak gösterdi. Bir statüyü daha sarstı. Statülerin sarsılmasından bu defa da oligarşiden önce küçük-burjuva kesimler rahatsız oldu, eylemi şu veya bu biçimde gölgelemeye çalıştılar. Ama Sabancı eylemi, halk kitleleri nezdinde DHKP-C'nin kim olduğu, neyi istediği, kararlılığı konusunda bir güven unsuruna dönüştü.

Bu sürecin en önemli olaylarından biri Susurluk ve Partimizin bu konuda geliştirdiği politika ve eylemlerdir. Susurluk odağındaki eylemlere, küçük-burjuvazinin siyasi yönlendiriciliğinden çıkartılıp devrimci bir muhteva kazandırılmasında Cephe belirleyicidir. Halkın adalet isteği Cephe önderliğinde sokaklara, alanlara taşınmış, Susurluk devlettir şiarı, halkın muhalefetine devrimci bir hedef kazandırmıştır. Cephe halkın devrimci muhalefetine önderlik ettikçe oligarşi de saldırganlaşmış, DHKP-C'ye yönelik ideolojik, psikolojik savaş yoğunlaştırmıştır. Oligarşi bizi bu pisliğe bulaştırmak için elinden gelen herşeyi yapmış, kontrgerilla, mafya şefleri pek çok açıklamalarına partimizin ve önderimizin adını karıştırmış, çamur atmaya kalkmışlar, Mersin'deki büyük uyuşturucu kaçakçılığı işinde olduğu gibi adımızı bir biçimiyle olayın içine karıştırmak

için propagandalar geliştirmişlerdir. Ama apak tarihimiz karşısında partimize, önderliğimize hiç bir gölge düşürememişlerdir.

Susurluk süreci bizim halk kitlelerini ve halkın bizi çok daha yakından tanıdığı, tahlil ettiği süreçlerden biridir.

Halk gerçeğimizle bütünleşme, bunu kadrolarımız, savaşçılarımız nezdinde bilince çıkarma ve hayatın içinde somutlama yönünde önemli adımlar attık. Solun tüm kavrayışsızlığına, bu kavrayışsızlığının ürünü olan çeşitli spekülasyonlarına rağmen, halkın değerleri, inançları, ulusal değerler gibi pek çok noktada soldaki statüleri yıkıp, devrimi, örgütü geliştiren bir çizgide açılımlar yaptık. Sol ilk zamanlardaki burun kıvrmasını bırakıp şimdi yeni yeni taklit etme eğilimleri gösteriyor. Dün bu tesbit ve politika-

larımızda reformistlik, feodalizm bulanlar, "Halk gerçeğimiz" esprisiyle akıllarınca alay edenler, bugün dergilerinde halkın inançları sorununu çok öne çıkarmamak gerektiğinden, ulusal değerlere saygıdan, halkın değerlerini geliştirmek gerektiğinden sözediyorlar. Yıllardır böyledir bu, önce Parti-Cephe tarafından ortaya konduğu için, iflah olmaz Parti-Cephe karşıtlığıyla eleştirir, sonra hayatın içinde Parti-Cephe'nin dediğinin kanıtlandığını görür, hayat öğretir ve taklit etmeye çalışır.

Halk örgütlenmeleri konusunda da böyle olmuştur. Parti-Cephe'yle birlikte, halk kitlelerinin ekonomik, sosyal, siyasal durumlarındaki gelişmeleri esas alarak geniş halk kitlelerinin örgütlenmesi konusunda yeni politikalar geliştirdik. Halkın savaştırılma-

1972

"Bu durum hep böyle sürüp gidecek midir?

HAYIR, BİN KERE HAYIR!

... Türkiye Halk kurtuluş Cephesi, Amerikan emperyalizmini ve köpeklerini ülkeden kovana kadar mücadele etmeye ve her şart altında en son savaşçısı ölünceye kadar savaşını sürdürmeye karardır.

... Devrim yolu engebeldir, dolambaçlıdır, sarptır. Kurtuluş Bayrağı bu yolu tırmanan gerillaların birbirlerine iletmesi ile OLİGARŞİNİN BURCUNA DİKİLECEKTİR."

(THKP-C açıklamalarından)

sı, savaşın halklaştırılması doğrultusunda adımlar attık. Başlangıçta bu örgütlenmelerde “Halk” adının geçmesine bile itiraz eden, bunlarda reformistlik, sınıf dışılık bulanlar, bir süre sonra isimleri taklit etmeye başladılar. Ama taklit isimle sınırlı kaldı, çünkü örgütlenmelerin kendisini taklit etmek, onların dar ufuklarının ötesinde bir şeydir. Önerilerimize yine evet demediler, önderliğimizde geliştirilen örgütlülükler içinde yeralmadılar, ama taklit etmekten de kendilerini alıkoyamıyorlar.

Başta kırsal alanlar olmak üzere, silahlı ve silahsız örgütlenmemizi tüm Anadolu sahında yaygınlaştırmak bu sürecin en önemli kazanımlarından biridir. Böyle bir yaygınlaşmanın kuşkusuz büyük zorlukları vardır; düşman bu doğrultudaki her adımın önünü kesmek için taktikler geliştirmektedir. Ama bunu başarmak, Anadolu’nun tüm dağlarında, belli başlı bütün kentlerinde olmak da bizim açımızdan bir zorunluluktur.

Devrimi hedefleyen, bu iddiada olan bir siyasi hareket için Alternatif olmanın belirleyicisi **silahlı mücadele** ve **illegal örgütlenme**’dir. Bu ikisi olmaksızın hiç bir siyasi hareket alternatif olduğu iddiasında bulunamaz. Zaman zaman silahlı eylemlere başvurmak, zaman zaman askeri örgütlenmeler oluşturmak, daha çok konjoktürel bir ha-

reket olunduğunun ifadesidir. Silahlı mücadele prim yapıyorsa, o da (yapabilirse eğer) bir ekip oluşturup bir kaç eylem yapar al el acele. Onu yönlendiren silahlı mücadeledeki iktidar hedefi değil, kısa vadedeli gelişme-**rekabet** kaygıdır.

İktidar hedefli bir silahlı mücadelenin iki ayırım noktası vardır; birincisi silahlı mücadele ve askeri örgütlenmenin bir halk ordusunu yaratmaya yönelik olması, ikincisi, bu mücadele biçiminde ısrardır. Silahlı mücadele yürüten bir örgütün emperyalizmin ve oligarşinin kapsamlı ve vahşi kuşatma ve yoketme saldırılarına maruz kalacağı baştan bellidir. Bu anlamda silahlı mücadele büyük bedeller ödenecek yürütülebilen bir mücadele biçimidir. Israrcılık işte bu bedellerin ödenmesi nokta-

sında siyasi hareketin geleceği açısından belirleyici hale gelir.

Türkiye devriminin ihtiyacı olan bir **savaş örgütüdür**.

Parti-Cephe teorisinin ve pratiğinin iç içe geliştirildiği bir süreçte doğmuştur ve o günden bu yana da Cepheliler hep sıcak savaşın içindedirler.

Savaş gerçeğini yaşadık, yaşattık. Öğrendik ve öğrettik, destanlar, gelenekler yarattık. Devrimci savaş anlayışını ve tarzını hemen tüm alanlara Parti-Cephe taşımıştır. Demokratik alanda, şehir gerillasında, hapishanelerde iktidar perspektifli bir savaş çizgisine uygun mücadele anlayışları ve biçimleri geliştirilmiştir. Kızıldere Manifestosu’nun yolunda yürüyerek, bayrağımızı ülkemizin her yerinde dalgalandıran bir savaş örgütü yarattık. Türkiye devrime gebe

1980

“Türkiye halklarının bağımsızlık ve özgürlük savaşı, Kızıldere 1972’nin önderliğinde sürecek!

... Oligarşi ve emperyalizm ne kadar azgınca saldırırsa saldırısın, cuntalarını işbaşına getirsin, baskı yasaları çıkartsın, katliamlarını arttırsın, işçi ücretlerini dondursun, grevleri ertelesin, Kürdistan’da baskıları sertleştirsın, kendi sonunu hazırlamaktan başka bir iş yapmıyor demektir. Türkiye halkları, dünya halklarıyla dayanışma içinde, halk savaşıyla, **OLİGARŞİNİN VE EMPERYALİZMİN DÜZENİNE SON VERECEKTİR.**”

(Devrimci Sol 1. Sayısı’ndan)

bir ülkedir ve bu yolda yüzbinleri örgütleyip savaştırabil-
diğimizde Türkiye bir devrim
ülkesi olacaktır. Artık görevi-
miz, önümüzdeki somut adım
bunu başarmaktır. Her şey
buna hizmet edecektir.

GÖREVİMİZ DEVRİMİ ÖRGÜTLEMEDİR

Milyonlarca işsiz, milyon-
larca yoksul, göçler, cezalar,
katliamlar, artan yasaklar, san-
sür, yaygınlaşan çeteler, yol-
suzluklar, talan, soygun, fahi-
şelik, öldürmeler, intiharlar...
bunlar bir devrim ortamını an-
latıyor. Bunlar kendi başları-
na bir devrime yolaçmazlar
ama o ülkede devrim için çok
güçlü nedenlerin, çok güçlü
etkenlerin varlığının kanıtıdır-
lar.

Kriz tüm derinliğiyle ezen-
ler cephesinde de yaşanıyor.
Hükümet krizleri, devletin
kendi yasallığına bile uyma-
ması, oligarşi içi çelişkilere sık
sık ordu muhtıralarıyla yön ve-
rilmesi, bunlar, krizin süreklile-
şen görüntüleridir.

Oligarşinin tüm politika-
ları, bu krizin devrimci bir
doğrultuda gelişmesini engel-
lemek üzerinde yoğunlaşmış-
tır. Dolayısıyla da oligarşi-
nin içinde bulunulan süreç-
te, öncelikli hedefi **krizi dev-
rimci doğrultuda** geliştirecek
güçlerdir.

Oligarşi kendini biraz güçlü
hissettiği veya emperyaliz-
min desteğine daha çok gü-

venebildiği noktada, halkın
mücadelesini bazı reformlar-
la düzen içinde tutmaya çalışır.
Bu güce sahip değilse, yap-
abileceği tek şey, terörü çok çe-
şitli biçimlerde tırmandır-
maktır. Bugün yaptığı esas o-
larak budur. 90'lı yıllarda
doğrudan devrimci hareketin
önder ve savaşçı kadrolarına
yönelmiş, infazlar, terör poli-
tikasının belirleyici yanını
oluşturmuştur. Geniş kitleye
yönelik işkence, gözaltı, tu-
tuklama politikası, bugüne
kıyaslandığında daha sınırlı-
dır. Ancak bu politika ne dev-
rimci hareketi yoketme ama-
cına, ne de gelişmesini önle-
me amacına ulaşamamıştır.
Tersine, Parti-Cephe, kararlı-
lığıyla, politikalarıyla bunları
boşa çıkarıp gelişmesini sür-
dürmüştür. Devrimci hareke-
tin önleyemediği kitleselleş-
mesi, başta Gazi ayaklanması
ve Susurluk eylemleri olmak
üzere çeşitli halk hareketleri-
nin kitlesel boyutları, oligarşi-
yi ürkütmüştür ve bu neden-
le kitleler üzerinde çok daha

yaygın bir terör uygulanmak-
tadır.

Kürdistan'da gerillanın ha-
reket alanını ve desteğini da-
raltmak için **"insansızlaştır-
ma"** politikasına başvuran
oligarşinin büyük gecekondu
kentlerinde bunu yapma şansı
yoktur. **"Alan tutma"** gibi
yöntemlerle devrimcilerin ge-
cekondu semtlerine giriş-çı-
kışlarını engelleme şansı da
yoktur. Bu noktada oligarşi-
nin geliştirdiği yöntem, yoksul
halkı sindirmeye yönelik o-
larak yaygın gözaltı ve tutuk-
lamalar, devrimci harekete
yönelik olarak da uzun süreli
taksiplere dayanan kesintisiz
operasyonlar geliştirmektedir.

Düşman yıldırma amaçlı
son derece yaygın bir gözaltı
politikası uyguluyor. Bir mi-
tinge katılmaya on küsur yıl
ceza verebiliyor. Gecekondu
semtleri sık sık işgal görüntü-
leri yaşıyor. Devrimci hareket
kitle hareketine nefes yolları
bulmak, yeni örgütlenme ve
mücadele biçimleri geliştir-
mek durumundadır. Aksi hal-

1988

"Hiç unutmayın!

**İşkenceleriniz, zindanlarınız, ağır cezala-
rınız, idamlarınız haklılığımızı gölgelemeye,
tarihin akışını değiştirmeye yetmeyecektir!**

**Er ya da geç faşist diktatörlüğü mutlaka
yıkacak, İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN,
EMEĞÇİLERİN DEVRİMCİ İKTİDARINI
KURACAĞIZ!"**

(Devrimci Sol Ana Davası'nda söylenen
sözler)

de milyonlarca işsiz, yoksul, bir biçimde düzen kullanmaya başlayacaktır. Onları yığınlar halinde yozlaştıracaktır. İnsanlıktan çıkartacaktır. İntihar, cinnet gibi olaylar daha çok yoksul kesim içinde ortaya çıkmaktadır. Fuhuştan kumara tüm pislikler, özellikle gecekondu semtlerinde yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Ama bütün bunlar da kitlelere büyük yoksulluklarını, hayatın her alanında karşılaştıkları adaletsizlikleri unutturmaya yetmiyor. Öfke büyüyor. Halkın düzenden, düzen partilerinden kopuşu hızlanıyor.

Bu koşullar altında özellikle 70'li ve 80'li yılların, devrimci durum var mı, yok mu, determinizm mi, volantiizm mi, (kendiliğindencilik-iradilik) tartışmalarının anlamı kalmamıştır. Bugün bu tartışmalar yoktur. Ama bu, solun o konularda devrimci bir bakış açısı kazandığının ifadesi değildir. Dışımızdaki solun hemen hiç bir konuda yürüttüğü bir ideolojik mücadele, tartışma yoktur zaten. Emperyalizmle, oligarşiyle hesaplaşmanın, ona karşı mücadeleyi büyütmenin yerini birbirleriyle didişme ya da birbirine yaslanarak varolma hesapları almıştır. Ve hemen hepsi kopkoyu bir determinizm içindedir. Reformizm, devrimi gündeminden çıkarmıştır zaten. Onların devrim değil, demokrasi için bile mücadele

yürütecek mecalleri kalmamış, demokrasiyi de tekellerden beklemektedirler. Kürt milliyetçi hareketi, bütün politikalarını emperyalistlerden "çözüm" bekleme üzerine inşa etmektedir. Öte yandan siyasi hareketlerin en keskinleri, en "komünistleri" de, tüm politika ve taktiklerini kendiliğinden oluşacak "Genel Grev" bekleyişleri üzerine oturtmaktadır.

Ama bugün Türkiye devriminin geleceğini belirleyecek olan "volantiizm"dir. Yani, önümüzdeki süreci devrimci hareketin iradeciliği, müdahaleciliği, sürece yön verebilme, kitleleri savaştırabilme gücü belirleyecektir. Devrime gebe bir ülkede, objektif koşullar hazır demektir. Yeterince hazır ve güçlü olmayan devrimci alternatiftir.

Devrimci harekete yönelik saldırı pervasızcadır, çok yönlüdür. Böyle olmasının nedenleri vardır. En baş nedeni düzene alternatif bir güç olmasıdır. Gelişen, büyüyen güç olmasıdır. Yaşanılan her süreç, hatta her an, Türkiye'de dev-

rimi **daha zorunlu ve daha mümkün** hale getirmektedir.

Halk arıyor. Sorunlarına çözüm, dertlerine çare, bana ihanet etmez, beni satmaz diyebileceği bir alternatif arıyor. Düşman bu alternatifin büyümesini, geniş kitlelere ulaşmasını engellemek için tüm gücünü, kurumlarını seferber ediyor.

Görevimiz, alternatifle kitleleri buluşturmadır. Hergün, durmadan kitleleri örgütlemektir. Halk kitlelerinin düzenden umudunu kestiği, oligarşinin kitleleri düzene çekebilecek manevra yapabilmeye yeteneğinin bile alabildiğine sınırlandığı noktada, düzen iyice **güçten düşmüş** demektir. Ama ne kadar güçten düşmüş olursa olsun, karşıımızdaki emperyalistlerin desteğine, onlarca yılın devlet tecrübesine sahiptirler; onu **yıkacak** bir güç olmadığı sürece, krize, tüm güçsüzlüklerine rağmen mevcut kurumlaşmalarıyla ayakta kalmaya devam edecektir.

DHKP-C meşru bir hare-

1994

"Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi öncülüğünde birleşmiş halkın, emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin devlet çarkını yerle bir ederek kendi Devrimci Halk İktidarını kurmasından başka hiç bir yol halkımızı kurtuluşa götüremez... BU GÖREVİ MUTLAKA BAŞARACAĞIZ."

(DHKP Programı'ndan)

kettir. Bu, siyasal, ideolojik anlamda böyle olmasının ötesinde kitleler nezdinde de belli bir somutluk kazanmış bir meşruiyettir. Cephelilik hemen her zeminde ifade edilebilen bir niteliktir. Partiyi, Cepheyi bu meşruiyet zemininde daha büyük bir güç haline getirmek, Anadolu ihtilalini geliştirmektir. Partimizin yolu, kurtuluşun yoludur. Halkın İktidarı, bu yolda daha büyük kitleleri savuşturabildiğimiz ölçüde yakın hedef haline gelecektir.

İktidar alternatifi olmanın, tek tek insanlarımız somutunda da bir karşılığı vardır. Her şeyden önce yöneticilerimiz, kadrolarımız, halkımızın alternatif tek gücü olduğumuzu bilinçlerinde, yüreklerinde hissederek hareket etmeli, bu hissi, bu bilinci taraftarlarımızdan, sempatizanlarımıza, en uzak kitle ilişkilerimize kadar yaymalıdırlar. Alternatif güç olmanın bilincine varmak, bunu hissederek hareket etmek savaş ve devrim coşkusudur, en zor şartlarda, en ağır koşullarda, yaşanan olumsuzluklarda, kuşatmalarda, işkencede, tutsaklıkta, imha karşısında devrim coşkusunu, moral değerleri yüksek tutabilmektir. Hızlı olabilmektir. Her dakikayı, saniyeyi devrimin yararına kullanabilmektir. Düşünmek, kafa yormak, üretmektir. Örgütlenmektir. İş, eylemi, hal-

kı örgütlemektir. Her kadromuz, yöneticimiz, savaşçımız, taraftarımız, iktidar perspektifiyle düşünecek, iktidar perspektifiyle davranacaktır. Kongre’de çok açık formüle edildiği gibi, **her taraftarımız bir militan, kadro, her kadromuz bir yönetici, her yöneticimiz bir önder olma** perspektifiyle yeralmalıdır süreçte. Veya şöyle de diyebiliriz; **Her kadro bir komite gibi, her komite örgütün kendisi gibi** davranacaktır.

Önderliğimizin uyarıları çok çarpıcı ve açıktır. Kendini, örgütü kandırma üzerine devrimciliği sürdürmek mümkün değildir. Örgütlemeyen, halk kitlelerinin uzağında bir devrimcilikle gelişimi sağla-

mak mümkün değildir. Halkın sorunlarını, acılarını gören, hissedilen bir devrimcinin böyle bir sorumsuzluk yapabilmesi de zaten kendini inkardır.

Kuruluş Kongremizde yapılan Parti tanımı, her Parti-Cepheli’nin görevlerinin de çerçevesini belirleyen bir tanım niteliğindedir:

“Çok daha güçlü bir alternatif olmalıyız. Nereye-nasıl vurabileceğini bilen, vurduğu yerden ses çıkartan, her vuruşta kitlelerle biraz daha fazla kaynaşan, onlara güven veren, umut olan, her an kitlelerin içerisinde, yanbaşında ve önlerinde bir parti olmalıyız. Bu parti Kürt ve Türk halklarının, Arapların, Lazların, Gürcülerin, Çerkezlerin, Rumların, Ermenilerin, Alevilerin, Sünnilerin, tüm mezhep ve dinden emekçi halkımızın, tüm Anadolu halklarının, emperyalizm ve oligarşiyle işbirliği yapan bir avuç hainin dışında, herkesin partisi olmalıdır.” (Rapor, s. 248)

Bu doğrultuda pek çok adım attık. Ama daha büyük sorumluluklar ve görevler üstleneceğiz. İleriye doğru attığımız her adım, sağladığımız her gelişme, bizi rahatlatmayacak, tersine, düşmanın saldırısını da büyütecek, görevlerimizi ağırlaştıracaktır. Omuzlarımızı, her gün artan ölçüde görev ve sorumlulukları omuzlayabilecek biçimde güçlendirmeliyiz.

**Halk arıyor.
Sorunlarına çözüm,
dertlerine çare, bana
ihanet etmez, beni
satmaz diyebileceği bir
alternatif arıyor.
Düşman bu alternatifin
büyümesini, geniş
kitlelere ulaşmasını
engellemek için tüm
gücünü, kurumlarını
seferber ediyor.
Görevimiz, alternatifle
kitleleri
buluşturmaktır.
Hergün, durmadan
kitleleri örgütlemektir.**

GELENEKLERİMİZ

Parti-Cephe, gelenekleriyle anılan bir harekettir. Gelenekler devrimci bir hareketin savaşıma gücü ve kararlılığının, kesintisizliğinin bir ifadesidir.

Gelenekler hem güç verirler, hem de bir gücün sonucudurlar.

Bir kararlılığın sonucu olarak yaratılmışlardır. Ama yaratıldıkları andan itibaren de o hareketin kararlılığını artıran bir misyon yüklenirler.

Şehitlerimizin yaşamlarının son anlarına sığdırdıkları gelenekler, o son anda söyledikleri bir kaç cümleyle özetledikleri destanlar, geriden gelenler için kitaplar değerindedir.

Son an insanın ölümüne en yakın olduğu andır. Belki ölümden önceki bir kaç saat, belki de sadece beş-on, hatta biriki dakikadır. Son nefesini vermeden önce geçirdiği o kısacık zamandır. Peki o kısacık zaman dilimi içinde neler düşünür savaşçı?

İnsanın duyduğunda tüyle-rini ürperten, soluğunu kesen o düşünceler nereden gelir o anda akıllarına? Ya da akıllarına o anda mı gelir o düşünceler? Önceden mi hazırlanmışlardır? Nasıl bir hazırlıktır bu? Hangi düşünce, hangi ruh hali vardır orada?

Devrimciler, özel olarak da savaşçılar, yaşamları boyunca aslında her an ölümle iç içe yaşar.

Ölümler nerede, ne zaman, nasıl karşılaşacağı belli değildir. Elbette devrim gibi büyük bir iddia için yola çıkan her devrimci daha yolun başındayken ödeyeceği bedelleri düşünür. Kendisini buna hazırlar. Bu kavgada bir gün kendisinin de şehit düşebileceğini bilir. O an geldiğinde kendinden öncekiler gibi bu bedeli ödeyecektir. Bu anlamıyla hazırdır. Ama Parti-Cephe için o ana hazır olmak, ölüme hazır olmanın çok ötesindedir. O anın geleceğe bırakacakları, bırakılan mirasın ne olacağı, nasıl şekilleneceği de önemli

dir. Bu düşüncede büyük bir **tarihsel sorumluluk** vardır. Geleceği şekillendirme, geleneklerin devrim mücadelesindeki misyonunun bilincinde olma, büyük bir öngörü vardır. Mahirler'in başlattığı, Niyaziler'den Sabolar'a, Sibel'lere uzanan gelenekler Devrimci Solcular'ın, Parti-Cephe-liler'in bu bilinçle donanmasını sağlamıştır. Kadrolarımıza, savaşçılarımıza hatta taraftarlarımıza bunları düşündürten ve yaptırtan sadece kişisel kahramanlık ya da cesaret değildir. Düşünülenler ve yaratılanlar Parti-Cephe çizgisiyle hayat bulan destanlardır.

Bu geleneklerin özünde Parti-Cephe'nin ideolojisi, kültürü vardır. Bu çizgide halka, kendine, ideolojisine güven, devrim ve sosyalizme sonsuz inanç, partisine, önderliğine büyük bir bağlılık vardır. Bütün bunların Parti-Cephe-lilerde yarattığı ruhsal ve kültürel şekillenmenin, bu çizgide yürümenin sonucudur ki; her şehidimiz **düşmanla karşılaştığı yeri** bir mevziye, **o anı** savaşın tüm anlamının ifadesini bulduğu yoğunlaştırılmış bir zaman dilimine dönüştürerek, geleneklerimize bir halka daha eklemiş ya da yeni bir gele-

**Birçok insanın devrim gerçeğini görmesi, devrimcileşmesi, örgütlenmesi bu gelenekler sayesinde olmuştur...
Gelenekler öğretmiş, örgütlemiş, öğrenenler ve örgütlenenler yenilerini yaratmışlardır.**

neğin yaratıcısı olmuştur.

An gelmiş; "sosyalizm çöktü" denilirken, emperyalizme meydan okuyarak sosyalizmin, devrimci hareketin bayrağını dalgalandırmışlar,

An gelmiş; ateş çemberlerinde sloganlarımızı, marşlarımızı haykırmışlar,

An gelmiş; tilililerle savaşma coşkusu ve sevincini yaşatmışlar,

An gelmiş; kurşunlara, bombalara rağmen düşmana ve halka devrimin propagandasını yapmışlar,

An gelmiş; duvarlara, taşla-

ra umudun adını kanlarıyla yazmışlar,

An gelmiş; partinin ve halkın malını koruyarak emeğe, alınterine saygıyı öğretmişler,

An gelmiş; halkın ve yoldaşlarının güvenliği için kendilerini feda etmişler,

An gelmiş; o "son anda" düşmana darbeler vurarak halkın zulme, sömürüye karşı hesap sorma, isyan geleneğini geliştirmişlerdir.

Birçok insanın devrim gerçeğini görmesi, devrimcileşmesi, örgütlenmesi bu gelenekler sayesinde olmuştur. Kimisi

Sabolar'ın bayrağını gördüğünde, kimisi Güner'in düşmana ve ölüme karşı çektiği tililiyi duyduğunda, kimisi duvarlara kanla yazılmış imzalara tanık olduğunda etkilenecekmiş, sarsılmış ve bu sarsıntı o güne kadar ki önyargılarını, şartlanmışlıklarını, korkularını, statülerini yıkıp atarak onları devrim saflarına getirmiştir. Ve o da artık "ben de şunu yapacağım" düşüncesini taşımaya başlamıştır.

Gelenekler **öğretmiş, örgütlemiş**, öğrenenler ve örgütlenenler **yenilerini** yaratmışlardır.

Meşruluk İnancımız, İktidar Bilincimiz

Halk Kurtuluş Savaşçıları, "TESLİM OL" çağrılarının sadece kendilerine yönelik olmadığını bilir.

Düşmanın "teslim ol" yönünde çağrılar yapması düzenini ve katliamları meşrulaştırma amaçlıdır. Halk Kurtuluş Savaşçıları'nı teslim aldığı koşulda halkı da teslim alacağını düşünür.

Bu yüzden halkın umudu, geleceği olduğunun bilinciyle hareket eden savaşçılarımız hiçbir kuşatmada düşmana teslim olmamıştır. Tüm savaş tarihimiz, düşmanın "teslim ol" politikasını boşa çıkardığımıza, düşmanı vuran bir silaha dönüştürdüğümüze yüzlerce kez tanıklık etmiştir.

Savaşçılarımız düşmanın "teslim ol" çağrılarını "Asıl siz

**"ASIL
SİZ
TESLİM
OLUN!"**

teslim olun" diye cevaplamışlardır. Bahçelievler'de yoldaşlarımız "Devrimci Sol'cular Teslim Olmaz"

diye somutlamışlardır bu tavrı. Bu cevap çok kısa bir zamanda düşmana yönelik bir çağrıya dönüşmüş ve hızla yayılmıştır.

Cevap, Bağcılar'da "Asıl Siz Devrimci Sol'un Adaleatine Teslim Olun"a, Bağcılar'dan bir yıl sonra Sibel'in dilinde; "Siz Bizim Teslim Olduğumuzu Gördünüz mü? Siz Teslim Olun, Ancak Cesetlerimizi Teslim Alırsınız"a, Gültepe'de "Korkaklar... Hadi Gelin... Gelin De Alın. Devrimciler Ölür Ama

**T e s l i m
Olmaz..."a** dönüşmüştür.

Kuşatmada, 16 ya-
sındaki sa-

v a ş ç ı m ı z
Erkan Dilsiz'in yanındaki iki yoldaşı şehit düşmüştür. Kendisi de yaralıdır.

D ü ş m a n
subayı tek başına, yaralı, üstelik genç bir gerilla için yapılabilecek çağrının

daha etkili olacağını düşünür;

"- *Gel teslim ol, seni hemen hastaneye kaldıralım, sana hiçbir şey yapmayacağız, asker sözü veriyorum*" der. Ama bunu söylediğine pişman olur. Evet karşısındaki gerilla tek başına kalmıştır, ya-

ralıdır ve gençtir. Ama yüreği ve beyni bunların hepsini alt edecek kadar büyüktür, çağırışı tersine çevirir:

"- **Asıl siz gelin Parti-Cephe'ye teslim olun. Size hiçbir şey yapmayacağız. Hem de Parti-Cephe sözü...**"

Bu tavır, savaşımızın meşruluğuna duyulan büyük inancın ürünüdür

Bu tavır, iktidar iddiamızın kuşatma altındaki ifadesidir.

Tavrımız, dost ve düşmana gerekli mesajı vermiştir.

Zaferi Kazanma Tutkumuz

Çiftelhavuzlar'da dalgalanan orak-çekiçli bayrak, sosyalizmin ölmediğinin ilanıydı. O bayrak zaferin, umudun, direnişin bayrağıydı. Ey-lem içinde eylemdi bu.

Bağcılar'daki Halk Kurtuluş Savaşçıları kuşatılmış üslerinde bayrağımızı dalgalandırmayı gelenekselleştirdiler.

Kurşun ve bomba yağmuru altında, inançlarının sembolünü, kurtuluş umudunu, sosyalizm inancını asmışlardı pencerelerine. Savaşçılar gururluydu. Hüseyin'in bayrağı astıktan sonra geri geri giderek yaptığı zafer işareti her şeyi anlatıyordu. Hüseyin işte tam o anda vurulmuştu. Bayrak zaferdi. Bayrak dalgalan-

**BAYRAK
UMUTTUR,
ONURDUR**

dırılmış, zafer kazanılmıştı...

Çaytaşı'nda, köy evinin penceresine asılan orak çekiçli

bayrak altında sürdü çatışma. Tıpkı Çiftelhavuzlar ve Bağcılar'da olduğu gibi...

Bayrak umuttur, namustur, onurdur...

Bayrağımız düşmanın kabusu, halkların umudu olmaya devam edecektir.

Bayrağımızı ülkenin her tarafında dalgalandırmak şehitlerimizin baş talimatı olarak kalacaktır hep.

Savaşçılarımız zafere kadar bu bayrak altında, bayrağı dal-

galandırmak için ölecek, öldürecek.

Ve biz şehitlerimizin bedenlerini

sardığımız o bayrağı, bağımsız, demokratik, özgür bir ül-

ke de dalgalandırmaya kadar savaşacağız.

Susmayacağız, Susturamayacaklar

Hemen hiç bir kuşatma, çatışma yoktur ki, orada savaşçılarımızın sloganları, marşları duyulmasın.

Bu gelenek Maltepe'de Mahir ve Cevahir'in "Yaşasın Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi" sloganıyla başlar.

**MARŞLARIMIZ,
SLOGANLARIMIZ**

Ölüm nedir ki Parti-Cephehilerin karşısında? Marşlarla, coşkuyla karşılanacak, boyun eğdirilecek bir andır.

12 Temmuz'da söylenen marşlar Devrimci Solcular'ın asla yok edilemeyeceğinin, emperyalizme ve oligarşiye kafa tutmanın sembolü olur.

Marşlar, sloganlar, ıslık olur, türküler Çaytaşı direnişçilerinin dilinde. Bağcılar'da tilili olur.

Sloganlar bazen yoldaşlara, bazen de halka iletilmek istenen son mesajlara dönüşmüştür. Veya Eda'nın "**Yoldaşlarımız Sizi Cezalandıracak**" sloganında olduğu gibi, ikisi tek bir sözde birleşir.

"Yaşasın Devrimci Sol"

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi"

"Yaşasın Önderimiz Dur-sun Karataş"

Hangi kuşatmada bu sloganlar duyulmamıştır ki?

Kimi zaman da eldeki tek silah olarak kullanılmıştır sloganlar. Adana'da silahları olmayan Sıddıklar sloganlarıyla karşılar düşmanı. Dersim'de çatışma sırasında cephaneleri biten 5 gerilla yumrukları sıkılı inşaat halindeki bir eve doğru yürürken sloganlarıyla sürdürler direnişlerini. 12'lerin beşi

işte bu anda kurşuna dizilir... Ümraniye hapishanesinde en önde çarpışan Mecit, düşman subayının "**seni öldüreceğiz**" sözüne "**Bize Ölüm Yok**" sloganıyla cevap verir.

Ege-Balkıca direnişinde tam 20 saat boyunca düşman iki Cepheli'nin sloganlarını susturamadı.

Düşman bir an önce susturmak ister bu sesi. Çünkü bu sloganlar, marşlar halklara umut taşıyor, güven veriyor, savaşa çağırıyor.

Kuşatılmışlardı. Ölecekleri kesindi. Ama onlar birazdan ölecek olmanın değil halka bir şeyler anlatmanın kaygısını taşıyorlardı. Hep halklarını düşünmüşlerdi. Fedakarlık, özveri, devrime ve halka bağlılık, onların yaşam ilkesiydi. Bu yaşamlarının son anlarında da

hayata geçirecek bir ilkeydi. Bazen

sloganlarla, bazen doğrudan propaganda konuşmalarıyla ne için

silaha sarıldıklarını, ne için öleceklerini anlatmak son anda dahi ertelenemeyen bir görevdi onlar için. Ve en çok onların hakkıydı bunları anlatmak.

Kanla Atılan İmza İnancımızın Gücüdür

Bombalar, kurşunlar altında yaralarından sızan kanı mürekkep yapıp, devrimin öncüsünün adını duvarlara nakşedenlere sadece Parti-Cephe tarihinde rastlanır.

30 Nisan 1992 günü Adana Kurtuluş mahallesi yüzlerce işkenceci katil tarafından kuşatılmıştı.

Başlarında polis şefi Mete Altan'ın da olduğu katiller sürüsü, sardıkları eve yaklaşmıyorlardı. Evin içinde üç kişi vardı: Sıddık Özçelik, Güven Keskin, Esmâ Polat. Elllerinde ateş edecek silahları

**KANLA
YAZILAN
İNANCI
HANGİ
GÜÇ YOK
EDEBİLİR?**

yüz yüze çarpışmayı göze almayan düşman, nefes alabilen bir devrimcinin bulunduğu mevziye girmeye de cesaret

yoktu. Ama katiller sürüsü yine de üsse girmeye cesaret edemiyordu. Hiçbir devrimci ile göğüs göğüse,

edemezdi. Bombalar, kurşunlar yağdırdılar ve ancak slogan sesleri kesildiğinde içeri girebildiler. Üç Halk Kurtuluş Savaşçısı'nın direnerek şehit düştüğü odaya girdiklerinde ise kurşun yemiş gibi çakıldılar oldukları yere...

Duvara kanla yazılmış bir "**Devrimci Sol**" yazısı vardı karşılarında.

Türkiye ve dünya halkları ilk kez Adana'da tanık olur böylesi bir direnişe.

Savaşçılarımız bu görkemli tavrı gelenekselleştirir.

13 Ağustos 1992'de Anka-

ra Maltepe ve Küçükesat'ta Devrimci Sol savaşçıları saatler süren bir direniş sonrası şehit düşerken, kanlarının son damlalarıyla "Devrimci Sol-SDB" yazarak ölümsüzleştiler.

Çok değil 2 yıl sonra Bağcılar'da üç savaşçı üç ayrı yere yazdı umudun adını...

Bedii Cengiz, bulunduğu üste kazayla yaralanır. Her zamanki sakin haliyle son nefesini vermeden önce kanıyla umudun adını yazar o da. Parti-Cephe'nin kuruluş kongresinde bulunduğu halde, henüz partinin kuruluşu resmen açıklanmadığı için, o son anında da büyük ve değerli sırrını korur, "Devrimci Sol" yazar... Genç Cephe savaşçısı Sezgin Engin Gazi ayaklanmasının içinde vurulduktan sonra kaldırıldığı hastanede sürdürür geleneği. O "DHKP-C" yazabi-

lecektir artık kanıyla.

Geleneğin mekanı sınırlanamaz. Kanla umudun adını yazmak Dersim'e taşınır.

"Hep düşünürdüm, şehit düştüğümde bir taş olacak mı yanıbaşım-da, o taşa kanımla DHKP-C yazabilecek miyim diye. Ve şehit düşünüyorum. Yanımda bir taş var, bu isteğim oldu..."

Böyle der Aydın Bulmak o son anında.

Bir yıl sonra Paşacık köyü... TİKKO gerillaları tanıklıklarını anlatır:

"...Bir yoldaş bizi yanına çağırdı. Bir taşın üzerinde kanla yazılmış olan 'DHKP-C SPB' yazılarını gösterdi. Bu yazıyı 'General Cem' yoldaşın yazmış olabileceğini düşündük. Çünkü en son şehit düşen oydu..."

18 Ocak 1996'da Buca Göksu mahallesinde kuşatılan Cephe savaşçısı Ercan Özçe-

ken yaralı halde iken duvara kanıyla ancak "DHK" yazabilir.

Süley-

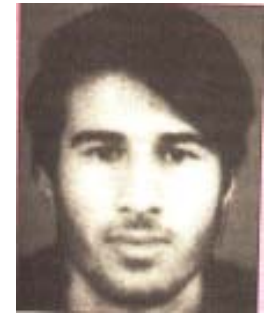

man Örs, imzayı tamamlar.

Bu tarih kanla yazılıyor. Anadolu dolu top-

rağı Halk Kurtuluş Savaşçıları'nın kanlarıyla sulanıyor. Dağlar, taşlar, duvarlar

kanla yazılan umudun adıyla doluyor.

Kanla yazılan bu imzayı silebilirler mi!

Örgütün Güvenliğini ve Malzemelerini Korumak Görevimizdir

Mahirler'in Kızıldere'de kuşatıldıklarında yaptıkları ilk şey; üzerlerinde bulunan paraları, kimlikleri ve Parti-Cephe çalışmalarıyla ilgili bütün notları yakmak olur.

'80 öncesi şehitlerimizden Mehmet Tepe Mecidiyeköy'de faşistlerle girdiği çatışmada yanındaki yoldaşı şehit düşünce

PARTİ EMANETİ NAMUSU- MUZDUR

yoldaşının silahını da alıp, çatışarak çekilir. Kuştepe'de kaldıkları eve doğru giderken mahallede

oturan bir polis onu av tüfeğiyle vurur. Mehmet Tepe öleceğini anlayınca üzerindeki iki silahı 5-6 metre ötesindeki kumun içine gömer ve son bir gayretle oradan uzaklaşmaya çalışır ancak şehit düşer. Evinin penceresinden bu çatışmayı izleyen bir kadın, olayın

tek tanığıdır. Daha sonra silahları Mehmet'in sakladığı yerden çıkarır ve devrimcilere ulaştırır.

14 Şubat 1984. Ali Hüseyin Avcı, Dersim'de son mermisine kadar çatışır. Şehit düşeceğini anlayınca düşmanın eline sağlam geçmemesi için silahını parçalar...

İzmir'de üslerinin kuşatıldığını anlayan Olcay ve Faruk'un yoldaşlarıyla birlikte yaptıkları ilk iş tüm örgütsel dökümanları yakmak olur. Perihan Demirer, tek başına kuşatıldığında aynı refleksi gösterir.

17 Nisan... Sabo... **"Tüm belgeleri banyoda yaktık. Bir çöp bile bırakmadık... Zaten bir bidon gazımız her zaman bulunur. Kimlikleri yaktık. Paraları da. Onlara bir şey kalsın istemiyoruz... Tüm bunları iletmenizi istiyoruz."**

O kızgın çatışmanın içinde,

telefonda görüştüğü kişiye defalarca tekrarlar bunu.

Örgüte karşı duyulan sorumluluk bu kadar büyük ve güçlüdür.

"Teslim olun" sesini duyar duymaz sırt çantasındaki belgeleri çıkarıp yakar 12'lerden Selvi... Kemal Askeriler düşman askerlerini görür görmez imha ederler tüm örgütsel belgeleri... Gelenek sürer, her şehit bir halka daha ekler zincire.

12 Kasım 1996... Dersim... Kadir Güven, Devrim Aslan Güler ve Erkan Dilsiz... Kadir ve Devrim yoldaşları şehit düştikten sonra çatışmayı tek başına sürdüren Erkan Dilsiz (General Cem) şehit düşmeden önce silahların düşmanın eline geçmemesi için onları toprağa gömer. Çatışma sonrası çatışmanın olduğu yerde keşif yapan TİKKO gerillaları gördükleri manzaradan çok etkilenirler:

"... Komutan yoldaş kazdığı yerden iki adet silah çıkarmıştı. O an çok duy-

g ul a n d ı k. Slogan mı atalım, ağlayalım mı? Ne yapacağımızı şaşırdık..."

Parti-Cepheli için, partinin verdiği her şey öncelikle korunacak, saklanacak, güvenliği alınacaktır. Çünkü onlar partinin **emaneti, güvenliği, savaş gücü** demektir.

Yoldaşı Sahiplenmenin Yeri, Zamanı, Koşulu Yoktur

Yoldaşlarını korumak Parti-Cepheli'nin bir ilkesidir. Başta komutanlarımız olmak üzere şehitlerimiz bu geleceğin yaratıcıları ve sürdürücüleri olmuşlardır.

Komutanlık başlı başına bir sorumluluktur. Savaşı o yönlendirir. Savaşçıları o savuşturır. En olumsuz koşullarda, zorluklarda ve tabii düşman karşısında öne atılan odur. Komutanlarımızın savaş meydanında savaşçılarını koru-

**YOLDAŞLARIMIZ
GÖZBE-BEĞİ-MİZDİR**

ması; ilkesel, örgütsel, ahlaki ve kültürel yanlar taşır. Bir yanı sorumluluğunun gereğidir. Bir yanı da manevridir.

Diğer yandan komutan olsun olmasın her Parti-Cepheli'de aynı düşünce vardır. Bir kuşatmayı yarmak

söz konusu olduğunda kim olursa olsun kendini değil yanındakileri düşünmüş, önce kendini feda edip yoldaşlarını kuşatmadan çıkarmaya çalışmıştır. Denilebilir ki çoğu zaman bu bir yarış haline dönüşmüştür. Yoldaşları düşman çemberinden çıkabilsin diye 11 saat boyunca kurşunlarını tek tek harcayan Mürseller'in, elindeki pimi çekilmiş bombayla yoldaşlarını yanından göndermek için iknaya çalışan ve

düşmanı bekleyen Aydın Bulmaklar'ın fedakarca tavırlarıyla doludur bu tarih. Bütün tavırlardaki düşünce aynıdır; gerekirse bedeniyle düşmanın önünde set oluşturmak ama ne olursa olsun yoldaşlarına zaman kazandırmak.

Şehitlerimizin birbirleriyle yarış edercesine kendilerini feda edecek manevi güçlerinin kaynağı yoldaşlık sevgisidir. Halka, devrimci savaşa duydukları büyük bağlılıktır.

Bu geleneğin ilk mimarları THKP-C önderleridir.

Tarih 13 Şubat 1972. Ulaş ve yoldaşları Levent'te kaldıkları evde kuşatılır. Düşmanın ateşine ateşle karşılık verirler. Bu direniş mevzisinden dışarıya üç el bombası atarlar. Bombalardan biri pencerenin panjuruna çarparak odaya düşer. Ulaş yoldaşlarına zarar gelmesin diye kendisini bombanın üzerine atar. Fakat bomba patlamaz. Bu tavır kahramanca dır demek, tavrı anlatmaya yetmez.

Ulaş'la yaratılan soylu miras; '84 Ölüm Orucu'nda son anlarında bile kendi sağlığı için değil, yanındaki yoldaşın sağlığı için gösterilen özende, Çiftelhavuzlar'da kuşatma altındayken "Sinan'ı sorun", "Amca beyimi sorun" dedirten kaygıda yaşar.

28 Haziran 1991'de İstanbul Beşiktaş'ta çatışarak şehit düşen Perihan için "**kadın kahraman**" denmiştir. Çünkü

Perihan; bulunduğu üs kuşatıldığında arka kapıdan çıkma imkanı varken çıkmamıştır. Çıkıp gitmesi yoldaşlarının pusuya düşmesi demektir. Kendini yoldaşları için feda eder.

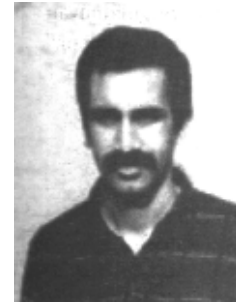
'92 ve '93'lerde Ankara'da Halil Ateş'le, Murat Gül'le yaşatılır gelenek. Murat Gül çatışırken iki yoldaşını bulundukları evin bahçe kapısından çıkararak kurtarmaya çalışır... Komutan Ali Rıza, yaralanan savaşçısı Hamiyet'i götürmeye çalışırken, Hamiyet de "**komutanım gelme, buradan uzaklaş. Sen halkımıza lazımsın**" diyerek onu korumak ister.

Bahattin komutandır Canik dağlarında. Birliği ile şehirden gelecek birini beklemektedirler. Nöbetçi, komutana konakladıkları yerin çevresindeki hareketlilikten bahsedince birliğe beklemesini söyleyip yanına sadece komutan yardımcısı Yücel Maral'ı alarak, gidip durumu görmek ister. Köye girdikleri an yaşanan kalleşliği anlar. Çatışma başlar başlamaz Yücel Maral'ı geri gönderir. Ondan bir an önce gidip, birliği bölgeden çıkarmasını ister. Bahattin Anık'ın bu kahramanlığı ile gerilla birliği çatışma bölgesinden uzaklaşmayı başarır.

Emirgan direnişi, yoldaşlarını korumanın adeta zincirleme bir destanıdır.

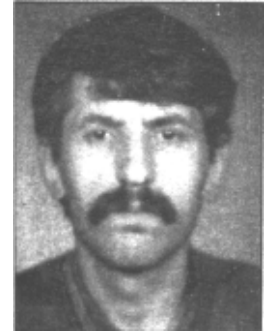
Çatışmanın ilk anlarında gerillanın güvenli bir şekilde

konumlanabilmesi için el bombası atıp öne çıkan Halil İbrahim Ekici-

bil, "Yanıma gelmeyin, siz gidin, elimde el bombası var, pimini çektim" di-

yen Aydın Bulmak, "Silahımı al ve ona la-yık ol. A-yakkabıların yırtılmış. Be-

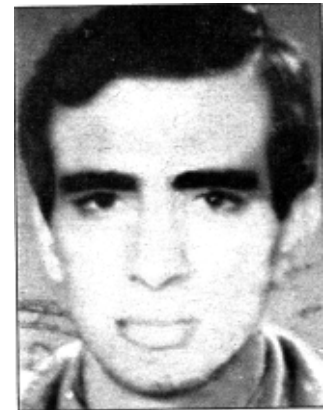

nimkiler sağlam. Onları al.

Çantamı, kütüklüğümü al. Uygun bir şekilde çekil. Yoldaşlara ulaşmaya çalış" diyen Adnan Berber...

Aynı fedakarlıkla, aynı kaygılarla yaratılan bir geleneğin halkaları...

Bu geleneğin adı Sibel olur daha sonra. Adalet olur.

Her Şart Altında Halkı Düşünme; Ölürken Bile...

Kurtuluşu için savaştığımız, uğruna şehit düştüğümüz halkın canına ve malına zarar vermemek, savaşçılarımızın her şart altında uymakla yükümlü olduğu bir ilkedir. Savaşçılarımız bugüne kadar en zor şartlarda dahi bu ilke-mizden taviz vermediler.

Bahçelievler'de bir ailenin evinde kuşatılan **Recai, İbrahim ve Avni**, önce evdekileri dışarıya çıkarmanın yollarını aramış ve güvenliklerini aldıktan sonra evden çıkarmışlardır. **Okmeydanı**'nda girdiği evde polis tarafından kuşatılan **Sibel**'in ilk düşüncesi evine girdiği ailenin güvenliğini almak oldu. **Gültepe**'de

HALKA ZARAR VERMEMEK İLKEMİZDİR

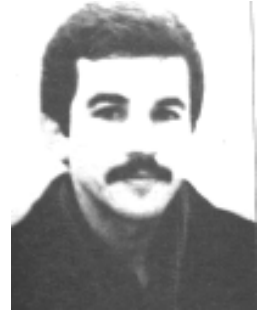
Halk Kurtuluş Savaşçıları da, kuşatıldıklarında kendilerine evini açan ailenin zarar görmemesi için her türlü ön-lemi almaya çalıştılar.

Süleyman Örs, Küçükköy'ün sokaklarında girebileceği onlarca ev olmasına karşın bu evlere girmemiş ve çatışmayı sürdürmek için boş bir kömürlüğü tercih etmiştir.

Dersim'de destan yaratan **Kemal Askeri**'lerin düşman kuşatmasını fark ettiklerinde yaptıkları ilk iş ev halkını güvenli

bir şekilde dışarıya çıkarmak olmuştur.

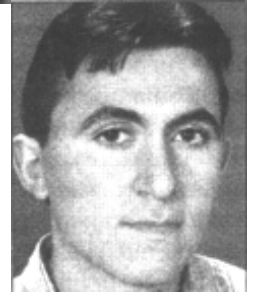
Parti-Cephe savaşçıları, bu

konuda yaratılan geleneğe en küçük bir leke sürmek için her türlü riski göze

almıştır. **Canları pahasına korumuş, yatıştırmışlardır.**

Son Anda Bile Düşmana Zarar Vermek...

Savaşçılarımız, dağda, şehirde, sokakta veya evde kuşatıldıkları her direniş mevzisinde bedel öderlerken, bedel ödetmeyi de gelenek haline getirmişlerdir. Son anlarında bile düşmana nasıl daha fazla zarar veririm anlayışıyla hareket etmişlerdir.

Hesap sorma bilincimiz öylesine güçlü, intikam duygularımız öylesine köklüdür ki... Parti-Cephe savaşçıları bu yüzden son nefeslerine kadar hesap sormaya çalışır, düşmana bir darbe daha, bir darbe daha vurmanın yolunu, yöntemini

ÖLECEK VE ÖLDÜRECEĞİZ

düşünür. Silahsızken kuşatılan **Esma**, **Sıddık ve Güven** ellerindeki tek bir piknik tüpünü silah yapıp fırlatırlar düşmana.

İstanbul Reşitpaşa'daki evinde kuşatılır **Ekrem Akın Savaş**. Düşmanın "teslim ol" çağrılarına tereddütsüz sloganlarıyla ve ateşle karşılık verir. Mermisi bitince evdeki tüpü silah yaparak sürdürür direnişini.

22 Haziran 1995. **Dersim-Ovacık Zeranik** vadisi. Gerilla birliğimize bağlı beş kişilik bir müfreze düşman güçleriyle çatışmaya girer. **Kobra**, **skorsky** helikopterleri, panzerleri ve ağır silahlarıyla donanmış binlerce düşman gücü vardır karşılarında.

15 saat dolduğunda beş gerillamızdan dördü şehit düştü. Sadece **Zehra Öncü** çatışmayı sürdürecekti durumdaydı. Düşman çemberi daha da daralıyor, **Zehra**'nın cephanesi tükeniyordu. Ama **Zehra** birkaç düşmanı daha yok et-

meden şehit olmak istemiyordu. Ölmeden önce yanbaşıda şehit düşen yoldaşlarının hesabını sormak istiyordu. Bu arada düşmanın çağrılarını devam ediyordu:

- Teslim ol:
- Teslim oluyorum, diye bağırdı kararlı bir şekilde. Düşman subayı inanamıyordu. DHKC gerillaları teslim olmazdı. Emin olmak için:
- Öyleyse ayağa kalk, elle-

rini başının üzerine koy ve yavaş yavaş bize yaklaş, dedi.

Zehra elinin içindeki bombayı iyice kavrayarak iki elini başının üzerine koydu. Düşman subayının üzerine doğru yürümeye başladı. Düşman subayı mutluydu. Bir DHKC gerillası gerçekten kendisine teslim oluyordu...

Mutluluğu çok kısa sürdü düşman subayının. Zehra iyice yaklaşmış bir hamleyle onu ken-

düşman subayı ve iki katil askerden yoldaşlarının hesabını sormuştu.

dine doğru çekti ve sımsıkı kavradığı mandalı serbest bıraktı. İsteği olmuş, son anında

DEVİRİM

Gözleri görmeyenler
kör diyor bize,
ama gösterdin sen
nasıl göreceğimizi
renklerini geleceğin.

Kulakları duymayanlar
sağır diyor bize,
ama gösterdin sen
nasıl duyacağımızı her yerde
insan yüreğinin
uysal sesini.

Korkaklar korkak diyor bize,
ama seninle birlikte çıkıyoruz
karşısına karanlığın,
yüzünü değiştiriyoruz seninle.
Katiller katil diyor bize,
umudu seninle yeşertiyoruz,
son veriyoruz suçlara,

opospuluğa,
açlığa.
Göz veriyoruz,
ses
kulak
ve can veriyoruz
insan yüreğine.
İnsanlık düşmanı diyor bize ırkçılar,
kinin mezarını kazıyoruz seninle
sevgiler kentinde şimdi.
Neler demiyorlar ki bize.

Ama bütün bunları diyenler
unutuyorlar,
öyle aptallar ki,
yarın
torunları,
içleri pırıl pırıl,
sevda türküleri yakacaklar
adının yaldızlı harflerine.

(Otto Rene Castillo)

ŞEHİTLERİMİZ

**Kararlılığımız
İddiamız
Çizgimiz
Kimliğimiz
Tarihimiz
Geleceğimiz**

ONURUMUZDUR

500'e yakın şehit verdik bugüne kadar. Kadro, yönetici, SDB'li, taraftar olarak mücadelenin içindeydiler; şehitlikle riyle öğretmenlerimiz oldular. Gözlerini hep üzerimizde hissettik. Bu vefaydı, bağlılıktı, yoldaşıktı; onların uğrunda şehit düştükleri devrimci çizgide ısrardı.

Her yaştan, her alandan, her milliyetlendiler. Mücadlemizin, örgütlenmemizin ve Anadolu'nun tüm zenginliği onların şahsında görülebilir. Şehitlerimizin çok çeşitli açılardan incelenmesi, savaşımızın, örgütlenmemizin niteliği açısından pek çok tayin edici özelliği ortaya çıkarır.

**TÜM ULUS VE
MİLLİYETLERDEN
ANADOLU HALKININ
İHTİLAL ÖRGÜTÜYÜZ**
Şehitlerimizin büyük bir ço-

ğunluğu Anadolu halklar birliğinin bileşimine uygun olarak **Türk ve Kürt** milliyetlendiler. Bundan sonra **Arap** milliyetinden şehitlerimiz gelir. Bunların dışındaki şehitlerimiz **Çerkes, Azeri, Gürcü, Türkmen, Muhacir, Laz** halkındandır. Mensubu oldukları ulusların, ulusal azınlıkların kurtuluşunun tüm Anadolu halklarının ortak kurtuluşundan geçtiğine inanarak, savaşlarını Cephe bayrağı altında birleştirmişlerdir.

SAVAŞIMIZ TÜM ANADOLUYA YAYILMIŞTIR

Anadolu'nun şehitler vermediğimiz hiç bir bölgesi yoktur. THKP-C'den bugüne tüm Anadolu sathında yayılan bir örgütlenme esas alınmış, savaş Anadolu'nun her yanına yayılmaya çalışılmıştır. Bu mücade-

le Anadolu'nun her bölgesinde çeşitli düzeylerde Parti-Cephe potansiyeli yaratmış, oligarşi artık bu yaygınlığın önüne geçemez noktaya gelmiştir... Şehitlerimizin önemli bir çoğunluğu, mücadelenin en gelişkin ve çatışmanın en keskin olduğu ilimizde, İstanbul'da verilmiştir. Şehitlerimizin yaklaşık yüzde otuzu Marmara bölgesindedir. Marmara'dan sonra en çok şehit verdiğimiz bölgemiz ise Kürdistan'dır. 70'e yakın şehidimiz vardır Türkiye Kürdistan'ı topraklarında. İç Anadolu'da 40'a yakın şehidimiz vardır. Aynı oranda şehit de Karadeniz'de verilmiştir. Ege'deki şehitlerimizin sayısı 20'yi aşkın, Akdeniz'de ise 14'tür. Yurtdışında da 7 şehidimiz vardır. *(Rakamların bir kısmını yaklaşık olarak vermeyi uygun bulduk; Şehitlerimiz konusunda son derece özenliyizdir; ancak özellikle 1980 öncesinin yaygın anti-faşist mücadeleye ortamında çatışmalardan ve şehitlerden tüm ülke çapında her zaman sağlıklı bilgiler almak mümkün olmamış, cunta yılları boyunca örgüt arşivleri yer yer düşman operasyonları sonucu tahrip olmuştur. Bu nedenle şehitlerimizin sayısını verirken, varolan bilgilerde çeşitli eksiklikler olabileceğini varsayarak böyle bir ihtiyat payı koymayı uygun bulduk.)*

ÖNDERLİĞİYLE, TARAFKARLARIYLA SAVAŞIN İÇİNDE BİR ÖRGÜT

Önderliğimiz, kadro ve yöneticilerimiz de hep ateşin ortasında olmuşlardır.

Şehitlerimiz arasında, içlerinde THKP-C önderi Mahir Çayan'da olmak üzere dört Merkez Komite üyesi, üç Genel Komite üyesi, iki parti kurucu üyesi, çeşitli alan ve birimlerde birinci dereceden yönetici durumunda olan 20'ye yakın yoldaşımız, 30'a yakın komutanımız vardır.

Mahir'lerden aldık bu geleneği. Devrimci Sol'a, DHKP-C'ye taşındık. "Liderler masa başında oturmazlar" demişti önderimiz. Yalnızca emir veren, veya masa başından teori üreten önderler ve yöneticiler, bir savaş örgütünde olamazdı. Parti-Cephe'yi yeniden yaratma sürecinde önderlerimiz anti-faşist mücadeleden silahlı eylemlerimize, ölüm oruçlarına kadar hep savaşın içinde, çarpışmanın en ön saflarında oldular.

HAYATIN HER ALANINDA VARIZ

Şehitlerimizin yarıdan fazlası kır veya şehir **Silahlı Devrimci Birlikleri** veya 80 öncesi **Faşist Teröre Karşı Mücadele Ekipleri** üyesidirler. Bunun dışında hemen tüm çalışma alanlarında onlarca şehit vermişizdir. Gençlik'ten,

mahallelerden, işçilerden, memurlardan ya bizzat kendi alanlarında mücadeleyi yürütürken veya bu alanlardan askeri örgütlenmelere geçip şehit düşen onlarca kadro, savaşçı, taraftar vardır.

Faşizmin olduğu bir ülkede, yalnızca illegal alandan veya askeri örgütlenme içindekiler şehit düşmüyor. Demokratik

Mahir'lerden aldık bu geleneği. Devrimci Sol'a, DHKP-C'ye taşındık. "Liderler masa başında oturmazlar" demişti önderimiz. Yalnızca emir veren, veya masa başından teori üreten önderler ve yöneticiler, bir savaş örgütünde olamazdı. Parti-Cephe'yi yeniden yaratma sürecinde önderlerimiz anti-faşist mücadeleden silahlı eylemlerimize, ölüm oruçlarına kadar hep savaşın içinde, çarpışmanın en ön saflarında oldular.

alandaki çalışan kadro ve savaşçılarımızı da katletmiştir faşizm.

Hapishanelerdeki direnişler içinde kadro, savaşçı, taraftar düzeyinde, 8'i ölüm orucunda olmak üzere 22 şehidimiz vardır.

İŞKENCELERDE, KUŞATILMIŞ ÜSLERDE, SOKAK ORTALARINDA, BİR EYLEM SIRASINDA... ÖLÜM NEREDEN VE NASIL GELİRSE GELSİN

Şehit yoldaşlarımızın çok büyük bölümü, polislerle çatışmalar veya doğrudan infazlar sonucu şehit düşmüşlerdir. Kırsal alan da içinde olmak üzere 200'e yakın şehidimiz polislerle, özel timlerle, ölüm mangalarıyla son anlarına, son kurşunlarına kadar direnerek, çatışarak şehit düşmüşlerdir. 50'den fazla yoldaşımız ise, çoğu durumda silahsızken, açıkça polis tarafından infaz edilmişlerdir.

Özellikle 80 öncesi sivil faşistlerle çatışmalarda 40'dan fazla yoldaşımız şehit düşmüştür.

7 şehidimizin katilleri, ne yazık ki kendilerine sol diyen çeşitli gruplara mensup kişilerdir.

14 kadro ve savaşçımız, "kayıp"tır.

10'dan fazla yoldaşımız ise işkencede katledilmişlerdir.

8 yoldaşımız ölüm oruçlarında şehit düşmüş, 7 yoldaşımız ise hapishanelerde düşmanın saldırıları sonucu katledilmişlerdir.

Darbeci kontra çetesi tarafından katledilen yoldaşlarımız vardır.

Düşmana yönelik eylemler sırasında çoğunlukla bomba

patlaması sonucu şehit düşen yoldaşlarımız vardır.

Kaza sonucu vurulmalar ve ya trafik kazalarında kaybettiğimiz yoldaşlarımız vardır.

Dişe diş yürütülen bir savaş bu; devrimciler direniş, savaş ve ölüm biçimlerini tercih etme şansına sahip değiller çoğu kez. Mücadele, nerede, nasıl gerektiriyorsa orada savaşmakta, şehitliğe çeşitli biçimlerde ulaşmaktadırlar.

ŞEHİTLERİMİZ VE SAVAŞIMIZIN KESİNTİSİZLİĞİ

Bu otuz yıllık tarihin her döneminde, her kuşaktan şehitlerimiz vardır.

15-16 yaşından 50 yaşına kadar uzanır şehitlerimizin yaşları. Devrimciliğin, savaşın yaşı yoktur.

1971'den bu yana şehitler veriyoruz. Çünkü 1971'den bu yana kesintisiz savaşıyoruz.

Şehitlerimizin sayısının en yoğunlaştığı dönemler, 1978-80 arası, 1990-92 arası ve DHKP-C'nin kuruluşu sonrası dönemdir.

1978-80 arası şehitlerimizin sayısı yüze yaklaşır. Bu dönem faşist terörün hayatın her alanında kendini gösterdiği, halkı teslim almak istediği ve bizim de buna karşı aktif bir savunma çizgisiyle misillemeler yaparak faşist terörü büküp ölçüde durdurduğumuz, geriletmiş bir dönemdir. Şehitlerimiz faşist terör ve iş-

galin önünde barikat olarak tarihi bir misyon yerine getirmişlerdir.

1990-92 arasında da buna yakın sayıda şehidimiz vardır. Bu yıllar **Atılım** yıllarımızdır. Savaşçılarımız yılların öfkesinin tercümanlarıdır, halkın adaletinin uygulayıcısıdır, silahlı savaşı Anadolu'nun pek çok yerine taşımışlardır. Düşman imha politikasıyla

şiddetle üzerimize gelmesi demektir. Hayatın her alanında Parti-Cephe'yi bitirmek için saldırır. İmha, infaz, kaybetme yine temel yöntemleridir. Ama, düşman Parti-Cephe'nin gelişmesini durdurmaya muaffak olamaz. Çünkü 30 yılın birikimiyle savaştan bir Parti-Cephe'dir karşısındaki.

KUŞAKLAR EDEBİYATINI YIKAN SAVAŞ GERÇEĞİMİZ

Her sürecin kadrolarına, militanlarına, savaşçılara şekil veren iki etken; **bir**, o sürecin özgün koşulları ve **iki**, sürece ilişkin politikalarımızdır. Şekillenmeyi bu ikisinin bütünlüğü içinde düşünmek zorundayız. Süreçlerin bir anlamda bizim dışımızda ortaya çıkan "objektif" özellikleri vardır ve bunlar, o dönemin belli başlı özelliklerini de belirlerler. Politikalarımız ise, koşulların şu veya bu yönde şekillendirdiği insanlar üzerinde iradi bir etkide bulunur, onları devrimci bir tarzda şekillendirmeye çalışır. Politikalar, daha da önemlisi, temel stratejik yönelimler burada belirleyicidir. Örneğin '80 öncesi anti-faşist mücadeleyi devrimci şiddet temelinde ele alan bir siyasi hareketteki insan şekillenmesiyle, bu mücadeleyi "yasal" protestolara indirgemiş bir siyasi hareketin insanların şekillenmesi aynı olmaz elbette.

**Her sürecin
kadrolarına,
militanlarına,
savaşçılara şekil
veren iki etken; bir, o
sürecin özgün koşulları
ve iki, sürece ilişkin
politikalarımızdır.
Şekillenmeyi bu ikisinin
bütünlüğü içinde
düşünmek zorundayız.
Süreçlerin bir anlamda
bizim dışımızda ortaya
çıkan "objektif"
özellikleri vardır ve
bunlar, o dönemin belli
başlı özelliklerini de
belirlerler.**

gelir üzerimize. Savaş gerçeği tüm çıplaklığıyla işte bu dönemde gösterir kendini.

1994 Nisan'ından bu yana şehitlerimizin sayısı ise, toplam şehitlerimiz içinde yaklaşık üçte bir oranındadır. Devrimci Hareket'in parti olarak, alternatif olarak ortaya çıkması, düşmanın daha büyük bir

'68, Geleceği Sahipleniş, Kurtuluş İçin Savaştır; "68 kuşağı" bilindiği gibi siyasi literatürde en yaygın kullanılan kavramlardan biridir. Bu kuşağın özelliklerine ilişkin uzun uzun tahliller yapılabilir, ayrıntılar sayılabilir; ama bunlar aynı zamanda belli bir yanıltma, muğlaklaştırma işlevi de görürler. Bugün '68 kuşağı üzerine yapılan hemen tüm tahlillerde bunu görebiliriz. Ayrıntılar içinde kuşağın asıl niteliği belirsizleştirilmektedir. Ülkemizde 68'lilerin asıl özelliğini belirleyen, **gençliğin ülke sorunlarına ve geleceğine sahip çıkmasıdır**. Bu sahip çıkış, gençliği bağımsızlığın, demokrasinin, kurtuluşun nasıl sağlanabileceği sorusuna götürmüş ve buradan silahlı mücadeleye ulaşılmıştır. Bu, en net ve kararlı ifadesini ise Mahir'lerde, Deniz'lerde, İbo'lar da bulmuştur. Silahlı mücadeleyi "68'liliğin" dışında görmek, göstermek, asıl olarak dönemlerin, bu ruhu taşıyamayanların sonradan geliştirdiği bir teoridir.

Bu sürecin insanında statükolarla hesaplaşmak, köhneleşmiş otoritelere karşı savaşmak vardır. Onun için bir yandan 50 yıllık revizyonist çizgiyle, bir yandan tasfiyecilerle mücadele ederken, diğer yandan da silahlı mücadeleyi hayata geçiriyorlardı. Fedakarlık en belirleyici özelliklerinden biridir.

Bütün bu özellikler 68'lerde kalmamış, Cepheliler tarafından her süreçte sahip olunması gereken nitelikler olarak kavranmıştır. Bu temel yanları itibarıyla 68'lilerde görülen nitelikleri, 70'li yılların sonları boyunca cesaretle ve fedakarca anti-faşist müca-

1980 öncesi anti-faşist mücadeleyi omuzlayanlar, esasında genç ve tecrübesizdi. Eskiler bu mücadelenin genellikle dışında ve uzağında oldular. Gençliğin yetmezlikleri vardı. Bu yetmezliklerin onları güçsüz kıldığı zamanlar da oldu. Ama devraldıkları miras onlar için en büyük güçtü. Bu güçle silahlı mücadelede ısrar ettiler. Bu güçle "savaş savaşı içinde öğrenme" ilkesiyle hareket ettiler. Çünkü bu yolun uzun, dolambaçlı ve engellerle dolu olduğunun bilincindeydiler.

deleyi omuzlayan gençlikte de görebilirsiniz. Veya işte, atılım yıllarımızın kadro ve savaşçılarında da görebilirsiniz. "Kuşaklar edebiyatı"nın iflas ettiği nokta da burasıdır.

72 Sonrası Devralınan Halk Kurtuluş Savaşının Bayrağıdır; Mahirler, sarsmış, uyandırmış, yüzbinlerce tohum olmuşlardır. 74 sonrası işte bu yüzden adeta bir devrime akış sürecidir. Yüzbinlerce, tohumun yeşerme sürecidir.

Faşistler oluk oluk kan akıttıyordu. Bu süreci devrimcilerin ve halkın lehine çevirmek, faşist saldırıları püskürtmek gerekiyordu. Süreç **anti-faşist bilinci, fedakarlığı, militanlığı, cesareti ve kararlılığı** açığa çıkarıyordu. Eylemden eyleme koşuluyor, faşist odaklar tek tek dağıtılıyordu.

1980 öncesi anti-faşist mücadeleyi omuzlayanlar, esasında genç ve tecrübesizdi. Eskiler bu mücadelenin genellikle dışında ve uzağında oldular. Gençliğin yetmezlikleri vardı. Bu yetmezliklerin onları güçsüz kıldığı zamanlar da oldu. Ama devraldıkları miras onlar için en büyük güçtü. Bu güçle silahlı mücadelede ısrar ettiler. Bu güçle **"savaş savaşı içinde öğrenme"** ilkesiyle hareket ettiler. Çünkü bu yolun uzun, dolambaçlı ve engellerle dolu olduğunun bilincindeydiler. Sürecin omuzlarına yüklediği görevler için en ön saflarda yerlerini aldılar. Bedel ödemekten kaçınmadılar.

Günde üç beş çatışma içinde yer almak, tek bir gün içinde 5-10 eylem yapmak, hadi

deyip evi veya okulu terketmek, çok doğaldı. Mesela **Şaban Şen** gibi, her gün okula gidip faşistler tarafından dövülüp kaşı, gözü yarılmış olarak geri dönüyor, ertesi gün dövüleceğini bile bile, yaralı olduğu halde tekrar, ısrarla okula gidiliyordu.

'80 öncesi, bu ruhla şekillenmişti. Pervasız ve kaygısızdılar. Yeminliyidiler. Faşistleri yaşatmayacaklardı. Anti-faşist ruhla savaşı yükselttikçe, düşman çaresizleşti. Düşmanın çaresizliği, yeni bir dönemin de habercisiydi: **12 EYLÜL '80 CUNTASI...**

Cunta, Direniş ve Kendini Feda; Coşkulu, güçlü bir devrimci akış içindeki büyük bir kitle, bir anda düşmanın vahşetiyle yüzyüze kaldı. Esasında bu dönemin insanları, coşkuları, dişe diş savaşlarıyla, bu mücadele içinde düşmanı küçümseyen bir ruh hali de kazanmışlardı. Şimdi düşünmedikleri bir güç karşılarındaydı. Bunun karşısında ya yılgınlık ya da direniş seçilecekti.

Devrimci hareketin yediği darbelerden sonra oluşturulan ikinci Merkez Komite'de yeralan **Ahmet Fazıl Özdemir**, cunta döneminde yanındaki yoldaşlarına "**Az ve öz söyleyin, ne düşünüyorsunuz?**" diye sormuş ve sözüne şöyle devam etmişti: "**İstanbul ve Anadolu'yu**

yalnız bırakmayalım. Türkiye'de sadece biz kaldık. Bütün sol bizi düşmanla yalnız bıraktı. Halkımıza yalnız olmadığını göstereceğiz. İşte şimdi asıl Devrimci Solcu'luk başlıyor."

Asıl Devrimci Solcu'luk başlıyordu. Devrimci Sol henüz genç bir hareketti. Ama aynı zamanda cuntayla ve cuntanın saldırılarıyla karşı karşıya gelecek, direnecek tek hareketti. Ahmet Fazıl, sürecin kendilerinden neler bek-

İşte Sabo bu yıllarda dışarıda hareketin sorumluluğunu yüklendi. Bu, ağır bir yükü. Ama Sabo bu yükü omuzlamakta gönüllü; zor yılların emekçisi oldu... Fedakarlık yalnızca günlük yoksunluklara katlanmak değil, kendini sunmaktı. Bu büyük bir fedakarlık ve bağlılık örneğiydi.

lediğini göstermek için şöyle diyordu: "**Şimdi en büyük düşmanımız 'korku ve olanak yok' sözüdür. Saat saat, dakika dakika savaşa çağız."**

Dönemin insanları sürecin yükünü, görevlerini böyle omuzlayacaktı. Korkunun yerine cesaret, "olanak yok" sözünün yerine yoktan var etme, yılgınlığın yerine direniş koyuluyor; gün gün, saat

saat savaşıma ve düşmana karşı koyma ilkesiyle hareket ediliyordu. Ve bu durum dönemin yükünü omuzlayacak kişilikleri de şekillendirdi. Bu yükü omuzlayacaklar, büyük bir fedakarlığın temsilcisi olacaklardı.

Önderlik dahil birçok yoldaşımız tutsak düştü. Ama içeride ve dışarıda direniş mevzisinden asla uzaklaşmadı. Önderliğimiz bu yılları "**Zor yıllar, özveri, bağlılık, kahramanlık ve ihanet yılları**" olarak özetliyordu. Para, silah, ev, kitle ilişkisi, hemen hiçbir şey kalmamıştı. Dışarıda bir potansiyel vardı, bir de tutsak düşmeyen tek tek insanlar...

İşte **Sabo** bu yıllarda dışarıda hareketin sorumluluğunu yüklendi. Bu, ağır bir yükü. Ama Sabo bu yükü omuzlamakta gönüllü; zor yılların emekçisi oldu. Sabo dışarıda tek başına kaldığı koşullarda dahi cuntaya karşı direnişi daha üst boyutta sürdürmek için kendisinin de içinde olduğu bir ekiple intihar eylemi önerisinde bulunuyordu. Fedakarlık yalnızca günlük yoksunluklara katlanmak değil, kendini sunmaktı. Bu büyük bir fedakarlık ve bağlılık örneğiydi. Kesinlikle var olanla yetinilmiyor, nesnellik parçalanıyordu.

Aynı bilinç, sorumluluk ve fedakarlıkla hapishanelerde de cuntanın teslim alma politikasına karşı adım adım direniş

hattı örüldü. 1984 Ölüm Orucu'yla bu direniş hattı doruk noktasına ulaştı. Devrimci Solcular'ın silaha dönüşen cesetleri cuntaya meydan okuyordu. 1984'te **Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci** toprağa düştüklerinde Devrimci Sol kişiliğine de yeni halkalar ekliyorlardı.

Sürecin zorlukları bu kişiliklerle omuzlanıyor, mücadelelenin yolu şehit ve tutsaklarla açılıyor, Devrimci Sol ülke topraklarında böyle kökleşiyordu.

1980'li yılların ikinci yarısında, Niyazi Aydın'ın "**Benim olduğum yerde Devrimci Sol da vardır**" sözü; devrimci inancı, harekete ve tarihe duyulan güveni, hareketi sahiplenme kararlılığını da somutluyordu. Bu söz büyük bir güçtü. Bu güç, kuşaktan kuşağa taşınan değerlerin, geleneklerin gücüydü. Bu güç inşa edilecek yeni bir sürecin harcı oldu: **ATILIM...**

Atılım; İdeolojiye Güven ve Savaşçılık; Bu güce duyulan güvenle, sosyalizmin tartışılmaya başlandığı bir süreçte Devrimci Sol sosyalizmi, Marksizm-Leninizm'i savunuyordu. İdeolojik sağlamlığımızla, savrulmadan yolumuza devam ediyorduk.

Burada, sürecin genel özellikleriyle, devrimci hareketin içine girdiği süreç arasında çok büyük bir çatışma vardı.

80 sonrasının gençliği, cuntanın bastı ve terörü altında politikadan uzaklaştırılmış, örgütsüzleştirilmiş, bireycileştirilmiş, duyarsızlaştırılmış bir gençlikti. Atılım ise bambaşka niteliklere sahip insanların işiydi.

Atılım kuşağının insanları sürece uygun bir savaşçı ruhu, yeni bir kültürü ve yaşam biçimini oluşturma yükünü omuzluyorlardı.

"Atılım demek, yeniden ayağa kalkış, hızlılık, cüret ve cesaret demektir." Atılım yıllarındaki bu hızı Mete Nezihi, "Artık bizim hızımıza helikopter lazım" sözüyle tanımlıyordu.

Hız, cesaret, cüret, atılganlık, yaratıcılık, coşku, kısa sürede çok şey başarmak içindi. Ve çok kısa sürede çok işler başarıldı.

Atılım dönemi, farklı kuşakların ve onların özelliklerinin de iç içe geçtiği bir dönem oldu. Eski kuşağın deney, tecrübe ve birikimi; yeni, genç kuşağın ataklığı, militanlığı birleşiyordu. Elbette sancılı bir yanı da vardı bu birleşmenin. Eskilerin statülerinde ayak diremesi, gençliğin örgüt gerçeğine uzaklığı gibi özellikler, karşılıklı olumsuzlukların da kaynağı olabiliyor-

du. Ama devrimci hareketin sürece ilişkin politikaları ve kadro politikası, bu savaş devrimin lehine sonuçlandırdı. Bu birleşme güçlü bir savaşçı ruh, coşku ve motivasyonu açığa çıkardı.

1980'li yıllar boyunca, zorlukların üstesinden gelen emekçi kadro ve taraftarlar, Atılım'ın önderleri, savaşçıları oldular. Niyazi'ler, Ferit'ler ve Hamdiler, yani eskiler ve yeniler, yani yaşlılar ve gençler, atılımın yükünü birlikte omuzladılar.

"Atılım demek, yeniden ayağa kalkış, hızlılık, cüret ve cesaret demektir." Atılım yıllarındaki bu hızı Mete Nezihi, „Artık bizim hızımıza helikopter lazım“ sözüyle tanımlıyordu.

Hız, cesaret, cüret, atılganlık, yaratıcılık, coşku, kısa sürede çok şey başarmak içindi. Ve çok kısa sürede çok işler başarıldı. Ama bu daha henüz yolun başıydı. Atılım kuşağı bunu 12 Temmuz gibi acı deneylerle öğrendi. Atılım sürecinde yetişen, şekillenen devrimciler, savaş gerçeğini 12 Temmuzlar'da, 17 Nisanlar'da öğrenerek, bilenerек, güçlenerek bilince çıkardı. Darbecilik ihaneti bu bilinç ve bu güçle aşıldı. Darbecilik ihanetiyle sadece düşmana karşı değil, iç düşmana karşı da sürekli savaşmak gerektiğini çok daha iyi öğrendi. Ve yoluma devam etti. Kısa sürede tüm engeller aşılarak ulaşılması ge-

reken önemli bir hedef vardı:
PARTİ...

Partili Savaş ve Partili Kişilik; Parti demek iktidar demekti. İktidar bilinciyle savaşı büyütmek demekti. Bu yanıyla Parti gibi bir silaha sahip olmak büyük bir güçtü. Şimdi artık kadrolar, savaşçılar, taraftarlar bu yeni süreçte uygun olarak, Partili, Cepheci kişiliği yaratacak, buna göre şekilleneceklerdi.

Partili dönemin kadroları, savaşçıları kuşaktan kuşağa aktarılan zengin tecrübe ve birikime sahipti. Önlerinde duran görev, bu tecrübeyi, birikimi savaşta geliştirmek ve Cephe'yi büyütmek için kullanmaktı. 15-16 yaşında gençcik insanlarımızın komutan, savaşçı olmasında ve ölümü gülerek kucaklamasında, 40-50 yaşlarındaki insanlarımızın ölüm oruçlarına yatmasında, 60-70 yaşında insanların Cephe saflarına katılıp savaşın yükünü omuzlamasında Parti-Cepheci kişiliği görürüz.

Dün "eski insan" deyince, bazen 5-10 yıllık, veya en az 3-4 yıllık bir kadro, savaşçı anlaşılırdı. Ama bugün eski insan deyince bu, 1-2 yıllık bir süreç de olabiliyor. İşte, Partili dönemin insanları diğer süreçlerden bu yanıyla ayrılıyor.

Partili kişilik yeri geliyor bir örgütçü, yeri geliyor bir aji-

tatör, yeri geliyor bir eğitmen, yeri geliyor bir savaşçı, yeri geliyor bir direnişçi, yeri geliyor bir sıra neferi oluyor. Bu yanılarıyla Partili kuşak, Partili kişiliği ve Parti-Cephe kültürünü büyütüyor. Bugün her yaştan, her kesimden, her milliyetten insanlar Cephe saflarında savaşa katılıyor. Cephe, tüm kesimleri birleştiriyor, savaştırıyor. İşte, Partili kuşak tüm bu değişik kesimlere Parti-Cephe kültürünü ve Partili kişiliği taşıyor.

Gazi ayaklanması, Okmeydanı ve Nurtepe direnişleri, Partili, Cephe'li kişiliğin gelişiminin ifadesiydi. Cephe kültürünü kendi kişiliğinde somutlayan Ali Haydar'ın inisiyatifiyle Gazi halkı doğru hedefe yöneldi.

Partili kuşak hemen her alanda inisiyatifiyle, yaratıcılığıyla, devraldığı mirası sahiplendi. Parti, genç kuşağa güvendi ve eğitti. Sibel Yalçın ve Süleyman Örs'ün yaşları gençti belki, ama onlar savaşma coşkusıyla doluydular. Cephe'nin savaşçısı ve komutanıydılar. Sibel savaşma kararlılığıyla 16'sında bir direnişçi, 18'inde bir kahraman olmayı başardı. Onlarda vefa, özveri, tereddütsüz kendini feda vardır. Önderliğimizin söylediği gibi, "**Sibel, bir düşüncenin, geleneğin, ahlakın tablosunu çizer. Yüzlerce sayfalık kararlılık, adalet, cüret, cesaret, bağlılık üzerine edilen sözleri daki-**

kalara sığdırmış ve halk kitlerine Parti-Cephe'nin düşüncelerini taşımıştır."

Sibel belki de bir kütüphane dolusu kitap devirmemişti. Belki yılların savaşçısı da değildi. Ama Sibel, kuşaktan kuşağa şehitlerimizden, tarihimizden, Parti'den, Önderliğimizden öğrendiklerinin donanımına sahipti. Öğrendikleri, Sibel'in kendisine güvenmesi için yeterliydi. Kendine güvenle, cesaretle, cüretle öne atıldı ve düşmana meydan okudu.

Hapishane direnişlerinde yeni sayfalar açtı özgür tutsaklar. Barikatlar gelenek-selleşti; tutsaklık mevzisinde de bedel ödenecek ve ödetilecek bir savaş şekillendi. Partili kuşak bu süreçte Ölüm Orucu gibi bir irade savaşına da tanık oldu. Buradan Parti'ye, halka, vatana bağlılığı, sevgiyi öğrendi. Ölüm Orucu'ndaki 69 günün her anı Partili kuşak için bir eğitim aracı oldu.

Bu örnekler, aynı zamanda, neden ve nasıl parti olduk sorularının da cevaplarıydı. **Partili olmak, Cepheci olmak, kendi başına bir güçtür gerçekten. Tarihsel bir birikimin sahibi olmaktır.**

Önderliğimiz dediği gibi; "**Parti-Cepheci dünya-nın en kararlı, kendisine en çok güvenen insanlarıdır"**.

ÖRGÜTLEYİCİLİK

Önderliğimizin Devrimci Sol'un önceki sayısında yeralan yazısının başlığını hatırlayalım: **"Kendimizle Olan Savaşı Kazanmalı Ve Örgütlenmeliyiz."**

"Bütün çalışmalarımızın odağında örgütlenme yoksa, her gün artan oranda insan örgütlemiyorsak, taraftar kazanamıyorsak, gerekli çalışmayı yapmıyoruz demektir. Her Parti-Cepheli, illegal veya legal, demokratik, siyasal veya silahlı hangi alanda çalışırsa çalışsın, örgütleme yapmak durumundadır."

Örgütlemek temel görevimizdir. **Nasıl yapacağız? Hangi yöntemlerle, hangi araçlarla yapacağız? Nasıl bir propaganda ve ajitasyon tarzıyla, hangi ilişki ve örgütlenme biçimleriyle örgütleyeceğiz?** Bunları tekrar tekrar tartışmalı, örgütsel faaliyet içinde bulunan her insanımızın kafasında netleşinceye, pratiği içinde somutlaşınca kadar gündemde tutmalıyız. Her alan, birim, bu sorulara kendi alanı, birimi özgülünde cevaplar bulmalı.

Bu sayımızda, örgütlenme sorununu, genel olarak "örgütleyicilik" boyutuyla, ikinci olarak yoksulluğun örgütlenmesi, üçüncü olarak da "yaygın çevre ilişkilerinin" örgütlenmesi boyutlarıyla ele aldık. Ancak belirttiğimiz gibi, örgütleyicilik konusunu tüm diğer boyutlarıyla sürekli tartışmalı, eğitim çalışmalarının öncelikli konusu haline getirmeli, bulunduğumuz alana, birime göre, örneğin yoksulluğun örgütlenmesi sorununda olduğu gibi, tek tek esnafları nasıl örgütleyeceğiz, işsiz, top peşindeki, kahve köşelerinde zaman öldüren gençliği nasıl örgütleyeceğiz, ev kadınlarını nasıl örgütleyeceğiz, çocukları nasıl örgütleyeceğiz, sanatçı kesimini nasıl örgütleyeceğiz, varolan gevşek taraftar ilişkilerini nasıl daha örgütlü hale getireceğiz... diye halkın hemen her kesimine yönelik olarak bunları tartışıp somutlamalıyız. Elbette örgütlenme ve örgütleyicilik konusunda genel bir çalışma tarzımız, örgütlenme araç ve biçimlerimiz vardır, bunlar temeldir, ama bunlar yine de halkın her kesiminin özgünlüğünü kucaklayacak tarzda ele alınmadığında yetersiz kalacaktır. **Sorun;** bir, örgütlemeye yoğunlaşmak, iki, bunu genel-geçer bir faaliyet olarak değil, ısrarla, sonuç alıcı bir tarzda yürütmek üzere yöntemleri geliştirmektir.

Devrimcinin işi "savaşmak"tır. "Mücadele etmek"tir. "Düşmana darbe vurmaktır." Bunların hepsi yerine göre söylenebilir. Ama bunların hepsini kapsayacak bir tanımlama yapacak olursak, şunu söyleyebiliriz: **"Devrimcinin işi, devrimi örgütlemektir"**.

Devrimi örgütlemek; **hayatı örgütlemektir, hareketi örgütlemektir. İnsanı örgütlemektir, işi, eylemi, bir bütün olarak savaşı örgütlemektir.** Durmadan örgütlemektir. Düşmanın iktidarını yıkabilecek güce ulaşınca kadar örgütlenmektir. Düşman elindeki büyük imkanlara rağmen, kitleleri örgütleyememektedir; çünkü kitlelere yalan, demagoji, zam, zulümden, bencilliği ve dejenerasyonu dayatmaktan başka verebileceği bir şey yoktur; kitleleri örgütleyemeyen düşmanın işi, örgütlenmeleri **dağıtmaktır.** Devrimi örgütlemek; düşman vurup dağıttıkça, daha fazlasını örgütleyip halkın devrime yürüyüşünü sağlamaktır.

Örgütleyiciliğin Kapsamı;

Örgütlemeyi tek başına bir insanı örgütlemek olarak tanımlarsak, eksik tanımlamış

Çarpık kapitalizmin kültürü diyoruz; kuşkusuz ki bunun çok çeşitli yansımaları vardır. Yansımalarından biri **asalaklıktır**. Asalaklık emek vermemedir. Emek vermemek ise örgütlememektir. Bütün işlerini hazır adamla yapmak ister. O sorumlu, yönetici olacak ama altındaki insanlar hep hazır bulunacaktır.

oluruz.

Örgütleyiciliğin çeşitli boyutları vardır.

Sıradan, düşmanın yalan ve demagojilerinden etkilenip objektif olarak devrimin karşısında yer alan halktan insanların kazanmak, apolitik insanların devrimcileştirmek, örgütleyiciliğin bir biçimidir.

Bir başka biçimi, devrimcileşmiş insanları örgütlemektir. Bu, devrime, devrimcilere sempati duyan birini Cepheli yapabilmektir.

Örgütlü insanları belli bir hedefe-amaca yönelik olarak organize etmek örgütleyiciliğin bir başka biçimidir.

Bir eylemin organizasyonunu yapmak da örgütleyiciliktir.

“Örgütçü” bir insan deyince anlaşılması gereken, genel olarak bunları yapabilecek bir nitelikte olmasıdır. Bunların

her biri farklı yöntemler, farklı ilişki tarzları gerektirir. Bir devrimci, bunlardan herhangi birinde daha yetkin, daha becerikli olabilir. Ama bunlardan hiç birini yapamayan, yapmayan bir devrimci olamaz. Her devrimcinin “Kaç kişiyi devrimci yaptın?”, “Kaç kişiyi Cepheli yaptın?”, “Kaç eylemi bizzat örgütledin?” sorularına olumlu anlamda verebileceği cevaplar olmalıdır.

Devrimci Örgütleyicidir, Örgütlemeyen Devrimcilik, Asalak Devrimciliktir;

Bir kadronun tanımını yaparken asgari üç özellik sayarız: bir, Marksist-Leninist formasyon; iki, asgari düzeyde askeri bilgi; üç, ajitasyon-propaganda ve örgütleyicilik.

Her sorumlu, alanındaki, birimindeki örgütlenmeden sorumludur ve birinci dereceden örgütleyici olmak durumundadır. Ama belirtmek gerekir ki, örgütleyicilik’le sorumluluk her zaman aynı anlama gelmiyor. Küçük-burjuvazide “şeflik” potansiyeli vardır. Bu nedenle, apolitik, sıradan insanı örgütlemeyi kendi işi olarak görmez. O örgütlenmiş insanlara sorumluluk yapacaktır. Ama bunu da layıkıyla yapmaz. İş de örgütlemeyi yap, et der. Oysa bunu demek işi

örgütlemek değildir. Bu emek vermeyen, sonuç alma kararlılığı taşımayan bir tarzıdır. İşin ayrıntılarını bizzat inceleyip tartışmaz, sonuç almanın koşullarını hazırlamaz ve zaten çoğu zaman sonucunu da takip etmez... Bunlar olmayınca, iş sonuçta yapılamamış, yani örgütlenmemiş olur.

Çarpık kapitalizmin kültürü diyoruz; kuşkusuz ki bunun çok çeşitli yansımaları vardır. Yansımalarından biri **asalaklıktır**. Asalaklık emek vermemedir. Emek vermemek ise örgütlememektir. Bütün işlerini hazır adamla yapmak ister. O sorumlu, yönetici olacak ama altındaki insanlar hep hazır bulunacaktır.

Bu durum nedenleri ve sonuçları itibarıyla Kongre Kararları’nda şu şekilde ortaya konulmuştur;

“Herşeyi bildiğini zanneden bürokrat yönetici tipi, kitlelerden öğrenmeye tenezzül etmez. Onları dinlemeyi sevmez. Kitlelerle kaynaşp, onları dinleme ve eğitme yerine, özgürce konuşup tartışacağı, bilgi pazarlayacağı sohbet ortamları arar. Dünyayı ve ülkeyi tanımayan, kapitalizmin sömürüsü ve faşizmin baskıları altında ezilen, savaşmak isteyen ama nasıl savaşılacağını bilmeyen insanların sabırla eğitmek, onlara devrimci kişilik kazandırmak, bürokrat bir yönetici için katlanılması zor bir sıkıntıdır, hiç sevmez. Bu tür bir faali-

yet yerine, sürekli olarak hazır insan ister. Bununla da yetinmeyip, maddi olanaklar, silah, ev... herşeyi ister. Doğaldır ki, bu anlayış kadrolaşma yapamaz, kitleleri geliştiremez, devrimci şiddeti uygulayamaz. Dahası, böyle bir anlayış kadrolara özenli yaklaşamaz, onları koruyamaz ve doğru istihdam edemez.” (Kararlar, s. 68)

Bu anlayışın olduğu yerde, çok yaygın bir potansiyelimiz varolsa bile kadro isteği bitmez. Boyuna “*Burada büyük bir potansiyel var, adam gönderin*” talebinde bulunulur.

Elbette yaygın bir potansiyelimiz varsa, kadro, yönetici anlamında daha özel olarak yoğun bir istihdam yapılabilir. Ama oradaki sorumlunun, yöneticinin söylemesi, yapması gereken adam talep etmek değildir; O hemen potansiyeli

örgütlü hale dönüştürmenin ve hızla kadrolaşma yapmanın programını çıkarmalıdır. Gecisini gündüzüne katıp istediği adamları, o potansiyelin içinden çıkarmalı, yetiştirmelidir.

Herşeyi Kitleleri Örgütlemenin Aracı, Vesilesi Olarak Değerlendirmeliyiz;

Bir eylem, bir toplantı mı örgütleyeceğiz; kitleye gerekirse tek tek gitmek, diğer siyasetleri ikna etmek, katılacak birimlerle birebir görüşmeler yapmak, medyayı, gerekiyorsa demokratik kuruluşları işine katmak... bunların hepsi işi örgütlemenin bir parçasıdır ve hiç biri ihmale gelmez.

Örneğin bir basın açıklaması yapıyoruz diyelim. Nasıl yapıyoruz? Çoğu kez baştan savma. Solda bu tür faaliyetler sık sık yapılır, ama çoğu kez yasadık savma kabilindendir. Dolayısıyla örgütleniş de öylesi-nedir. Oysa burjuvazi bile nasıl yapıyor? Ciddi ciddi hazırlanıyor. Söyleyeceklerini en geniş kesimlere ulaştırabilmek, dikkat çekici hale getirmek için elinden geleni yapıyor. O zaman çok daha sınırlı imkanlara sahip devrimcilerin olaya çok daha fazla ciddiyetle yaklaşması, çok daha iyi hazırlanması gerekmez mi? Ciddiyet yoksa, hiç bir iş amacına ulaşmaz. Kalıcı sonuçlar

çıkmaz ortaya.

Örneğin bir olay olur. Mevcut ilişkilerle bir basın açıklaması ve protestoyla “gerekeni yapmış olmak” yaygın bir tarzıdır. En fazlası teşhir etmekle sınırlı. Peki “gereken” ne? O sorun özelinde kimlere, nasıl seslenebiliriz, kimleri nasıl harekete geçirebiliriz, kimleri nasıl örgütleyebiliriz, o konuda duyarlı kitleyle nasıl bir eylem örgütleyebiliriz? Halkın çok çeşitli kesimlerinin farklı farklı duyarlılıkları vardır; her olay somutunda bu farklılıklara hitap edebilmeliyiz. Falan semtte bir sel felaketi oldu; biz oturduğumuz yerden, dernekten üç beş kişiyle bir açıklama yapıp soruna ilişkin tavır aldık diyorsak, evet almışızdır, ama kimseyi örgütlemeyen, kimseyi mücadele içine katmayan, kimseyi bu felaketten hareketle, felaketin sorumlusu olan düzenin karşısına dikmeyen bir tavır.

Kitle çalışması yapmayan, halkı, işi örgütlemeyen, devrimciliğin hazzını da duyamaz. Onun gözünde hep sorunlar, zorluklar, yetmezlikler vardır. Bunlar, gözünde büyür, bunlarla yatıp kalkmaya başlar. Halka ve giderek devrime güvensizleşir. Sonra da motivasyon kalmaz, kendini yemeye başlar. Ya da tam bir vurdumduymazlıkla hareket eder. Durumu idare edip “devrimcilik” kisvesi altında asalakça yaşamını sürdürmeye çalışır.

Mesele halkı örgütlemektir.

Örneğin bir olay olur...

O sorun özelinde kimlere, nasıl seslenebiliriz, kimleri nasıl harekete geçirebiliriz, kimleri nasıl örgütleyebiliriz, o konuda duyarlı kitleyle nasıl bir eylem örgütleyebiliriz?

Halkın çok çeşitli kesimlerinin farklı farklı duyarlılıkları vardır; her olay somutunda bu farklılıklara hitap edebilmeliyiz.

Kendi binalarından
çıkmayan sendikacılar,
dernekten çıkmayan
dernekçiler, kantinden,
dergi bürosundan
çıkmayan öğrenciler
örgütleyemezler. Yeni
kitlelere ulaşamazlar.
Gelenle yetinirler.
Geleni örgütleyip
örgütleyemeyecekleri de
şüphelidir.
Örgütleyicilik kitlelere
gitmektir.
Kitleler gelip bizi
buluyorlarsa, orada açık
bir sorun vardır.

Örgütlemenin ilk adımı olarak çok çeşitli vesilelerle halkın çeşitli kesimleriyle bağlar kurmaktır. Ama bağ kurmak yetmez. O bağı **süreklileştirmek** gerekir. O sürekli bağlar üzerinde dar, geniş, halk örgütlülükleri inşa etmek gerekir. Halkı örgütlemek, esas olarak halkı mücadelenin, politikanın içine katmaktır. Halkın politikaya katılımı ise “**halk örgütlülükleri**” temelinde sağlanır. Bunun biçimi çeşitli alanlara göre farklılıklar arzedebilir, ama şu veya bu biçimde örgütlülükler olmak zorundadır. Bakın oportünizme; sadece onların durumlarına bakılarak da görülebilir ki, bu tür mekanizmalar yaratmadan, bu tür örgütlülüklerle karşı çıkarak halkın politikaya katılımından, söz, karar hakkın-

dan sözeden boşa sözediyor-
dur.

Diyelim, bu tür örgütlülükleri oluşturduk; orada hala **dernek** türü, veya sadece **hareketin kararlarını** hayata geçirme temelinde bir işleyiş oluşturduysak, o kitlenin katılımını tam olarak sağlayamamışız demektir. **Örgütlenmiş halk, iradesini ortaya koyabilen halktır.** Bu anlamda bu tür örgütlülüklerde söz, karar hakkı hiç bir şekilde kısıtlanamaz. Bu iradeyi, yaratıcılığı harekete geçirmek zorundayız.

Örgütleyici, kitlelerin nabzını elinde tutabildir. Kitlelerin anlayamayacağı, benimsemeyeceği sloganları atma, yol gösterme adına hayata geçmeyeceği, havada kalacağı baştan belli keskinlikler savurma... ve kitleden tecrit olma... Bu ne devrimciliktir, ne örgütleyicilik. Kitle sessiz de yürür, şenlik de yapar, ayaklanır da... Bugün sessizce yürüyerek kendisini ifade edebiliyordur, eğitirsin, örgütlersin, dönüştürsün, yarın sloganlarıyla, pankartlarıyla yürür. Öbür gün polisle de, askerle de çatışır. Veya tersi de olabilir. Bugün çatışır yarın bakarsınız sessiz bir yürüyüşe bile ürkererek gelir. Biz hep fazlasını yapmaya, yaptırmaya, daha ileriye götürmeye çalışırız ama kitle hareketi her zaman istediğimiz, beklediğimiz gibi olmaz. Kitlelerin tepkilerini etkileyen, yönlendiren çok çeşitli etkenler vardır. Mesele bun-

ları doğru yakalamaktır. Şablonculukla halk gerçeğini kavrama arasındaki fark burada ortaya çıkar. Kitleler ancak doğru tespit edilmiş mücadele ve örgütlenme biçimleri içinde örgütlenebilir.

Onbinlerce, yüzbinlerce insan, bu tür örgütlenmeler aracılığıyla politika tartışılmasına katılacak. Bu tartışma, halkın üretmesi, kararlar alması, kararlarını hayata geçirmesidir. Örgütleyiciliğimizin en görkemli sonucu burada ortaya çıkar işte.

Örgütleyicilik Kitlenin Ayacağına, İçine Gitmektir;

Örgütsel faaliyeti bir kaç kişiyle görüşüp kararlar almak, talimatlar vermek olarak kavrayan, kuşku yok ki örgütçü olamaz.

Kendi binalarından çıkmayan sendikacılar, dernekten çıkmayan dernekçiler, kantinden, dergi bürosundan çıkmayan öğrenciler örgütleyemezler. Yeni kitlelere ulaşamazlar. Gelenle yetinirler. Geleni örgütleyip örgütleyemeyecekleri de şüphelidir. Örgütleyicilik kitlelere gitmektir. Kitleler gelip bizi buluyorlarsa, orada açık bir sorun vardır. Kitleleri örgütleme olmayınca, bu tür bir akışın olmadığı yerlerde kendini tüketme, gerileme başlar.

Tüm kurumlarımızda ne

yapılıyor, nasıl çalışılıyor, gerçekten belli bir dönem itibarıyla baktığımızda kaç kişi, kaç eylem örgütlemiştir bu sorunun cevabı somut verilmelidir. Bunda bir ilerleme yoksa, oradaki çalışma tarzımız eksiktir, yanlıştır, sakattır. Dernekçiliği, sendikacılığı nasıl kavradığımız ideolojik, pratik boyutlarıyla sorgulanmalıdır.

Kurumlarımızda, mahallelerde insanlarla ne kadar, nasıl ilgileniyoruz? Örgütleyiciliğin ilk basamağında **ilgi** ve **emek** vardır. “Çok yoğun” işlerimiz, pratik görevlerimiz, buna engel olamaz. Oluyorsa orada yine çarpık bir şekilleniş vardır. Mücadelenin çok yönlülüğüne denk düşmeyen bir işbölümü vardır.

“Çok yoğun” işlerin, pratik görevlerin odağında örgütlenme yoktur, ya da çok az yer tutuyor demektir.

Bizim en temel işlerimizden biri, örgütlemektir. “Pratik” dediğimiz şey ne için yapılıyor? Yazı, afiş, pankart, bildiri, gösteri, halkı örgütlemek için değil mi? Bir birim düşünün; varolan ilişkilerle çok yoğun bir biçimde pankartlar asılıyor, yazılamalar yapılıyor, ama örgütlenen yeni bir insan yok. Propaganda kitlelere gerçekleri göstermek, gerçeği gören kitleleri devrimciileştirmek, örgütlü hale getirmek içindir. Eğer bu sağlanamıyorsa, “pratik” orada örgütlenmenin aracı olmaktan çıkıp amaçlaşmış demektir.

Bir semt çalışması düşünelim; 50 bin, 100 bin, hatta yüzbinlerce nüfusa sahip bir semtte nasıl örgütleneceğiz? Sadece üç dört kişi bu işe kafa yoruyorsa, gerekli mesafeyi alamayacağımız ortadadır. Semti bölgelere, sokaklara kadar ayırtmak durumundayız. Bu alt birimler, oturduğunda ellerinde, kafalarında yüzlerce isim olmalı, şuna şu kadar giddi, şu, şöyle bir düzeye getirildi, hepsini gözden geçirmeli, ve örgütleyici çalışmayı sistemli olarak ele almalıdır.

Böyle ısrarlı bir çalışma yapılmıyor, varolan ilişkilerle yetiniliyorsa, pratik, bu yetinmeciliğin gerekçesi haline getiriliyorsa, orada **kitleden, kitle**

çalışmasından kaçış vardır... Şu çok açıktır; onbinlerce, hatta yüzbinlerce insanın olduğu bir semtte, bir alanda yayınlarımızı örneğin 50-100-200 gibi sınırlı sayıda insana ancak ulaştırabiliyorsak orada kitle çalışmasının ne olduğu ya kavranmamış ya da emek harcamaktan, zora gelmekten kaçış var demektir.

Birebir İlişki Olmadan İnsanları Örgütleyemeyiz;

Devrimci mücadele halkı yığınlar halinde örgütler. Bu küçük guruplar halinde, halkın şu veya bu kesimi halinde olabilir. Belli bir bölgeyi veya belli bir kesimi ilgilendiren öyle gelişmeler olur ki, bir sokak, bir semt, bir grup genel olarak örgütlenmiş olur. Ölüm Orucu gibi, Çiftelavuzlar gibi veya kitlelerin de yakından tanıdığı bir halk düşmanının cezalandırılması gibi bir devrimci eylem, yüzlerce, binlerce insanı örgütler. Ama buradaki örgütleyicilik “**potansiyel**” bir örgütleyiciliktir. Onları devrimin potansiyel gücü haline getirir. Bunlar çoğu zaman şu veya bu biçimde devrimci harekete ulaşırlar. Bir yerden bir ilişki kurarlar. Ama yine önemli bir kesiminin böyle bir durumu olmaz. Hangi durumda olursa olsun, onları sonuç olarak somut biçimiyle örgütlü hale ge-

Bir birim düşünün; varolan ilişkilerle çok yoğun bir biçimde pankartlar asılıyor, yazılamalar yapılıyor, ama örgütlenen yeni bir insan yok. Propaganda kitlelere gerçekleri göstermek, gerçeği gören kitleleri devrimciileştirmek, örgütlü hale getirmek içindir. Eğer bu sağlanamıyorsa, “pratik” orada örgütlenmenin aracı olmaktan çıkıp amaçlaşmış demektir.

Geniş halk kesimleri alternatif arıyor. Bunu tespit ediyoruz. Onları bizim kurumlarımıza, hareketimize getiren bu arayıştır. Bu arayışa her biçimiyle cevap olmak durumundayız...

Pek çok yeni insan geliyor ve “kalıcılaşmıyorsa”, geri düzeylerde kalıyorsa, orada suçu kitlelerde bulamayız, kendi çalışma tarzımızı, ilişki kurma, eğitme tarzımızı, örgütleme-örgütlenme ve istihdam biçimlerimizi gözden geçirmeliyiz...

tirecek olan, birebir kurulacak ilişkidir.

Örgüt içine atılacak son adım, mutlaka böyle bir ilişkiden geçer. Sonrası, bu ilişkinin sürekliliğidir.

Diyelim bir dergi okuru haline getirdik. Hatta bazı eylemlere de katılacak noktaya geldi. Ama onu örgütlenme faaliyeti bitmemiştir henüz. O kendisini hareketin, örgütün bir parçası olarak görünceye, bunu yaşamında somut olarak hissedinceye kadar tam örgütlenmiş sayılmaz. Haftada bir dergi götürdüğümüz, ama bunun dışında ilişkimizin olmadığı bir insan, örgütlenmiş

insan değildir. Harekete madde katkıda bulunan, ama bizim ancak “işimiz düştüğünde” gittiğimiz bir insan örgütlenmiş değildir. Kadro, taraftar, hangi düzeyde olursa olsun, herkes kurduğu ilişkileri takip etmek, o ilişkiyi canlı tutmakla yükümlüdür. O ikili ilişki, esasında bizim “**hareket adına**” kurduğumuz bir ilişkidir. Bizim onu arayıp sormamızdan, yayınlarımızı emek verip, zaman ayırıp düzenli olarak götürmemizden hareketle, o kişi hareketin kendisine verdiği değeri ve önemi görmelidir. Bu ilişkiler dönüştürücü olmalıdır. Elbette bu dönüştürücülüğün vereceği sonuç, kişilerin durumuna, konumuna, bizim ne kadar emek harcadığımıza göre değişebilir, herkes bizim beklediğimiz, istediğimiz düzeye gelmeyebilir, ama asıl olan bizim bu perspektife sahip olmamızdır. Örgütsel faaliyet yürüten, pratik görevleri omuzlayan yoldaşlarımız, Parti-Cephemize şu veya bu düzeyde sempati duyan insanları, arada bir para alınacak, “mecburen” uğranıp dergi bırakılacak, ihtiyaç olduğunda evinden yararlanılacak insanlar olarak görmemelidirler. Değer vermek, onları geliştirmek, daha farklı konumlara getirmek kadronun görevidir.

Örgütleyicilik Kollektif Bir İştir;

Geniş halk kesimleri alter-

natif arıyor. Bunu tespit ediyoruz. Onları bizim kurumlarımıza, hareketimize getiren bu arayıştır. Bu arayışa her biçimiyle cevap olmak durumundayız. Bize geldiklerinde, Parti’yi ve Cephe’yi, ilişkilerimizle, onlara değer verişimizle değerlendireceklerdir.

Pek çok yeni insan geliyor ve “kalıcılaşmıyorsa”, geri düzeylerde kalıyorsa, orada suçu kitlelerde bulamayız, kendi çalışma tarzımızı, ilişki kurma, eğitme tarzımızı, örgütleme-örgütlenme ve istihdam biçimlerimizi gözden geçirmeliyiz.

Hangi biçimde ve hangi etkiler altında gelmiş olursa olsun, gelen her insanın düzene bir karşıtlığı vardır ve bu karşıtlık içinde bir şeyler yapmaya hazırdır. Ne yapabilir, nasıl yapabilir, bunların cevabını herkes özelinde bulmak, buna uygun örgütlenmeler ve istihdamlar oluşturmak bizim işimizdir.

Örgütlemek, esasında onu farklı bir dünyaya çekebilmehtir. O farklı dünyada, düzenin ona veremediği güzellikleri, değerleri vermek demektir. Örgütlenmeye açık insan, düzene, düzenin adaletsizliğine, yozluklarına tepki duyan, şu veya bu biçimde, şu veya bu şiddette alternatif arayan insandır. Böyle bir insanı örgütleyip kalıcılaştıracak olan devrimci hareket içinde bulacağı ilişkiler ve ortamdır.

İç ilişkilerinin sorunlu ol-

duğu bir dernek düşünün. O dernek insanları örgütleyemeyecektir. Birincisi, iş yapmak yerine birbiriyle didiştigi için örgütleyemeyecektir. İkincisi, o birime gelen insanlar, bu didişmeyi bir biçimde hisseder, görür. Aradığı ilişkiyi, beklentilerinin karşılığını bulamaz.

Tersine Cephe'ye, Cephe'nin kurumlarına gelen herkese burjuvazinin yaşam tarzı ve ilişkilerinin alternatifini sunabilmesi; onları en kısa sürede çok çeşitli biçimlerdeki kollektif yapılar içine alabilmeliyiz. Bu kollektif yapılar, demokratik komiteler, okuma grupları, kültürel faaliyet grupları gibi çeşitli biçimlerde olabilir. Burada önemli olan kollektif bir ilişkiler ağının içine girmesini sağlayabilmektir. Çünkü ancak kollektif bir yapının parçası olduğunda onu örgütlemekte daha somut bir adım atmış oluruz ve çünkü, ancak bunu yapabildiğimizde, o devrimcilerde, Cephe'de aradıklarını tam olarak bulabilir.

Örgütlediğimiz her insan, düşmana onlarca darbe vurmak demektir.

Örgütlediğimiz her insan, daha çok “pratik”, daha çok eylem demektir. O halde faaliyetimizin odağında örgütlenme, örgütlenme olmalıdır.

Tabii bütün bu açılardan bakıldığında, örgütleyicilik esas olarak kollektif bir iştir. Örgütün bütününün örgütleyiciliğidir.

Her Parti-Cepheli Örgütleyici Olmalıdır;

Tek tek kurulan ilişkilerde, kitle karşısında hepimiz **hareketi temsil ettiğimizi** unutmamalıyız. Bu anlamda her insanımız, bulunduğu ilişkiler, birimler içinde kendisinin “öncü” bir rolü olduğunun bilinciyle davranmak durumundadır. Parti-Cephe'nin öncülüğü, alanlara bu bilince sahip kadrolar, savaşçılar aracılığıyla iner. Tek tek insanlara kadar öncülüğü somutlamalıyız. Öncülük alanlara, sokaklara, işyerlerine, fabrikalara inmeli. Değilse öncülük dergi sayfalarında kalır ki, Türkiye solunda böyle öncü çoktur.

Örgütleyicilik de yukarıdan aşağıya şekillenecektir. Alandaki kadro, yönetici örgütlemiyorsa, yukarıda sözünü ettiğimiz tarzda asalak bir devrimcilik sergiliyorsa, o birimde genel olarak örgütleyicilik olmaz veya tesadüfi ilişkilere kalmıştır. Alttakinin kafasını açmak durumunda olanın kafası açık değilse, ne olacağı bellidir. Örgütleyici bir kadro, yönetici en alttaki ilişkilere, bir dergi okuruna bile örgütleyici olmayı, örgütlenme-

Örgütleyicilik de yukarıdan aşağıya şekillenecektir. Alandaki kadro, yönetici örgütlemiyorsa... asalak bir devrimcilik sergiliyorsa, o birimde genel olarak örgütleyicilik olmaz veya tesadüfi ilişkilere kalmıştır.

nin önemini öğretecektir. Elbette bir dergi okuru bile çok rahat çevresindeki insanlara dergiyi taşıyarak, yeni okurlar oluşturarak, onların hareketle bağ kurmasını sağlayarak **örgütleyici** bir insan haline gelebilir. Ama bu dediğimiz gibi yöneticiden, kadrolardan başlayarak böyle bir perspektife sahip olmakla, bunun teorik, pratik eğitimini, uygulamasını yapmakla olur.

Her birim, her alan döne döne kendine bunu sormalı, ne kadar insanı örgütledik? Pratik yoğunluk, koşturmaca, bunu yapamamanın gerekçesi olmaktan kesin olarak çıkarılmalıdır. **Örgütlediğimiz her insan, düşmana onlarca darbe vurmak demektir.** Örgütlediğimiz her insan, daha çok “pratik”, daha çok eylem demektir. O halde faaliyetimizin odağında örgütlenme, örgütlenme olmalıdır. Örgütlenmek, devrimi geliştirmektir.

ÖRGÜTLEMELİYİZ

YOKSULLUK VE KİTLESELLEŞME

Ülkemiz, yeryüzünde gelir dağılımı uçurumunun en büyük olduğu ülkelerden biri durumundadır. Halkın ezici çoğunluğu yoksulluk içindedir. Bu artık devletin resmi istatistiklerinin de, hayatın içindeki görüntülerin de ortaya koyduğu gizlenemez, çıplak bir gerçek durumundadır.

Yoksulluk ve adaletsizlik, devrimlerin en önemli dinamiklerinden ikisidir. Karşı-devrim de bunun farkındadır. Özellikle gerici kesimler, son yıllarda artan oranda halkın yoksulluğuna yönelmiştir. İslamcılar bunu istismar ederek bir yandan özellikle gecekondu semtlerinde kendi örgütlenmelerini genişletirken, bir yandan da ekmek dağıtmaktan tutun da vakıflar vb. aracılığıyla çeşitli biçimlerde, düzenin günahlarını, sömürüyü perdeleyen, yoksulluğun gerçek nedenlerinin açığa çıkmasını ve dolayısıyla yoksulluğun öfkesinin düzene yönelmesini önleyici bir rol üstleniyorlar.

Hal böyle olmasına rağmen, genel olarak solun yürüttüğü propaganda ve ajitasyonda, yoksulluğun buna denk düşen bir yeri yoktur. Bunun çeşitli nedenleri vardır.

12 Eylül sonrası sivil top-

lumcu, sağcı rüzgarlara kapılan reformizmin “**Yoksulluk edebiyatı yapılıyor**” diyerek olayı küçümsemesi, solda giderek yoksulluğa daha az vurgu yapmayı beraberinde getirmiştir.

Küçük burjuva kesimlerin devrimci propagandaya ilişkin “**Yoksulluk edebiyatı**” söyleminin altındaki düşünce “**yaa, aslında o kadar da yoksulluk yok**” düşüncesidir.

Evet, onlara göre ülkede o kadar da yoksulluk yoktur. Çünkü onların yaşadıkları yerlerden, mekanlardan bu ülkede kaç bin kişinin çöplüklerden geçindiğini, kaç milyon derme çatma kulübelerde, barakalarda yaşadığını, kaç mil-

Yoksulluk ve adaletsizlik, devrimlerin en önemli dinamiklerinden ikisidir. Karşı-devrim de bunun farkındadır. ... Hal böyle olmasına rağmen, genel olarak solun yürüttüğü propaganda ve ajitasyonda, yoksulluğun buna denk düşen bir yeri yoktur.

yonun evinde borç harç aldığı bir TV, buzdolabı olsa bile içinin boş kaldığını, insanların somun ekmeğin diliminin hesabını bile yaptığını, milyonlarca işsiz nasıl karnını doyurabildiklerini görebilmeleri mümkün değildir. Belki yoksulluğu arada bir TV’lerde izliyorlar, veya çeşitli biçimlerde tanık oluyorlar, ancak onda da TV’lerin vermek istediği gibi, bu durumun genel olmayıp istisnaları teşkil ettiği kanısına kapılıyorlardır. Bakıyorlar, gecekondu semtlerindeki evlerde bile televizyon, buzdolabı vb. ev eşyaları olanlar az değil. Hatta bakıyorlar işçi-memur olup da şöyle ya da böyle başını sokacak bir eve sahip olanlar, hatta altına iyi kötü bir araba çekenler bile var. Küçük işletme, esnaf sayısı da az buz değil. “Ha” diyorlar “*demek ki, kitaplarda okuduğumuz ya da anlatıldığı gibi bir yoksulluk yok bu ülkede*”. Salgın hastalıklardan, açlıktan, sefaletten insanlar öbek öbek ölecek ki, yoksulluk olsun! O zaman “*proletaryanın da kaybedecek şeyleri var*” sonucuna varmaları zor olmuyor. Böylece Marks’ın “*proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur*” sözü de

çürütülmüş oluyor. Ortada devrimi yapacak bir güç, hat-ta devrime ihtiyaç kalmıyor.

İkinci bir neden, demokra-tik, yasal alandaki kurum-laşmalar içindeki kadro ve yö-neticilerin bir kısmının yoksul-luktan uzak yaşamalarıdır. Bu kendilerinin bol para içinde ya-şadığı anlamına gelmiyor; ama örneğin bütün devrimci faali-yeti dernek, sendika içinde ge-çen, veya gençlik içinde olup gençlik dışındaki yoksul ke-simlere uzak kalan insanların yoksulluğu yaşaması veya his-setmesi, pek mümkün olmaz.

*

Yoksulluğun sol propagan-da ve örgütlenmede geri plana düşmesinde en önemli etki re-formizme aittir. Reformizmin “güncel” eylemlerine bakıldı-ğında bu çok daha çıplak gö-rülür; bu eylemlerde daha çok küçük burjuva kesimlerin tale-p ve sorunları ön plandadır. Gazi’nin elektrik sorunu için, Okmeydanı’ndaki fuhuş soru-nu için bir şey yaptıkları görül-mez, ama “boğaz sakinlerinin” sorunları için eylemleri çokça-dır. Reformizmin üslubunda da yoksulluk yoktur. Başta belirt-tiğimiz gibi, bunu “**kaba sol-culuğun**” bir göstergesi sa-yarlar. Bu noktada özentili ki-şilikler ve siyasetler de refor-mizmin bu tarzından etkilen-mişlerdir.

Herkes reformizmi bu ya-nıyla iyi tanımalıdır. Refor-mizm, kendisini hayatın belli alanlarına hapsetmiştir. Bu

yüzden hayatı tanımazlar. Bu yüzdendir ki, yoksul gecekon-du semtlerinde hiç bir zaman gerçek bir güç haline gelememişlerdir ve gelemezler de. Re-formizmin bir kısım aydını içi-ne çeken çeşitli eylemleri ki-mileri için oldukça cazip görü-nüyor, mesela çevre konuların-da biz de bir şeyler yapmalıyız deniyor. Tabii ki devrimci ha-reket halkın sorunlarının bir parçası olarak çevre konusun-da da mücadele edecektir. Ve zaten ediyor da. Çevre sorun-

Ekonomik ve sosyal anlamda yoksulluğu doğru tanımlamak önemlidir. Yoksulluk sadece yiyecek hiçbir şey bulamayıp aç kalmak, başını sokacak bir yeri olmayıp sokakta yatıp kalmak değildir. ... Yoksulluk, bir yaşam tarzı, bir ruh hali, toplumsal yaşamın bütünü içinde bir konum olarak şekillenmektedir.

ları bugün asıl olarak yoksul ge-cekondur semtlerinin ve köy-lülüğün sorunudur. Reformiz-min öne çıkardığı sorunlar de-ğil, bu kesimlerin karşı karşıya olduğu çevre sorunları asıl teh-likedir, ve çevre sorunları temelinde mücadelenin geliştiril-mesi gereken asıl alan da bura-sıdır. Bunun ötesinde küçük burjuvazinin boğazın güvenliği, geceleri sokağa çıkmak istiyor-

ruz, tacize karşı mor iğneler vb. gibi eylemleri esas olarak halkın mücadelesini zayıflatan, hedef dağıtan yönelimlerdir.

Halkın yakıcı sorunu yok-sulluktur. Yoksulluk, sofrada ekmek bulamamanın çok öte-sinde, hayatın her alanına yan-sıyan bir sorundur ve devrim-ci bir hareketin, halkın dertle-rini, acılarını kendi derdi, acıla-rı olarak hisseden bir hareke-tin öncelikle yöneleceği sorun-lar da bunlardır.

*

Ekonomik ve sosyal anlam-da yoksulluğu doğru tanımla-mak önemlidir. Yoksulluk sadece yiyecek hiçbir şey bula-mayıp aç kalmak, başını soka-cak bir yeri olmayıp sokakta yatıp kalmak değildir. Bu yoksulluğun anlamını, kapsa-mını daraltır ve oligarşinin “ge-lişiyoruz, kalkınıyoruz”, “hal-kın refahını geliştiriyoruz” demagojilerine güç vermekten başka bir işe yaramaz. Bir ada-mın, evin TV’si olmakla, yok-sulluktan kurtulmuş olmuyor. Yoksulluk, bir yaşam tarzı, bir ruh hali, **toplumsal yaşamın bütünü içinde bir konum** olarak şekillenmektedir. Evde TV, buzdolabı var ama, kaç günde bir et yiyebildikleri, ne kadar süt içebildikleri meçhul-dür. Ciddi bir sağlık sorunu on-lar için her an yıkıma dönü-şebilir. Çocuğunu kurslara gön-deremez, istediği gibi okuta-maz. Bunların her biri bir ada-letsizliktir ve onların yoksul-luğunun ifadesidir.

Zaman zaman şöyle deyişlere de rastlanır; “*yoksulluk, geçim sıkıntısı deniliyor ama bayramlarda tatil yöreleri dolu*”. Evet, ülkemizde az çok yaygın bir orta kesim vardır. 80’den bu yana izlenen ekonomi politikalar “ortadirek” de denilen kesimleri çökertmiştir. Ama ülkemizde son derece büyük meblağlarda bir “**kara para**” dolaşımı olduğu unutulmamalıdır. Bu adeta bir su-bap işlevi görmekte, bu gayrı meşru para dolaşıma girerek, yoksulluğun sonuçlarını belli ölçülerde nötralize etmektedir. Ama bunların hiç biri yoksulluğun halkın en yakıcı sorunu olduğu gerçeğini, çöplüklerden ekmek toplayan insan gerçeğini, hastalanıp hastaneye gidemediği için evinde ölümü bekleyen, devlet hastanelerinde, kuyruklarda çile çeken insanlar gerçeğini, yoksulluğun yolaştığı intiharlar, cinnetler, aile kavgaları gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Fuhuşun, ahlaki dejenerasyonun her geçen gün yaygınlaşmasının en başta gelen nedenlerinden birinin yoksulluk olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Şu soruyu sormak durumundayız; özellikle küçük-burjuva kökenli veya küçük burjuva yaşam düzeyine sahip devrimciler ülkemizdeki yoksulluğun, sefaletin ne kadar farkındadır? Halkın yoksulluktan kaynaklanan sorunlarını ne kadar bilmekte, hissetmektedirler?

*

Ayağında gecekondu semtlerinin çamurunu taşımadan, yoksulun acısını, sorunlarını, sofrasını paylaşmadan, geniş yoksul kitleler içinde devrimci örgütlenme yapmak zordur. Çünkü asıl örgütlenmesi gereken kitle oradadır. İşçisi de, memuru da, işsizi de, ev kadını da, öfke dolu adalet arayan gençlik de oradadır. Sendikal

Yoksulluk, propaganda ve ajitasyonumuzda genel geçer sözlerin ötesinde tüm göstergeleri ve sonuçlarıyla oya gibi işlenmelidir. ... Halkın yoksulluğuna seyirci kalamayız. Bir yandan onun durumunu kısmen de olsa düzeltecek ekonomik-demokratik mücadeleyi örgütlerken, halkın kendi arasındaki dayanışmayı örgütleyecek kurumlar da oluşturmalıyız.

çalışma mı yapıyorsunuz; işçiye ulaşabileceğiniz **iki yer** vardır; işyeri ve evi. Ama siz sendikada oturup işçi sınıfı örgütlenmesi yapmaya çalışıyorsanız, birincisi gelenle yetinirsiniz, ikincisi, onun **yaşamını** dolayısıyla **düşünce yapısını, ruh halini** bilmez, işçi sınıfı üzerine soyut teoriler veya sendikada şekillenen yüzeysel ilişkiler temelinde tahliller yapıp, bu kadarlık bir gelişme sağlarsınız. Onu kelimenin ger-

çek anlamıyla devrimcileştiremezsiniz.

Kelime olarak “Yoksulluk”tan sözetmek, bunun farkında olduğunun, bundaki harekete geçirici dinamikleri yakalamanın göstergesi değildir.

Yoksulluk, propaganda ve ajitasyonumuzda genel geçer sözlerin ötesinde tüm göstergeleri ve sonuçlarıyla oya gibi işlenmelidir.

Yoksulluk ve sonuçlarına ilişkin duyarlılığımız en üst seviyede olmalıdır.

Halkın yoksulluğuna seyirci kalamayız. Bir yandan onun durumunu kısmen de olsa düzeltecek ekonomik-demokratik mücadeleyi örgütlerken, halkın kendi arasındaki dayanışmayı örgütleyecek kurumlar da oluşturmalıyız. Bunun için kooperatiflerden semtlerde aşevleri kurmaya, dönem dönem yardım kampanyaları düzenlemeye kadar çok çeşitli araçlar bulunabilir.

Halkın karşı karşıya kaldığı ve devletin halkı yüzüstü bıraktığı felaketlerde sorumluluk üstlenmeliyiz. Hiç bir farklı kaygı gütmekten, halkın dayanışmasını sağlamalı, buna önderlik etmeliyiz. Halk bu noktada devrimcilerle, devletin farkını görecektir. Ama bazen orada yaptığımız çalışmaların sonucunda siyasal, örgütsel anlamda kazanımlar elde edilecek bir durum da olmayabilir. Bu bizi dayanışmayı örgütlemekten alıkoymamalıdır.

Halkın geleneklerini yaşatmak da bizim için bir kazanımdır. Bu geleneklerin yaşaması da devrimi, halkın devrimci örgütlenmesini geliştirir. Böyle özgün durumlar dışında ise, elbette biz halkın karşı karşıya kaldığı felaketler, acılar karşısında dayanışmayı örgütlerken, düzenin günahlarını örtmeye çalışan “hayır kurumları” gibi davranamayız, o felaketlerin, acıların asıl kaynağını göstermek, bizim için en az o anki dayanışmayı örgütlemek kadar önemlidir. Çünkü halkın acılarını, her “doğal felaketin” canından, malından ödeyen mağduru olmasını önleyecek olan budur.

Bütün bunlar, kitleleri “düzen içi çözümlere”mi çeker? Hayır. Devrimcileri hayatın içine sokar. Halk devrimcileri hayatın içinde tanır, acısında, yokluğunda, felaketinde yanında görür ve güvenir. Halkın güvenini sağlamayan bir siyasi hareketin hangi sloganı kitlelere inandırıcı gelebilir ki? Reformistinden, “komünist” iddiasında olanlarına kadar solda bu konuda çarpık tespitler vardır. Onlara göre düzenden kaynaklanan sorunlara kısmi, geçici çözümler bulmak, dayanışmayı geliştirmek düzenle çelişkileri yumuşatır, dolayısıyla düzene yaklaştırır, devrimden uzaklaşırlar. Bu nedenle örneğin Adana depreminde dayanışmaya katılmayı reddedenler olmuştur. Veya halk değerleri konusundaki yak-

laşımları da aynı mantığı taşır; bunlara önem vermek, feodalizmi geliştirmektir... Bunlar hayattan, halktan kopuk, devrimi sloganlarla, yol göstermekle gerçekleştireceklerini sananların soyut, çarpık görüşleridir.

Eğer herşey bu kadar düz, basit, kaba mantıkla gelişiyor olsaydı örneğin Afrika’da, Asya’da yoksulluktan, açlıktan onbinlerce insanın öldüğü ül-

Halk bir biçimiyle yaşamını idame ettirecektir. Bunu ya düzene dayanarak, ya da mücadeleye, halk örgütlülüklerine, mücadele içindeki dayanışmaya dayanarak yapabilir. Yanlış olan ekonomik-demokratik mücadele ve örgütlenmeler değil, bunların “ekonomistçe” ele alınmasıdır.

kelerde onlarca kez devrim olması gerekirdi. Veya bu görüşlerinin yanısıra bol bol işçilik edebiyatı yapan bu kesimlerin, ortalama düzeyin üzerinde gelire sahip sendikalı işçilerin devrim saflarında yer almaya-cakları gibi bir tespit de yapmaları, işçilerin ekonomik-demokratik mücadelesi içinde yer almamaları gerekirdi. Ama hepsinin işçi sınıfı içinde dayandıkları kesimler, **sendika bürokrasisidir** ve işçi sınıfı

içinde yürüttükleri mücadele **ekonomistçedir**.

Halk bir biçimiyle yaşamını idame ettirecektir. Bunu ya düzene dayanarak, ya da mücadeleye, halk örgütlülüklerine, mücadele içindeki dayanışmaya dayanarak yapabilir. Yanlış olan ekonomik-demokratik mücadele ve örgütlenmeler değil, bunların “ekonomistçe” ele alınmasıdır. Mahallenin sorunlarını çözmeye yönelik örgütlenip mücadele ederken, halkın yoksulluğa karşı dayanışmasını örgütlerken, bunlar nihai amaç olamaz; aynı zamanda bu zeminde halkın birliğini geliştirmek, düzenin gerçek yüzünü görmesini sağlamak, politikleştirmek ve devrimcileştirmek amaçlanır. Bunu başarabildiğimizde, halkın dayanışması da, ekonomik demokratik mücadelesi de devrimci bir muhtevaya sahip olur.

*

Yoksul halk kitlelerine gitmeli ve onları örgütlemeliyiz. En yoksul halk kitlelerine yönelik olarak, örgütlenmede, eğitimde, propaganda ve ajitasyonda onlara özgü yöntemler geliştirmeliyiz. Onların anlayabilecekleri, dediğimizi kavratılabileceğimiz üslubu yakalayabilmeliyiz.

Yoksul halk kitlelerine gitmeyen, onları kucaklayamayan bir devrimci örgütlenmenin kitleselleşme şansı yoktur. Küçük burjuvazi temeline oturan bir kitleselleşme kuşkusuz

sağlanabilir, ama bu halkın savaşını geliştirme, yayma perspektifiyle bire bir örtüşmeyen bir gelişme olur.

*

Yoksulluğun devrimci anlamda tahlilini yapmak son derece önemlidir.

Yoksulluk kendi başına devrimci bir güçtür belki ama, her zaman kendi başına devrimci bir hareketliliği yaratacağı anlamına gelmez. Yani bir başka açıdan söylersek, yoksulluk otomatikman devrimcileşmeye yolaçmaz. Büyük, yaygın yoksulluklar, devrimci bir müdahale ve yönlendiricilik olmadığında büyük, yaygın **yozlaşmalara** da dönüşebilir. Çeşitli Latin Amerika, Afrika, Asya ülkelerinde yaşanan budur.

Ülkemizde durum biraz daha farklıdır. Devrimci mücadelenin, devrimci hareketin tüm baskı ve teröre rağmen bitirilememesi, halkın yoksulluk ve yozlaşma karşısındaki direnişidir aynı zamanda. Yozlaşma elbette belli boyutlarda yaşanmakta, yaygınlaşmak için fırsat kollamaktadır. Fuhuşun yaygınlaşması bunun somut ve çarpıcı göstergelerinden biridir. Fuhuş yoksulluğun yozlaşmaya evrildiği tüm ülkelerin ortak tablosudur. Düzen terörüyle ve ekonomik dayatmalarıyla kitleleri bu yozlaşma bataklığına çekmeye çalışıyor.

Yozlaşmanın panzehiri örgütlülük ve mücadeledir. Örgütsüzlük ve yozlaşma birbirine paralel gelişir. Yozlaşmanın,

dejenerasyonun ülkemizde en etkili olduğu, kısmen kalıcılaşabildiği dönem 12 Eylül dönemidir. 12 Eylül, halkın en örgütsüz olduğu dönemdir.

Örgütlenmelerimizi çok çeşitli biçimlerde genişletmenin, halk örgütlülüklerini yaygınlaştırmanın bir önemi de işte buradadır. Önderliğimizin önceki sayıda yeralan yazısında da çok açık belirttiği gibi, “biz

**Yoksulluğu
örgütleyeceğiz.
Devrimi geliştirmek,
buradan geçer.
Halkımız böyle bir
yoksulluk içindeyken,
acılara, dertlere
gömülmüşken, asalak
devrimcilik, bürokrat
devrimcilik yapmak,
bunu dayatmak kabul
edilemez.**

örgütlemesek düzen kendi işleyişi içinde milyonlarca gencin, halkın haklı taleplerini, haksızlığa karşı çıkan duygu ve düşüncelerini, adalet isteklerini, hatta namusu ve onuruyla yaşama özlemlerini bir biçimde yokedecektir.” Buna izin veremeyiz. Buna izin vermek demek, devrimi daha da uzaklaştırmaktır.

Ekonomik çelişkiler çok geniş kesimlerin öncelikli çelişkisi durumundadır. Bu nedenle de geçim derdi halkın düşüncesini, ruh halini yönlen-

dirmekte, bu koşullar geniş kesimleri “**maîşet derdi**” içine çekmektedir. Bu sorunu yok sayarak onları maîşet derdinden kurtaramayız. Bu, halkın ekonomik sorunları, talepleri temelinde bir mücadelenin kaçınılmazlığını ve önemini gösterir. Bu koşullardaki kitlelerin ekonomik-demokratik mücadelesini yadsıyarak, onları doğrudan “devrim” için, “sosyalizm” için harekete geçirmeyi hayal edenler, kitle hareketlerinin niteliğini anlamıyor demektir.

Kadrolarımız, yöneticilerimiz, savaşçılarımız, taraftarlarımız, halktandır. Yoksulluğun içinden gelmişlerdir. Yoksulluğa **yabancılaşmaları** hiç bir biçimde doğal görülemez. Devrimci, halkın acısını, dertlerini yüreğinde hissedendir. Bunu hissetmeyen insanda halk sevgisinden bahsetmek mümkün değildir. Bunu hissetmekte zorlanan devrimci, hangi kökenden gelmiş olursa olsun, küçük burjuva bir düşünce ve ruh halinin, özlemlerinin etkisi altında demektir ve kendisini bu açıdan sorgulayıp değiştirmek durumundadır.

Yoksulluğu örgütleyeceğiz. Devrimi geliştirmek, buradan geçer. Halkımız böyle bir yoksulluk içindeyken, acılara, dertlere gömülmüşken, asalak devrimcilik, bürokrat devrimcilik yapmak, bunu dayatmak kabul edilemez.

ÖRGÜTLEMELİYİZ

“ÇEVRE” İLİŞKİLERİ

Hemen her alanda devrimciliği “**bırakmış**” insanlar, yıllarca hapislerde yattıktan, faşizmin onca zulmüne maruz kaldıktan sonra “**benden bu kadar**” deyip köşesine çekilmiş, veya bunları yaşamamış, ama bunları yaşamaktan korkup, devrimci, sosyalist düşüncelere sempati duyduğu halde hiç bir şey yapamayan, devrimcilerin haklılığının farkında ama korkuları, kaygıları nedeniyle kendisini belli bir sınırdan tutan insanlar var.

Bunlar karşısında nasıl bir tutum takınacağız, hangi politika ve yöntemleri izleyeceğiz? Bize ne mi diyecek, yoksa kazanmaya mı çalışacağız? Bu soruyu, ancak **Cephe anlayışı** çerçevesinde cevaplayabiliriz.

Devrimci örgüt bir “**çelik çekirdek**” olarak, profesyonel unsurlardan, kadro ve savaşçılardan oluşur. Bu “çelik çekirdek” partidir ve devrimin kurmayı, yönlendiricisidir. Devrimci savaşı geliştirmek ise, partinin kurmaylık edeceği çok daha geniş, yaygın örgütlenmelere sahip olmakla mümkündür. O halde örgütlenme derken anlaşılması gereken yalnızca Parti’yi değil,

geniş kitleleri çok çeşitli biçimlerde örgütlemektir.

Cephe, devrimin **kitle kuvvetinin** örgütlendiği çatıdır. Demokratik örgütlenmelerden, halk örgütlülüklerine, milisden gerilla kuvvetlerine kadar her alanda ve her biçimdeki örgütlenmeleri, işçisinden memuruna, küçük-burjuvaziden topraksız köylüye, okumuşundan cahiline kadar halkın her kesimini kucaklayabilecek, tek bir hedef etrafında birleştirebilecek bir muhtevaya sahiptir.

Cephe’yi ve cephe gerisini inşa ederken darlıktan çıkmalıyız. Bu konuda karşımıza

Cephe, devrimin kitle kuvvetinin örgütlendiği çatıdır. Demokratik örgütlenmelerden, halk örgütlülüklerine, milisden gerilla kuvvetlerine kadar her alanda ve her biçimdeki örgütlenmeleri... halkın her kesimini kucaklayabilecek, tek bir hedef etrafında birleştirebilecek bir muhtevaya sahiptir.

çıkan yanlış yaklaşımlardan biri, Cephe çatısı altında yer alan ya da Cephe’nin yanında olmak isteyen her insanı illa bir “militan” olarak görüp, çeşitli alanlardaki çalışmalarda, bütün ilişkileri, bu kalıp içinde istihdam etmeye çalışmaktır. Böyle olunca, gel dediğimizde gelecek, şuraya git dediğimizde gidecek, falan eylemi yapacak durumda olmayan, veya bu doğrultuda bir gelişim eğilimi göstermeyen ilişkilere yönelik kestirmeden “**işe yaramaz**”, “**bundan adam olmaz**” değerlendirmesine varmak da “doğal” oluyor. Ama bu yaklaşım, bu tarz bir kitle çalışması anlayışı “doğal” değildir. Savaşçı da bir Cephe’li’dir. Bize yalnızca evini açan biri de... Sorun onların nasıl istihdam edileceği, devrimci savaşa katkılarının nasıl sağlanacağıdır.

Darlık, en genel anlamıyla, devrim için “**kendi sınırları içinde**” bir şeyler yapabilecek durumda olan kişi ve kesimlere ulaşamamak, onları istihdam edememektir.

Yapabilecekleri “sınırlı” olan bu kesimlere **çevre ilişkileri** de diyebiliriz. Bu ilişkilerin belirleyici özelliği şudur; düze-

ne karşıdır, ama “kaybedecekleri” şeyler de vardır; devrimden yanadırlar, ama devrimin gerektirdiği bedelleri ödemeye hazır değildirler. Ancak biz bu ikircikli, kendi sınırları olan kesimleri dışalayamayız, onları düzenin ellerine teslim edemeyiz, bu kesimler de devrimin kitle kuvvetinin bir parçasıdır.

*

Bu kesimlere yönelik doğru bir yaklaşım sahibi olmak, **“Herkesin yapabileceği bir şey vardır”** anlayışını pratikte doğru şekillendirmenin de ön koşuludur. Burada herkesle kastedilen, düzenle çelişkisi olan tüm halk kesimleridir.

- Bunlar ekonomik, sosyal, siyasal konumlarına göre şunu yapar, bunu yapmaz; reformları yeterli görüp, devrim istemeyenler olduğu gibi, devrimden yana olanlar da vardır. İster, doğru bulur, ama “yapma” konusunda sorunludur.

- Bunlar, devrimciliği bırakmış “eskiler”dir.

- Adaletten, demokrasiden söz edip bunlar için pek bir şey yapmayan aydınlardır.

- Devrimcilere şu veya bu düzeyde yardımcı olabilecek, ama meslekleri, korkuları vb. nedenlerle daha ileri adım atmaktan çekinen insanlardır.

- Gerici kesimlerin etkisi altındaki halk kesimleridir.

- Devrimciler hakkında önyargıları olan apolitik kesimlerdir.

Veya buna benzer kesimler-

dir. Bizim dar, sektör yaklaşımımız, devrime kazanılabilecek veya en azından düzene hizmet etmesi önlenilecek, tarafsızlaştırılabilecek bu kesimleri karşı-devrime iter.

*

Pek çok aydın, okuyup yazan, dünyayı izleyen bir kesim olmalarına rağmen, devrimci mücadeleyi, Parti-Cephe’yi hemen hiç tanımamaktadırlar. Tanıdıkları burjuva medyanın yazıp çizdiği kadardır. Bu kesimlere ulaşıldığında *“Biz Parti-Cepheyi böyle bilmiyorduk”* türü tepkilerle çokça karşılaşmıştır. Bunların büyük bir çoğunluğu bizi tanıdıklarında da belki Cepheli olmayacaklardır, tereddütleri-

Yapabilecekleri “sınırlı” olan bu kesimlere çevre ilişkileri de diyebiliriz. Bu ilişkilerin belirleyici özelliği şudur; düzene karşıdır, ama “kaybedecekleri” şeyler de vardır; devrimden yanadırlar, ama devrimin gerektirdiği bedelleri ödemeye hazır değildirler... Bizim dar, sektör yaklaşımımız, kazanılabilecek veya en azından... tarafsızlaştırılabilecek bu kesimleri karşı-devrime iter.

ni, aydınca ihtiyatlarını sürdürecektir, ama en azından **“karşı”** da olmayacaklardır. Kontrgerillanın propagandalarının, psikolojik savaşının aleti olmayacaklardır. Ve savaş geliştikçe, Cephe aydınlar mevzisinde de bunların üzerinden gelişecektir.

Çeşitli olaylarda bizim çok geri, apolitik veya gerici olarak gördüğümüz çeşitli aydınların, sanatçıların son derece olumlu tavırlar alabildiklerini de görmekteyiz. En azından kafa olarak sanıldığı kadar kirlenmeyenleri, sanıldığı kadar beyinlerini burjuvaziye teslim etmemiş olanları vardır mutlaka. Bunların duyarlı oldukları, kendilerini halkla, devrimcilerle aynı safta görebilecekleri konular vardır, bulunabilir. Mesele işte bunlar temelinde bu kesimlere ulaşip, onları Cephe’yle tanıştırmak, diyaloga sokmak, onları çeşitli biçimlerde mücadelenin içine çekmektir.

*

İslamcıların etkisi altındaki kitle, bu tür bir darlıkla bakılan bir diğer çevredir. Kimileri, bu kesimleri adeta devrim için **“kaybedilmiş”** bir kitle olarak görmektedir. Yanlıştır. Yalnızca islamcılar onları hangi sloganlarla, vaadlerle örgütlediğini bilmek bile, bu görüşün yanlışlığını görmeye yeter. İslamcılar, sol sloganlarla gitmişlerdir onlara. **O-nur’dan, adalet’ten** söz etmişlerdir. Yani esas olarak

devrimcilerin bıraktığı boşluğu doldurmuşlardır. O halde bu kitle devrim için hala kazanılabilir bir kitledir. Biz de önyargılarımızdan sıyrılmış olarak gitmeliyiz onlara. Onları örgütleyebileceğimize dair kendimize güvenli olmalıyız. Hayır, islamcılar da bu ülkede halka verebileceği hiç bir şey yoktur. Bunu göstermek zor da değildir.

Halkın hiç bir kesiminden umut kesilmemelidir. Emperyalizmin, oligarşinin, baskı ve terörü altında halkın kendi değerleriyle ve çıkarlarıyla uyum olmayan tavırlar aldığı durumlar olabilir, ama bu tablolar geçicidir, değişebilir, değiştirmek görevimizdir.

*

“Bırakmışlar”, “eskiler” kategorisine gelince... Bunlar, belli bir süre, şu veya bu düzeyde devrimci hareketin safalarında olmuş insanlardır.

Bir kısmı küçük-burjuva yaşam özlemlerine yenilenlerdir. Bir kısmı baskı ve teröre yenilenlerdir. Bazen bunlar içiçe bulunur.

Kimileri yenilir ve tam olarak düzene döner. Kimileri ise yenilmiş, ama tam teslim olmamıştır. Beyninde, yüreğinde devrime dair şu veya bu ölçüde bir inanç veya istek kalmıştır. Kimileri de, pek inanmadıkları halde daha risksiz gördükleri reformist partilere kapağı atmışlardır... Bu yenilgili ruh hali içinde bir şeyler yapma isteğiyle, bir şey

yapmaya cesaret edememe arasında gidip gelirler.

Yılgın veya yorgundurlar; İçlerinde eskiden kadro, yönetici düzeyde olanlar da vardır, çok kısa süreli devrimcilik yapmış olanlar da. Bunları karşı-devrime veya reformizme mi teslim edeceğiz?

Faşizmin terörü, yaygın bir “eskiler”, “bırakmışlar” grubu üretiyor. Bunlar, objektif durumları itibarıyla olumsuzluk, güvensizlik yayarlar. Gençlerin devrimcileşmesinin, halkın devrimcilere güvenmesinin önünde engel oluşturan “kötü örnekler” durumundadırlar.

Bu tablo, ne yapacağız sorusunun cevabıdır. Kötü örnek olmalarını mümkün olduğunca engelleyecek, etkilerini sınırlandıracağız. Onları yeniden devrim saflarına çekmek, faşizmin terörünü de bu noktada belli ölçülerde etkisizleştirmek demektir.

Şöyle düşünmeliyiz; insanları kaybetmek, düzene itmek son derece **kolaydır**. Özel bir çaba sarfetmemiz gerekmez. Zor olan kazanmaktır. Ve bizim asıl işimiz, görevimiz de budur. Bu saflarımız içinde yeralıp da şu veya bu zaafı gösteren insanlarımızı karşı yaklaşımımızda da; geçmişte hangi siyasetten olursa olsun çeşitli nedenlerle devrimci mücadeleye dışına düşmüş insanlara karşı yaklaşımda da asıl hareket noktamızdır.

Onlara karşı yaklaşımımı-

zın özü; devrim için bir şeyler yapmak istiyorlarsa, bunun zeminini sunmaktır. **Bunu yaparken; Birincisi**, mevcut durumlarıyla yapabilecekleri katkıları değerlendirebilecek uygun bir istihdam veya uygun bir ilişki geliştirmeliyiz.

İkincisi, yeniden ayağa kaldırmayı, kendilerine güvenlerini kazanmalarını sağlamayı hedeflemeliyiz.

Bu ilişki, elbette son derece hassas bir ilişkidir. Şu veya bu kesimi devrime kazanma adına, devrimci değerlerin, ilkelere, kuralların tahrip edilmesi de mümkün değildir.

O halde, ilkeli olmalıyız.

Örgüt ikide bir girip çıkılan bir yer değildir. Bu anlamda hiç bir şey olmamış gibi bir tavır veya istihdam yapılamaz.

Yorgunlar, yılgınlar içinde özel olarak da yozluğun batağına saplanan kesimlere pragmatik yaklaşamayız. Bu yozlaşmayı meşrulaştıramayız.

Bunları gözönünde bulundurarak ilkeli olmakla darlığa düşmemek arasındaki dengeyi özenli bir biçimde kurmalıyız.

Reformist yasalci partiler içinde yeralanlara da burada ayrıca değinilebilir. Bu çevrelerde yer alan her insana karşı tavrımız aynı olmayacaktır. Elbette örgüt, devrim düşmanlığı yapanlara karşı tavrımız nettir. Bunlar beyinlerini de burjuvaziye teslim etmiş ve burjuvaziyle aynı dilden

konuşmaya başlamışlardır. Ancak yasalıcı çevrelerde yer alanların bir kısmı, devrimci duygularını henüz tümüyle yitirmemiş, devrimci mücadeleyi tüm gerekleriyle yürütmeyi göze alamayıp, hiç değilse burada bir şeyler yapayım diyerek yeralan insanlardır. Keza tüm saflıklarıyla bu partilerin devrimci, sosyalist olduklarına inananlar da vardır. Dejenere olmamış, kendi sınırları içinde samimi, dürüst bu kesimlere farklı yaklaşmalı, onları kazanılabilecek kişiler olarak görmeliyiz. Ve onlara reformistlerin ne kendilerine, ne de Türkiye devrimine bir şey kazandıramayacağını göstermeliyiz.

*

Bu kesimlerle ilişkide en önemli yanlardan biri de onları aşağılayan, küçümseyen bir tavra girmemektir. Eksikliklerini, zaaflarını eleştirebiliriz, ama bunu onlara belli bir değer verdiğimizizi ifade ederek yapmalıyız. Karşımızdakine değer verme bu ilişkilerdeki temel kurallardan biridir. Küçümsersek veya ancak işimiz düştüğünde gidersek, bu yüzeysel, çıkarıcı bir ilişki olur. Ve bir süre sonra da biter.

Biz değer verirsek, karşımızdaki de elbette örgüte, onun insanına değer verecektir. Bu anlamda ilişkinin odağında hareket iradesine uyma olacaktır. Hareketin otoritesini hissettirmek, bu ilişkilerin sağlıklı zeminlerde gelişmesinin önü-

ne de engel olur. Bu da demektir ki, bu kesimlerle ilişkiye girerken, onların zaaflı yaşamlarını meşrulaştırıcı bir esneklikten uzak duracağız, eğer sınırlı da olsa gerçekten bir şey yapmak istiyorsa, hareket iradesine uyacaktır.

Onları yeniden kazanmak gibi bir perspektifle hareket ediyorsak, ne isteyeceğimizi bilmek önemlidir. Öncelikle taşıyabileceği yükten başlmalıyız. Ama bunu değişmez olarak da ele almayız. Bu ilişki içinde devrime katkısını, taşıyabileceği yükü büyütmeyi de hedefleyeceğiz.

Bu tür ilişkilerde düşülen bir başka yanlış da “**güvenlik**” meselesidir. Bu tür ilişkiler, çoğunlukla, yapacakları her işte, girecekleri her ilişkide kendi güvenliklerini sağlamak almak isterler. Bu bir yere kadar anlaşılırdır. Kaldı ki, ilişkilerimizin düşman saldırılarından, operasyonlardan zarar görmemesi için tüm önlemleri almak, gerekli özeni göstermek görevimizdir. Cephe’nin her ilişkisinin güvenliği önemlidir. Küçük-büyük her ilişkinin güvenliği aynı zamanda hareketin güvenliğidir. Ama yine de özellikle “çevre ilişkileri” olarak adlandırdığımız bu ilişkiler, “*onlara hiçbir zarar gelmeyeceği*” gibi gereksiz, yanlış güvenceler üzerine kurulmamalıdır. Kurulan ilişkinin, birlikte yapılan işin niteliğine göre, onun korkularını, kaygılarını yen-

mek açısından böyle bir ihtimalin küçüklüğünü gösterebiliriz. Ama daha ötesi doğru değildir. Tabii şu veya bu biçimde onlar da zarar görebilir. Devrimcilerle hiçbir ilişkisi olmadığı halde, insanların işkence gördüğü, zarar gördüğü bir ülkede kimseye bunun garantisini veremeyiz. Kimse veremez. Tersî mümkün değil. Ölüyor insanlarımız. Düşünceleri uğrunda bir şeyler yaptıklarında onlar da az ya da çok bedel ödemekle karşı karşıya kalacaklardır.

*

Çevre ilişkilerinin yaygınlığı, genişliği ve çeşitliliği, bir örgütlenmenin hem siyasal etkisi, hem de örgütlenmenin güvenliği açısından son derece önemlidir. Toplumun çeşitli kesimleri içinde Parti-Cephe’nin tanınmasını sağladıkça, taraftar, sempatizan ilişkilerini, çeşitli biçimlerdeki destekçilerini çoğalttıkça, etkimiz bu çoğalmanın daha ötesinde bir hızla yayılacaktır. Hareketin lojistik anlamındaki sorunları giderek azalacaktır. Çünkü tüm imkanlar, kitlelerdedir. Halkın her kesimine Cephe perspektifiyle gidildiğinde, herkesi kendi konumuna göre istihdam etme başarılabilirdiğinde, devrimci hareket her türlü imkanı yaratabilen, savaşı sürdürmekte manevra alanını genişletmiş, düşman karşısında gizliliğini daha rahat koruyabilen bir düzeye ulaşmış olacaktır.

CEPHE'DEN

DHKC adı korkutuyor düşmanı. Burjuva basın açıklamalarımıza doğrudan, kontrgerilladan özel bir talimat alma ihtiyacı duymadan sansür koyuyor. Açıklamalarımız devrimci basında yer aldığı ande ise, savcıların sansürü devreye giriyor. Ama güncel gelişmeler karşısında düşüncelerimizi, tavrımızı şu veya bu biçimde halkımıza, tüm kamuoyuna ulaştıracağız. Tüm Cepheliler bunu bir görevleri olarak görmelidir. Cephe açıklamaları ellerine ulaştığında, o, yalnızca kendilerinin okuması için değil, bulunduğu alanda tüm halka ulaştırması gereken bir bildiridir. Alana bir adet gelen Cephe açıklaması orada yüzlerce, binlerce olmalıdır.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 6 Şubat 1999

Açıklama: 80

“BURASI GAZİ SABRİMİZİ TAŞIRMAYIN”

Bu sloganı ilk olarak Gazi Halkının gözaltılara karşı Cephe öncülüğünde Karakola yürüyüşü sırasında duyduunuz. Evet Gazi Mahallesi yıllardır devletin baskı ve teröründen en çok nasibini alan yer oldu. 12 Mart katliamı ve ayaklanmasında devlet yaratmak istediğini başaramadı ve halkın ayaklanması ile cevabını aldı. Binlerle onbinlerle katliamları lanetledi, Susurluk devletinden hesap soran eylemler yaptı. Bunun karşısında Susurluk Devleti her zaman Gazi halkına ve Gazi Gençliğine terör uyguladı. En son olarak da mahallede yer alan kurumları, evleri basarak MGK'nın direktifleri ile ECEVİT hükümeti tarafından hazırlanan seçim talimatlarının terörünü uygulamaya girişti. Onlarca insanı gözaltına aldı ve halen gözaltında işkence tutmakta. Gazi Halkı onurludur namusuna düşkündür. Hiçbir baskı ve terör bu halkın sessiz kalmasına kar etmedi bugüne kadar. Bundan sonra da kar etmeyecek. Son yıllarda özellikle ma-

hallemize yönelik ahlaksızlık ve fuhuşu, kumarı devlet bizzat kendi eliyle yaymaya çalışmaktadır. Gazi halkı ve onun örgütlü gücü CEPHE buna da izin vermeyecek. Gecekonduarda devletin estirdiği baskı ve terörü kıracağız ve bu sokaklarda istedikleri gibi dolaşmalarına, halkımızı işkencelere taşımalarına izin vermeyeceğiz. Akşamları hava karardıktan sonra halkımız sokağa çıkamaz hale gelmiştir. Bizzat HASAN ÖZDEMİR tarafından 3 Kasım Susurluk protestoları sonrası, mahallenin yerel yöneticileri, cemevi yetkilileri karakola çağrılarak “bundan sonra burda eylem yapılmasına izin vermeyeceğiz” denilerek tehdit edilmişlerdir. Gazi Halkı karakola yürüyüşü sırasında attığı sloganla çok açık olarak devletin zulüm taşıyıcısı polisleri özel timi mahallede istemediğini söylemişti. Dinlemediniz. Bizim sabrımızı, Onurlu Gazi Halkı'nın sabrını sınamaya çalıştınız. Devam edin. Ama şunu da bilin ki; bu onurlu insanların yaşadığı mahalleyi ne sindirebileceksiniz ne de fuhuş yuvası haline getirebileceksiniz. Bu yöndeki her girişiminizin karşısında DHKC'yi ve Gazi Halkı'nı bulacaksınız.

Susurluk Devletin polislerinin Gazi mahallesinde estirdiği teröre, halkı sindirme, oligarşi için seçim yolunu düzleme çabalarına karşılık olarak 4 Şubat günü savaşçılarımız tarafından Gazi Mahallesinde bir polis ekip otosuna bombalı ve

silahlı saldırı düzenlenmiştir. Bu kez işkenceciler şans eseri kurtulmuşlardır. Gazi sokaklarında gezdikleri sürece bir daha ki sefere bu şansları da olmayabilir.

İŞKENCECİ POLİS GAZİ'DEN DEFOL! BURASI GAZİ SABRİMİZİ TAŞIRMAYIN!

İSTANBUL DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 16 Şubat 1999

Açıklama: 81

EN BÜYÜK TERÖRİST ABD EMPERYALİZMİ VE TÜRKİYE OLİGARŞİSİDİR

PKK önderi Abdullah Öcalan'ın Kenya'dan Türkiye'ye kaçırılması bir kez daha emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yasa, hukuk, insan hakları sözlerinin nasıl bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermektedir. Halkların kurtuluş mücadelelerinde emperyalist ve faşist güçlerin hiçbir ezilen halkların gerçek dostu olamaz. Dost maskesi altında çıkarlarını büyütmeyi ve kurtuluş hareketlerini kendi denetimleri altına almaya hedefler. Yüz yılların zulüm ve sömürü tecrübeleriyle her türlü hileyi uygulayarak halkların aleyhine çalışmayı bir an dahi bırakmazlar. Ezilen halkların dostları sadece yine ezilen halklardır. Hiçbir emperyalist güç ve işbirlikçi iktidar kendi çıkarları söz konusu olmadan, hiçbir kurtuluş hareketini desteklemez. Destekliyoruz dedikleri anda dahi yalan söylüyorlar, o halkı kendi çıkarları için nasıl satacaklarının hesabını yapıyorlardır. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin sınıfsal nitelikleri dünya halklarının mücadele tarihleri bize bunu öğretmiştir.

Abdullah Öcalan'ın kaçırılması dünya çapında bir eşkıyalık örneğidir. Bu eşkıyalığın asıl mimaarı ABD emperyalizmi ve Türkiye oligarşisidir.

Kuşkusuz, bu eşkıyalığın suç ortakları sadece ABD ve Türkiye oligarşisiyle sınırlı olmayıp emperyalist ittifak içerisinde yer alan bütün NATO ülkeleridir. ABD emperyalizmi ve NATO kendi sınıfsal çıkarları gereği hiçbir zaman ne Kürt halkının, ne de başka bir ezilen halkın çıkarlarını savunmamış ve savunmayacaktır. Bu nedenledir ki; emperyalistler ve onların tüm işbirlikçi iktidarları ezilen halkların düşmanıdır.

OLİGARŞİNİN ZAFER ŞARHOŞLUĞU UZUN SÜRMEYECEKTİR

Dünya halkları, halkımız emperyalistleri ve faşist iktidarları; katliamlar, soykırımlar, açlık, aşağılanma ile tanımıştır. Önderleri defalarca tuzaklara düşürülmüş, katledilmiş, tutsak alınmış, yenmiş, yenilmiş ama ezilenlerin haklı mücadelesi hiçbir zaman yokedilememiştir. Bunun içindir ki, bugün zafer şenlikleri düzenleyen sukurluk Devleti'nin katliamcı generallerinin bu sevinçleri kısa sürecektir. Hiçbir zafer kazanmadıklarını ezilen halkların mücadelesinin çok daha güçlü ve bilinçli yükseldiğini görecektir.

ABD emperyalizmi ve işbirlikçisi Susurluk Devleti Öcalan'ı kaçırmakla dünya halklarına, dünyanın en büyük teröristi, yasa-kural tanımazı olduklarını bir kez daha göstermiştir. Halkımız bu eşkıyalığı unutmayacak, gereken dersi çıkartacak ve hesabını soracaktır.

Bütün baskı, zulüm ve her türlü vahşetin tek amacı vardır: Halkların kurtuluşu olan inançlarını, umutlarını yoketmek veya teslim almaktır. Öcalan'ın kaçırılması da Kürt halkının umutlarını teslim alma operasyonunun bir parçasıdır.

Bunun içindir ki; emperyalizmin ve Susurluk Devleti'nin Kürt ulusal hareketine karşı yönelmiş ve de yönelecek tüm politikalarına karşı çıkacak ve Kürt ulusal hareketinin yanında olacağız.

-Abdullah Öcalan'ın can güvenliği sağlanmalı baskı ve işkenceye son verilmelidir.

-Kürt halkı üzerindeki her türlü baskıya son verilmeli ve kendini özgürce ifade etme koşulları sağlanmalı, örgütlenmesi önündeki engeller kaldırılmalıdır.

-Kürt halkına yönelik ırkçı-faşist saldırı-

lara son verilmelidir. Olağanüstü Hal Kaldırılmalı ve Türkiye Kürdistanı'ndaki devletin tüm resmi ve sivil silahlı güçleri çekilmelidir.

-Kürt ulusunun da diğer bütün halklar gibi kendi kaderini tayin etme hakkı olduğu kabul edilmelidir.

-Halka karşı suç işlemiş, katliamlar düzenlemiş, işkence yapmış, köyleri yakmış ve boşaltmış tüm suçlular cezalandırılmalı, boşaltılan köylere geri dönüş koşulları sağlanmalıdır.

Bu talepler Kürt halkının en acil ve güncel talepleridir. Bu haklı talepleri görmezden gelip baskı ve zulmü sürdüren iktidarlara karşı, halkların her türlü yöntemi kullanarak direnmesi vazgeçilmez, meşru bir haktır. Kürt halkı Türk, Arap, Laz, Çerkez, Boşnak, Gürcü, Süryani her milliyetten, din ve mezhepten halklarla birlikte mücadelesini sürdürecektir ve er geç zafere ulaşacaktır.

KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ VE İŞBİRLİKÇİLERİ!

YAŞASIN EZİLEN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ VE BİRLİKTE MÜCADELESİ! HALKLARIMIZA ZULMEDENLER CEZASIZ KALMAYACAKTIR!

**DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ
CEPHESİ**

**DEVİRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**

Basın Bürosu

Tarih: 14 Mart 1999

Açıklama: 82

**HALKI KATLEDENLERİN NE
KÜRT HALKININ HAK VE
ÖZGÜRLÜKLERİYLE NE DE
DEVİRİMCİLİK VE İLERİCİLİKLE
BİR İLİŞKİSİ OLAMAZ**

Halka yönelmiş, hiçbir ayırım gözetmeden halkı hedefleyen çeşitli eylemler geçmiş yıllarda da za-

man zaman yapılmasına rağmen, hiçbir zaman bu kadar boyutlanmamış ve çığrından çıkmamıştır. Suçlu, suçsuz, işbirlikçi, halktan yana, halka düşman, hiçbir ayırım yapmadan, halkın yaşadığı en kalabalık yerlere bombalar bırakılıyor, motoloflar atılıyor ve insanlar katlediliyor. Düpedüz katliam düzenleniyor. Bu yapılanların devrimcilikle, ilericilikle, Kürtlükle, hak ve özgürlüklerle hiçbir ilişkisi yoktur. Bu yöntemler tarihin her döneminde faşist iktidarların, kontrgerilla örgütlerinin yöntemleri olmuştur. Emperyalizm ve faşist işbirlikçileri devrimci mücadelenin geliştiği her koşulda bu tür katliamlara başvurarak, devrimcilerin meşruluklarını yoketmek için çalışmıştır.

Devrimciler için dost ve düşman kavramları her zaman açık ve net olmuştur. İster ulusal, ister sosyal taleplerle yola çıkmış hangi örgüt olursa olsun düşmanlarını ve dostlarını açık belirlemek zorundadır. Bir ezilen halk adına diğer bir ezilen halkı katletmeye yönelmek bunun için eylemler planlamak ve yapmak açıkça düşmana hizmet etmektir. Öyle ki, bizzat kontrgerillanın geçmişte yaptığı eylemlerin, bugün ezilen Kürt halkı adına yapıldığı iddia ediliyorsa; bu Kürt halkına da ihanettir. Bu eylemleri, oligarşinin engellemek istediği şüphelidir. Tam tersine adeta "bırakalım yapsınlar, bütün halk bunların adalet anlayışını, iktidar olduklarında ne yapacaklarını görsün" der gibidir. Bu eylemler faşizme tahmin edemeyecekleri ölçüde karşı devrimci propaganda ve her türlü provokasyon için bulunmaz koşullar hazırlamaktadır. Bu vesileyle bütün devrimciler ne yaptığını bilmez, halkı katleden hasta tipler olarak tanıtılıp faşizmin kitle tabanı genişletilmektedir. Kitleler içinde devrimci çalışmanın koşulları ortadan kaldırılarak, halkı devrimcilere karşı kışkırtmak istemektedirler. Niyet ne olursa olsun bu eylemler kontrgerillanın provokasyon eylemlerinden başka bir sonuç yaratmaz. Sözümona bu eylemleri MİLLİYETÇİ KÜRT İNTİKAM GÜÇLERİ üstlenmiş. Böyle bir örgütün varlığı şimdiye kadar bilinmiyordu. Birdenbire ortaya çıkması da düşündürücüdür. Gerçekten böyle bir örgüt varsa ve bu katliam eylem-

leri ona aitse, bu eylemlerin intikamla da hiçbir ilgisi yoktur. Sorun intikam ise, hedefler sıradan halk değil, devlettir. Devlete yönelmeyip halka yöneliniyorsa burada başka bir amaç var demektir. Ve bunun milliyetçilikle de ilgisi kurulamaz.

Halka yönelik bu katliam eylemlerini yapanlar, yaptırımlar hala Kürt halkı adına yaptıklarını iddia ediyorlar; bir an dahi vakit geçirmeden, Kürt halkı dahil bütün halklarımıza özeleştirip verip, yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeli ve derhal bu tür eylemlere son vermelidirler. Aksi halde tarih ve halk önünde sorumlu olacaklardır.

DEVİRİMCİ ADALET VE ANLAYIŞ MUTLAKA EGEMEN OLACAKTIR KONTRGERİLLANIN PROVOKASYONLARI BOZULACAKTIR!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 27 Mart 1999

Açıklama: 83

AMERİKAN EMPERYALİZMİ YUGOSLAVYA'YI PARÇALAYIP KENDİSİNE BAĞLI UYDU BÖLGELER YARATMAK İSTİYOR

ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist grup sık sık teslim alamadığı, politikalarını beğenmediği hemen tüm ülkelere uçaklarını, bombalarını gerekirse tanklarını göndererek vuruyor. Herşey çok açık yapılıyor. “Benim dediğimi yapacaksınız; ekonomik, siyasi, askeri her konuda bana bağımlı olacaksınız” diyor. Bu bağımlılığı, teslimiyeti kabul etmeyen Libya, Irak gibi ülkelere ABD emperyalizmi, bazen yalnız başına, bazen de çıkar birliği içerisinde yanına alabildiği diğer

emperyalistlerle saldırıyor. Gerekçeler her defasında değişebiliyor. 1991’de Irak’a saldırdığında gerekçeleri Kuveyt’i saldırıdan korumak ve Kuzey Irak’taki Kürt halkının haklarını savunmaktı. Bugün de Yugoslavya’ya saldırıyor, gerekçe yine aynı; Kosovalıların haklarını savunmak.

Irak’a yapılan saldırıların sonuçları ortadadır. Irak parçalanmış, buradaki Kürt halkı üzerinden herşeyiyle emperyalizme bağımlı, ellerinde bir kukla gibi oynattıkları bir bölge yaratmışlardır. Teslim alamadıkları yönetimleri iktidardan düşürmek, o ülkeyi parçalayıp kendine bağlı bölgeler yaratmak ve iktidarı güçsüz düşürerek, kendi hakimiyetlerini sağlamak temel politikalarıdır. Bugün dünyada birçok ülkenin sınırlarını, özellikle de savaşlardan sonra emperyalistler çizmiştir. Değişen dengelere ve yeni durumlara göre, tekellere yeni sömürü alanları oluşturmak için kendilerine bağlı yeni sınırlar ve devletçikler yaratmaktadırlar.

Büyük bir komployla sosyalist sistemin yıkılmasından sonra bu yıkıntının altında kalan ülkeler birçok yönden Rusya’ya bağımlı durumdadır. Emperyalist tekeller buralar da halen hakimiyet sağlayamamıştır. Kapitalizmin vahşetiyle tanışan bu ülke halklarının devrimci dinamikleri de henüz yok olmamıştır. **Emperyalizm, bu ülkeleri güçsüz düşürüp teslim almak için; buralardaki milliyet ve din farklılıklarını kışkırtarak böl-parçala-güçten düşür ve yönet politikasına başvurmaktadır.** Balkanlar’da, Kafkaslar’da bu politikaları uygulayan emperyalistler, işbirlikçi ve ajanları aracılığıyla milliyetçi duygular yaratıp, halkları birbirine düşman etmiş, birliklerini parçalamıştır. ABD emperyalistleriyle birlikte Avrupa emperyalistleri de kendi tekellerine alan yaratmak için, bu politikaları uygulamıştır. Bu nedenle de ABD emperyalizminin öncülüğünde diğer emperyalistler de kendi çıkarları için Yugoslavya’ya NATO maskesi altında birlikte saldırmışlardır. Diğer bir çelişki, Rusya’nın hala etkili olduğu bölgelerdeki hakimiyetine son vermektir. Bütün bunların yanında Amerikan emperyalizmi dünyanın tek hakim gücü olduğunu Rusya’ya, Avrupa emperyalistlerine ve de bütün ezilen halklara kabul ettirmek istemektedir.

NATO'nun kuruluş amacı dün de, bugün de emperyalist sömürü alanlarını korumak ve geliştirmektir. Bunun için Türkiye'nin de içinde yer aldığı NATO sürekli olarak halk kurtuluş hareketlerine karşı vurucu güç görevi görmüştür. Bugün de esas olarak NATO bu amaçla, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin iktidarlarını korumak ve devrimci halk kurtuluş savaşlarının gelişimini engellemek için ayakta tutulmaktadır.

Türkiye oligarşisinin ABD ile işbirliği, kendi çıkarlarını ABD'nin çıkarlarında görmesi; gelişen halk kurtuluş savaşından, devrimden korkmasındandır.

Emperyalistler hiçbir halkın, hiçbir milliyetin çıkarlarını, hak ve özgürlüklerini koruyamaz. Koruyor iddiasında bulunanlar ya çok saf, ya da emperyalizmin ajanlarıdır. İnsan haklarını, ulusların kaderlerini tayin hakkını bütün dünyada yokedenler emperyalistler olduğu halde, bugün bu değerleri savunuyor görünüp, bu kılıf altında halkları birbirine kırdırıyor, katliamlar düzenliyor, suni sınırlar oluşturuyor. Bunun da yetmediği yerde, tekrar saldırıyor ve teslim almak istiyor. Yugoslavya'ya ve Irak'a yapılan tastamam budur.

ÇAĞIMIZ EMPERYALİZM VE DEVRİMLER ÇAĞIDIR

Sosyalist sistemin yıkılmasından sonra kendini daha güçlü gören ABD emperyalizmi, bütün dünyayı kendi egemenliği altın almak istiyor. ABD, egemenliğine direnen bütün ülkelerin direnişini kırmak istiyor. Bunun için saldırıyor, parçalıyor ve yönetmek istiyor. Bu saldırılarla sömürü alanlarını genişletip, diğer emperyalist rakiplerini safdışı etmek istiyor. Bağımsızlık ve özgürlük isteyen bütün halklara karşı birleşiyor, birlikte saldırıyorlar.

Ezilen halkları birbirine kırdırmanın, kışkırtmanın en kolay yolu olarak da milliyet, din ve mezhep ayrılıklarını körüklüyorlar. Binlerce ajan, radyo ve televizyon, ekonomik ve sosyal yatırımlar bu amaca hizmet ediyor.

Tekellerin alabildiğine geliştiği, emperyalizmin hakim olduğu çağımızda; emperyalizme ve yerli işbirlikçi tekellere karşı ol-

madan, hiçbir milli mücadele verilemez. Emperyalizme ve tekellere karşı olan bir mücadele, halkların devrimci iktidarıyla sonuçlanır. Halkların devrimci iktidarını hedeflemeyen her millici hareket bugün; ya baştan itibaren ya da süreç içerisinde emperyalizmin kullandığı bir güç haline gelir. Bugün, milliyetçilik temelinde hareket eden birçok hareket bu konumdadır. Dolaylı veya dolaysız emperyalizm tarafından desteklenmiş, önü açılmış, ardısıra ehlileştirme operasyonları yapılmış, ideolojik, psikolojik, askeri her yönden kuşatılarak kendilerine bağımlı hale getirilmiş ve teslim alınmıştır. **Emperyalizme karşı savaşmayan, halkların birlikte mücadelesi ve birlikte devrimci iktidarını düşünmeyen her millici hareket, er veya geç emperyalizm tarafından teslim alınacaktır.** Bu gerçeği bilen emperyalistler, halkların milli duygularıyla oynamakta ve kendi çıkarları için çok rahat kullanabilmektedirler.

Emperyalizmin kullandığı diğer bir kesim de din ve mezhep motiflerini kullanıp iktidar olmak isteyenlerdir. Bunları emperyalizm ve işbirlikçi tekellerin saldırıları, sömürüleri hiç ilgilendirmemektedir. Bunun en çıplak örneğini ülkemizdeki İslamcılar sergilemektedir. Emperyalizmin Balkanlar'da ne yapmak istediğini, halkları nasıl sömürdüğünü, nasıl birbirine kırdırdığını görmüyor, görmek istemiyorlar. 'Müslümanlar eziliyor' demagojisiyle emperyalist saldırılara destek veriliyor. Hatta karşı olduklarını söyledikleri emperyalizmin zulmüne, sömürüsüne suç ortaklığı yapıyorlar. Halktan, haklıdan yana olmak, emperyalizme karşı olmaktır. **Emperyalizme karşı olmayan millici ve İslamcı kesimler yeni sömürgeciliğin savunucusu olup, ezilen halkların karşısında yer alırlar.**

Emperyalizmin milliyetçiliği ve dinleri kullanarak sürdürdüğü saldırı ve işgal politikası, ezilen halkların emperyalizmin bu oyunun görmeleriyle gerileyecek, son bulacaktır. **Bu süreç halkların yaşadıklarından dersler çıkardığı, bağımsızlık ve sosyalizm arayışının güçlendiği bir süreç olacaktır.**

Ülkemizde yaşayan değişik milliyetlerden, dinlerden bütün halklar olarak emperyalizmle işbirliği yaparak Yugoslav halkına saldıran Amerikancı Ecevit hükümetine ve ordusuna karşı çıkmalıyız. Halkımızın Balkan halklarıyla hiçbir düşmanlığı yoktur. Amerikan uşaklığı yaparak Balkan halklarına saldıranın sonucu, hayaller kuran MGK ve Ecevit hükümetinden Amerikan uşaklığının hesabını sormalıyız. Amerikancı iktidardan hesap sormak için halklarımızın birliği ve mücadelesini güçlendirip, devrimci iktidarı kurmalıyız. **Milliyetçiliğe ve dinlere dayalı politikalar halkları aldatmak, oyalamak, kullanmak, birbirine düşürmek için emperyalizmin körüklediği düşüncelerdir.** Bütün halkların özgürlüğü, ancak; birlikte mücadele, birlikte iktidar anlayışıyla sağlanabilir.

**EMPERYALİZMİN
BALKAN HALKLARINA
SALDIRISINA KARŞI ÇIKALIM!
BİRLİKTE MÜCADELE, BİRLİKTE
İKTİDAR ŞİARIIYLA
EMPERYALİZME
KARŞI SAVAŞALIM,
ÜLKEMİZİ NATO'DAN ÇIKARTALIM,
AMERİKANCI
İKTİDARI ALAŞAĞI EDELİM!**

**DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ
CEPHESİ**

**DHKC EGE BÖLGE
KOMUTANLIĞI'NIN
AÇIKLAMASIDIR**

**EGE'NİN KENTLERİNDE,
KÖYLERİNDE YAŞAYAN
YOKSUL HALKIMIZ...**

Kasım ayının son on günü ve BALKICA Direnişe ile ülkemizdeki herkes, Parti-Cephe gerillalarının artık Ege dağlarında dolaştığını öğren-

di. Oysa bölgedeki köylüler, Ege dağlarında gerilla dolaştığı çoktandır biliyordu. Savaşçılarımız, Gölge Dağlarında bir çok kez yöre köylüleriyle karşılaştılar. Bu karşılaşmalarda, efe geleneklerini iyi bilen ve bu geleneği değişik şekillerde yaşatan yöre halkı, savaşçılarımızı kurtuluş umudu olarak karşılamış ve sahiplenmiştir.

Yiğitlerin harman olduğu yer denir Ege dağları için. Boşuna değildir bu sözler. Honaz'dan Karıncalı'lara, Bozdağlardan, Aydın dağlarına, Menteşelerden Gölge dağlarına nice yiğitler, efeler görmüştür bu topraklar. Ege halkı, önce padişahların zulmüne sonra gavurun işgaline, beyin, paşanın, ağaların zorbalıklarına efelerle birlikte karşı durup hesap sormuştur. Bu hesap daha bitmedi, sömürü ve zulüm sona erene kadar da bitmeyecektir. Gerillalarımız, Ege dağlarına bu hesabı sormak, bu zulüm ve sömürü düzenine karşı savaşmak için çıktılar.

EGE'NİN YOKSUL KÖYLÜLERİ

29 Kasım günü Denizli, Tavas ilçesi Balkıca Köyü'nde iki Parti-Cepheli küçük bir köy evinde faşizmin ordusu, polisi ve özel timinden oluşan binlerce halk düşmanına karşı tam yirmi saat çarpışarak ölümsüzleştiler. Hepinizin gözleri önünde saatlerce çatışan Komutan Kenan (Erhan Yılmaz) ve Necati (Mehmet Yıldırım) yoldaşlarımız, efelerin geleneğini yaşattılar. Düşmana teslim olmadılar. Halk düşmanlarının teslim olun çağrılarına karşı Erhan ve Mehmet yoldaşlarımızın "vatan hainleri, halk düşmanları sizlersiniz. Siz halkımıza teslim olun. Halkımızın bizi de sizi de tanıyor" sözlerindeki halka bağlılığa tanık oldunuz.

Yiğitlerin kitabında teslimiyet yazmaz. Halk kurtuluş savaşçıları da Ege dağlarına teslim olmaya değil, savaşmaya ve halk düşmanlarından hesap sormaya çıktılar. Bu uğurda ağızlarından çıkan her bir söz için ölüme gülerek gidecek kadar inançlı oldukları "Ölmek Var Dönmek Yok Devrim Yolunda, DHKP-C'liler Ölmez" sözlerinde duyduunuz. Parti-Cephelilerin sözlerinin eri olduğuna Balkıca'da bir kez daha tanık oldunuz.

Çarpışmanın her anında sizlere seslenen yoldaşlarımızın halk sevgilerini, bağlılıklarını gördünüz. "Sizin düşmanınız bunlardır, iyi tanıyın. Kendimizi kollayın. Bizle sizi ayırdetmezler, güvenlikle yerlere çekilin. Bizden size hiçbir zarar gelmeyecek. Bizim düşmanlarımız sizin de düşmanlarınızdır. Biz de Çakırcalı'nın yolundayız. Sizler Çakırcılara tanırırsınız." Siz bu sesi, ortakça bir yaşam için hakikat savaşını başlatan Bedrettin'ten, Atçalı Kel Memed Efe'den, Çakırcalı'dan ve daha nice yiğit efenin adaletli, onurlu, ortakça ve hakça bir yaşam isteğinin sesinden tanıyor sunuz. Bu ses halkın kurtuluşu için savaşan Parti-Cephelilerin sesidir.

Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Alevisi, Sünnisi ile bütün halkımız, kendine zulmedenleri, sömürenleri, Susurluk devletini de iyi tanır.

Kim halkı soyup soğana çeviriyor, sömürüyor, alınterini gaspediyor?.. Kim halkı zamların, faizlerin, vergilerin altında inim inim inletiyor?.. Kim ahlaksızlık, namussuzluk, adaletsizlik yapıyor?.. Kim kadınlarımızı, kızlarımızı kötü yola düşürüyor, gençlerimizi uyuşturucu batağına çekiyor... Kimin bebelerimizin sütünde, yaşlılarımızın kefen parasında dahi gözü var?.. Kim vatanımızı emperyalistlere peşkeş çekiyor. Kimin Avrupa, Amerika bankalarında dolarları, kasaları var?.. Kim bu düzen sürsün diye zulmediyor?..

Parti-Cephe gerillaları, işte bu halk düşmanlarına karşı savaşıyorlar. Herkes, Susurluk devletinin ortaya dökülen pisliklerini gördü artık. Susurluk devletinin polisi, ordusu, mahkemeleri hep bu düzen devam etsin, halk düşmanlarının cepleri daha da dolsun diye vardır. pislikleri her geçen gün ortalığa dökülen bu zulüm ve sömürü düzeni yenilmez değil, yenilir. Bunun için adaletsizliklere, haksızlıklara, yokluğa, yoksulluğa son vermek için savaşmaktan başka yol yoktur.

EGE'NİN KIRLARINDAKİ, KENTLERİNDEKİ GENÇLER

Erhan ve Mehmet'in savaş çağrıları tüm halka ama en çok da sizedir. Erhan ve Mehmet yoldaşlarımız, yokluğu yoksulluğu küçük yaştan tanıdı-

lar. Onlara da herkes gibi yoksulluğa karşı şükretmek, öfkelenince sadece kadere küfretmek ama zorbaların karşısında boyun eğmek gerektiği söylendi önce. Erhan ve Mehmet, bunun onursuz bir yaşam olduğunu, kurtuluşun sömürü ve zulme karşı savaşmaktan geçtiğini gördüler. Halkın emeğinin hangi namussuzların sofrasına çerez olduğunu öğrendiler. Susurluk devletine boyun eğmenin bu namussuzlar düzenin daha uzun yaşaması, daha fazla sömürü, yoksulluk, baskı ve zulüm demek olduğunu bildikleri için Parti-Cephe saflarına katıldılar.

Onurlu bir yaşam için başka yol da yoktur. sizler de ya Susurluk devletinin alçaklarına, fahişelerine boyun egecek ve haksızlıklar, adaletsizlikleri görmezden geleceksiniz ya da tüm bunlara karşı savaşa katılacak, destekleyeceksiniz. Ya Erhan ve Mehmet gibi olunacak ya da Erhan ve Mehmetlere kurşun sıkan halk düşmanları gibi olunacaktır.

Balkıca direnişi, Ege gençlerine halk düşmanları karşısında nasıl dik durulacağını, kimin yanında yer alınacağını, kimin için yaşanıp kimin için savaşılacağını göstermiştir. Halkımızın değerleriyle beslenmiş, vatanına, mertliğe, yiğitliğe düşkün gençlerimizin, onursuzluğu reddedeceğini biliyoruz. Bunun için öncelikli Susurluk devletinin ordusuna askerlik yapmayı, devrimcilere ve halka karşı kurşun sıkmayı reddetmelisiniz. Bu ordu, halkın ordusu değil, bir avuç asalak tekercinin, ağanın, burjuvazinin ordusudur. Onların düzeni sürsün diye vardır. Bu ülkede halk için savaşanlar, Cephe gerillalarıdır.

Onurunu faşistlere ezdirmek istemeyen gençlerimiz, Cephe gerillasına katılmalı, dağlarda silah kuşanmalı ve halkın kurtuluşu için savaşmalısınız.

EGE DAĞLARINDA DOLAŞAN AVCILAR

Gölgeli dağlarında dolaşan savaşçılarımız faşizmin ihbarcılık ve işbirlikçi ağına karşı avcılar bir süre alıkoyarak, konuşup tanımaya çalışmışlardır. Gerillalarımızın tarafından geçici bir süre alıkonan avcılara sert bir yaklaşım gösteril-

meyip adaletli davranılmıştır. Kimin nesi olduğu anlaşılan avcılar, Susurluk devletine muhbirlik yapmanın kahpelik olduğunu söyleyip savaşılarımızın yanlarından kıllarına zarar gelmeden ayrılmıştır.

Gelenekleri, onurunu devlete satmayarak sözünde duranlara sözümüz yoktur. Onlarla belki daha çok karşılaşacağız ve dostluğumuz daha da gelişecektir. Ancak onurunu satan, sözünü yutanları ve devletle işbirliği kahpeliğidir deyip de bu kahpeliği yapanları cezalandıracağız. Muhbirliği, kancıklığı sevmeyen halkımız, böylelerini arasında barındırmamalı, yüzlerine tükürmeli ve tecrit etmelidir.

DENİZLİ HALKI

Balkıca'da direnişimize saldıranlar arasında köylüler ve avcılar olarak gösterilmeye çalışılanların Acıpayam, Tavas ve Konak'tan getirilen faşistler olduğunu biliyoruz. Erhan ve Mehmet, şehit düştükten sonra bedenlerini tekmeleyen, hiçbir ahlak ve değer tanımayan bu faşistleri tek tek tanıyoruz. Hiç kuşkusuz olmasın ki, bu faşistleri bulup hak ettikleri cezayı vereceğiz.

EGE'NİN YOKSUL HALKI

Ege dağları, savaşılarımızın silah sesleriyle yankılanıyor artık. Zulüm ve sömürüye karşı bu sesin çağrısına uyarak savaşmak için gerillaya katılın. Aktif olarak katılmıyorsanız dahi gerillayı her şeyinizle destekleyin. Bugün, ya Susurluk düzeninde onursuzca yaşanacak ve her türlü ahlaksızlığa, adaletsizliğe korkakça boyun eğilecek ya da devrimci savaşa katılıp onuruyla sömürülmeden yaşanacaktır. Onurlu, ortakça, hakça bir yaşam için başka yol, başka çare yoktur. Çare halkın kendisindedir, çare halkın kurtuluş savaşındadır. Kadın, erkek, genç, yaşlı, şehirli köylü, öğrenci, işçi, işsiz halktan olan herkes bu savaşı büyütmelidir. Bu savaş halk kurtuluş savaşıdır, kurtuluşumuzun tek yoludur.

Kurtuluş savaşımız artık Ege dağlarında da büyüyecek, yayılacaktır. Halk düşmanlarının korkusu budur. Sömürüye ve zulme karşı Ege dağlarında yakılan isyan ateşinin büyümesinden kor-

kuyorlar. Günlerce köyleri ablukaya almaları ve halka saldırımlarının nedeni budur. Bu korkuyla bölgedeki köylülere yönelik jandarma baskısı devam ettirilmektedir. Gerillaya destek veriyorlar diyerek köylülerin tarlalarına gitmesi, dağda odun toplaması engellenmektedir. Ama tüm bunlar boşunadır. Cephe gerillasına sadece dağlar değil, Ege'nin yoksul köylerinin halkı da kucak açmıştır. Artık Ege'de isyan ateşi yakılmıştır ve bu ateşi katliamlarla, terörle, baskıyla söndürmeleri mümkün değildir.

Parti-Cephe gerillalarının büyüttüğü savaş, sömürü ve zulümden kurtuluşun tek yoludur. Bu savaş büyüyecek, yayacak ve tüm Ege dağlarını isyan ateşleriyle alevlendireceğiz. Komutan Erhan ve Mehmet'in Balkıca'da yaktıkları isyan ateşi hiç sönmeyecektir.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ EGE BÖLGE KOMUTANLIĞI

DHKC EGE BÖLGE KOMUTANLIĞI'NIN AÇIKLAMASIDIR

TAVAS, ACIPAYAM, NİKFER, BEYAĞAÇ, SERİNHİSAR, ÇAMELİ, HONAZ VE TÜM DENİZLİ KIRSALINDA YAŞAYAN, AVCILIK YAPAN HALKIMIZ

Kasım ayının son on günü ülkemizdeki herkes, Parti-Cephe gerillalarının artık Ege dağlarında dolaştığını öğrendi. Oysa bölgedeki köylüler ve avcılar, belli bir süredir savaşılarımızın dağlarda dolaştığını zaten biliyordu.

Savaşılarımız, Gölge Dağlarında bir çok kez gerek yöre köylüleriyle gerekse de avcılarla karşılaşmıştır. Bu karşılaşmalarda köylülere savaşılarımızın halkların kurtuluşu ve onurlu bir yaşam

için olduğu anlatılmıştır. Yoksul Ege köylüleri, savaşılarımızı dinleyerek coşkulanmış, sempati göstermişlerdir. Efe geleneğini iyi bilen ve bu geleneği değişik şekillerde, türkülerinde vb. yaşatan yöre halkı için savaşılarımız bu sömürü ve zulüm düzeni bir gün biter mi sorusunun cevabı olmuştur. bölgedeki gerillaların Parti-Cephe savaşçıları olduğu öğrenilince daha bir yakınlık göstererek sahiplenmişlerdir.

Kuşkusuz bu süreçte Gölge Dağlarında dolaşan savaşılarımız faşizmin ihbarcılık ve işbirlikçi ağına da dikkat etmiştir. Bu nedenle özellikle karşılaşılan avcılar, bir süre savaşılarımızca alıkonarak, konuşulup tanınmaya çalışılmıştır. Yörede savaşılarımızın kısa süre alıkoyup serbest bıraktığı bir çok avcı vardır. Hatta bunların bir kısmı ile birkaç kez karşılaşıldığı da olmuştur.

Gerillalarımız tarafından geçici bir süre alıkonan avcılara sert bir yaklaşım gösterilmeyip adaletli davranılmıştır. Kimin nesi olduğu anlaşılan avcılar, Susurluk devletine muhbirlik yapmanın kahpelik olduğunu söyleyip savaşılarımızın yanlarından kıllarına zarar gelmeden ayrılmıştır. Bir çoğu da onurlu davranarak sözlerine sadık kalmışlar ve halk düşmanlarıyla işbirliğine yanaşmamışlardır. Çünkü halkımız muhbirliği, kancıklığı sevmez ve böylelerini arasında barındırmaz. Özellikle tarihi isyanlar tarihi olan Ege’de Efelerin bıraktığı derin izler vardır. bunlar gelenekselleşerek sürmüş ve halkımızın kültürüne dönüşmüştür.

Bu avcılar, çok yakın çevrelerine ve güvendikleri kişilere dağda Parti-Cephe gerillaları gördüklerini söylediklerini de biliyoruz. Ama bunu yaparken bile devlete bilgi sızdırmamış, sadece çok yakın çevrelerini bilgilendirmişlerdir. Sözlerine sadık kalan avcılar tanıyor ve biliyoruz. Sözünün eri olan bu kişilerin tavrı olumludur. Biz de kendilerine söylediklerimize sadık kalacağız.

Ancak yine savaşılarımızın belli mevkilerde karşılaştıkları kimi avcılar sözlerine sadık kalmayarak, halk düşmanlarıyla, devletle işbirliği

yaptıklarını da biliyoruz. Bu namussuz ve sözünün eri olmayarak, kahpelik yapan avcılar da tanıyoruz. Muhbirlik yapan bu avcılarla, savaşılarımızın er ya da geç tekrar karşılaşacağın-
dan kimsenin kuşkusu olmasın. Ama bu kez gerillalarımızla karşılaştıkları yerleri ihbar edip, gösteren bu avcılardan hesap sormak için karşılaşmış olacağız.

Savaşılarımızın adaletli yaklaşımına rağmen sözünü tutmayarak, devletle işbirliği yapanları mutlaka bulacak ve cezalandıracağız.

Gerillalarımız, sizinle karşılaştıklarında ne yaptılar şöyle bir hatırlayın bakalım. Aldılar, bulundukları mekanda konuk ettiler sizi. Konuştular, sizler de söz verdiniz. Bu devletin halkı ezdiğini, sömürdüğünü, kendi yaşamınızdan örneklerle anlattınız. Kesinlikle devletle işbirliği yapmayacağız dediniz. Muhbirlik kancıklıktır, kahpeliktir bize yakışmaz dediniz. Ama sözünüzde durmayıp savaşılarımızı ihbar ettiniz. Bunun bedelinin ağır olacağını size hatırlatmıştık. Buna uymadınız, sizi o zaman serbest bırakarak adaletli davranmıştık. Şimdi de adaletli davranacağız ama bu kez devrimci adaletin namlularıyla karşılaşacak, suçlarınızın cezasını çekeceksiniz.

Geleneklerini, onurunu, devlete satmayarak sözünde duranlara sözümüz yoktur. Onlarla belki daha çok karşılaşacağız ve dostluğumuzu daha da geliştirecektir. Ancak onurunu satan, sözünü yutanları ve devletle işbirliği kahpeliktir deyip de bu kahpeliği yapanları cezalandıracağız. Bu böyle bilinmelidir. Halkımız da böylelerinin yüzüne tükürmelidir.

**Avcılar, Susurluk Devletine Hizmet Etmeyin,
İşbirliği Yapmayın
Halkımız, Susurluk Devletiyle İşbirliği
Yapanları Gerillalarımıza Bildirin**

**DENİZLİ VE ÇEVRESİ
KIRSALINDA YAŞAYAN
HALKIMIZ**

Gölge Dağlarındaki savaşılarımız sizleri

yüzlerce yıldır süren bu çarkın artık böyle devam etmeyeceğini, onurlu, ortakça, hakça bir yaşam için savaştıklarını anlattıkça, söylenenlerin sizin özlemlerinizi olduğunu görerek coşku landınız.

Parti-Cephelilerin sözlerinin eri olduğunu Balkıca'da bir kez daha gördünüz. Rütbeli generallerinden valilerine kadar hepsi Balkıca'ya geldi o gün. Gördünüz onları. Bu devletin temsilcileriydi onlar. Bir kez bile sorunlarınızı çözmeyen, sadece yoksulluğu, baskıyı, açlığı, faizleri, zamları reva gören Susurluk devletinin temsilcileri olarak geldiler. Bir yanda tam 20 saat ölümüne direnen, halkın kurtuluş için ölümü gülererek, sloganlarla kucaklayan Erhan ve Mehmet yoldaşlarımızı, diğer yandan bu alçakları gördünüz. Bir yanda halkın kurtuluşu için savaşıyor Parti-Cephelileri, diğer yanda Susurluk devletinin katillerini karşı karşıya gördünüz.

Halk düşmanlarının bölgeye yığdıkları binlerce askere, ağır silahlara rağmen birlik komutanlarımız Erhan ve Mehmet'i teslim alamadıklarını, onların direnişi karşısında nasıl büyük bir korkuya kapıldıklarını gözlemlerinizle gördünüz. Binlerce asker ve onca ağır silah ile kuşatıldıkları küçük köy evinde nasıl direndiklerine tanık oldunuz. Erhan ve Mehmet yoldaşlarımız orada sadece iki kişiydi, Susurluk devletinin katilleri ise binlerce kişiyle gelmişti. Çünkü korkuyorlardı. Sömürüye ve zulme karşı Ege dağlarında yakılan isyan ateşinin büyümesinden korkuyorlardı.

Bu korkuyla Gölge Dağlarına yaslanan tüm köyleri ablukaya aldılar. Binlerce asker bölgeye yığıldı, Ankara'dan ve tüm çevre illerden özel tim vb. getirildi. Tek bir amaçları vardı. Bu isyan ateşi yayılmadan, büyümeden söndürmek istiyorlardı. Çünkü Susurluk devleti, halkla bütünleşen gerillayı yenemeyeceğini iyi bilmektedirler. Saldırıların azgınlığı da bundandır. Günlerce köyleri ablukaya almaları ve halka gözaltı terörü uygulamalarının nedeni budur. Oysa Cephe gerillasına sadece dağlar değil, Ege'nin yoksul köylerinin halkı da kucak açmıştır. Vatan ha-

inlerinin, halk düşmanlarının bu bütünleşmeyi engellemesi mümkün değildir. Artık Ege'de isyan ateşi yakılmıştır ve bu ateşi söndürmeleri mümkün değildir.

Halkın kurtuluşu için savaşıyor Komutan Keenan (Erhan Yılmaz) ve Necati'nin (Mehmet Yıldırım) tam 20 saat direnerek sözlerine ölümüne bağlı olduklarına tanıklık ettiniz. Son sözlerini, marşlarını duydunuz. Halk düşmanlarının teslim olun çağrılarına karşı, Erhan ve Mehmet komutanlarımızın DHKP-C'liler ölmez karşılığını işittiniz. Kararlılıklarını, cüretlerini, başeğmezliklerini tam 20 saat boyunca izlediniz.

Komutan Erhan Yılmaz ve Mehmet Yıldırım'ın sözleri, sloganları size yabancı değildir. Siz bu sesi, ortakça bir yaşam için hakikat savaşını başlatan Bedrettin'den, Atçalı Kel Memed Efe'den, Çakırcalı'dan ve daha nice yiğit efenin sesinden tanıyorsunuz. Adaletli, onurlu, ortakça ve hakça bir yaşam isteğinin sesidir. Bu düzen böyle gitmez, zulüm sürmez diyenlerin sesidir. Bu ses, halkın kurtuluşu için savaşıyor Parti-Cephelilerin sesidir. Bu ses, zulüm ve sömürüye karşı isyanın sesidir.

Parti-Cephe gerillalarının büyüttüğü savaş, sömürü ve zulümden kurtuluşun tek yoludur. Bu savaş büyütecek, yayacak ve tüm Ege dağlarını isyan ateşleriyle alevlendireceğiz. Komutan Erhan ve Mehmet'in Balkıca'da yaktıkları isyan ateşi hiç sönmeyecektir.

**KOMUTAN ERHAN VE MEHMET'İN
BALKICA'DA YAKTIĞI DEVRİM
ATEŞİNİ BÜYÜTECEĞİZ.
HALK DÜŞMANLARINDAN HESAP
SORACAĞIZ**

**DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ
CEPHESİ
EGE BÖLGE KOMUTANLIĞI**

SEÇİMLER

Parlamentoculuk Ve Devrimci Tavrı

Oligarşinin yönetememe krizinin ve kitlelerin düzenden ve düzen partilerinden hoşnutsuzluklarının had safhada olduğu bir seçim dönemi yaşıyoruz. Devrimcilerin tavrı ne olmalı? Bu soru yine bilinen **boykot**, **protesto**, **katılma** gibi çeşitli açılardan tartışılacaktır ve tartışılmaktadır. Ancak bundan önce belirtilmesi gereken şudur; Böyle bir dönemde, devrimci bir seçim taktiğinin özü, **devrimi** ve **devrimci alternatif** öne çıkarmak olacaktır. Her türlü seçim taktiği ve çalışmasının devrime hizmet edip etmediğinin belirleyici yanı budur.

Devrimi öne çıkarmak, özellikle bugün, bu koşullarda, demokrasıcılık oyununda kukla parlamentonun bir koltuğu olmayı reddetmekten geçer. Devrimi hedeflemeyenlerin, düzenin demokrasıcılık oyununun bir parçası olmaları tabiidir. Ama Türkiye solunda, bir yandan, yasalılar da devrimi hedeflediklerini söylemekten bir türlü vazgeçmez, diğer yandan yasalılığı güya eleştirip devrimi hedeflediğini söyleyenler de seçim oyununun bir parçası olmaktan kurtulamazlar. Türkiye solunun büyük çoğunluğunun seçim

tavırları, **iktidar perspektifinden yoksunluğun** bir ifadesidir. Seçim tavırları, solun hemen pek çok zaafının, sapmalarının da bir yansıması olmuştur.

Seçimlere katılım çoğu kez “**demokratik mücadele**” adına savunulmuştur. Ama demokratik mücadelede ülke genelinde bütün halk sınıf ve tabakalarının birliğini ve merkeziliğini sağlamak, demokratik mücadeleyi dağınıklıktan ve hedefsizlikten kurtarmak, oligarşinin karşısına güçlü bir halk alternatifi ile çıkmak düşüncesiyle pek ilgilenmemişlerdir. Bu doğrultuda sunulan De-

Türkiye solunda, bir yandan, yasalılar da devrimi hedeflediklerini söylemekten bir türlü vazgeçmez, diğer yandan yasalılığı güya eleştirip devrimi hedeflediğini söyleyenler de seçim oyununun bir parçası olmaktan kurtulamazlar. Türkiye solunun büyük çoğunluğunun seçim tavırları, iktidar perspektifinden yoksunluğun bir ifadesidir.

mokratik Muhalefet Meclisi gibi önerilere kulak asmamışlardır.

Halk kitlelerinin birliğinden, dernek kurmayı, sendika ele geçirmeyi, seçimlerde binde bilmem kaç oy almayı anlayanlar, demokratik mücadeleyi de basit bir propaganda mücadelesi olarak görmüş, demokratik mücadelenin de savaşın bir parçası, bir biçimi olduğunu, bu alanda oligarşiye taleplerin dayatılması gerektiğini, bu alanda da meşruluğun ve uzlaşmazlığın esas alınması gerektiğini görmemişlerdir.

Görmemişlerdir çünkü, Türkiye solunda seçimler, “legalitenin istismarı”nın ötesinde, “demokratik mücadelenin bir aracı” olmanın ötesinde bir anlama kavuşmuştur; **amaçlaşmıştır**.

Sol’da Bitmeyen Parlamentoculuk Hayalleri;

Türkiye solunda parlamentarist hayaller, **TKP** revizyonizmiyle birlikte yerleşmiş ve bu hayaller bir daha da solu terketmemiştir. TKP, TBKP’ye dönüşüncüye kadarki yaklaşık 60 yıllık siyasi ömrünü illegal bir parti olarak geçirmiş,

ama “141-142’ye Hayır!”, “TKP’ye Özgürlük” sloganlarıyla hemen tüm siyasi faaliyetini de **legalleşmeye** kurban etmiştir.

Bu zincire en son eklenen halkalar olan **ÖDP’ler**, **EMEP’ler** esasında hiç bir yenilik taşımamaktadırlar. Yasal partililiklerini açıklamak üzere kullandıkları tüm teorik gerekçeler, yasal partililiği yürütüş biçimleri, TKP ve TİP’te vardır. İllegal partilerin, “yasal” bir parti aracılığıyla “**legaliteyi istismar etme taktikleri**”, illegal örgütlenmenin tarihi kadar eskidir. Ancak bugün Türkiye solunda gördüğümüz bu da değildir; tersine “**legalitenin illegaliteyi istismar etmesi**” sözkonusudur. Tümüyle legalleşen, yasalçı çizgiye kayan çeşitli örgütler, illegal örgütü sürdürmeyi veya sürdürüyor görünmeyi, kendi reformistliklerini gizlemek için bir araç olarak kullanmaktadırlar.

1940’ların ortalarında, küçük burjuva diktatörlüğünün “çok partili”lik manevrası gündeme geldiğinde, yıllardır Kemalistlerin getireceği demokrasi beklentisiyle yaşayan TKP o günün geldiğini sanmış ve hiç gecikmeden **Türkiye Sosyalist Emekçi Partisi (TSEP)** adıyla yasal bir parti kurarak bu “çok partililik” oyununda yer almıştır.

TKP’nin legalleşmeye çalıştığı, reformları öne koyduğu bu dönem, dünya ölçeğinde

ÇARE SEÇİM DEĞİL, DEVİRİM!

devrimci hareketlerin ve devrimlerin gelişmesi için koşulların son derece uygun olduğu bir dönemdir. Sosyalizmin halk kitleleri nezdindeki prestiji oldukça yüksektir. Devrim ve sosyalizm hedefinin öne çıkarılacağı bu dönemde TKP “**tersine**” gitmekte ısrarlıdır. Bu nedenle “demokrasi” manevrası, TKP’yi legalizmin içine çekmekte zorlanmamıştır. TKP ve genel olarak sol aydınlar, kendilerine o kadar güvensizdirler ki, bu dönemde Kemalizm kuyrukçuluğundan da sağa savrularak, emperyalizmin de desteğini alan Demokrat Parti’yle ittifak arayışına girmişlerdir. DP’yi “**faşizme karşı demokrasi taraflısı**” olarak nitelemişlerdir.

TSEP ve sonraki legalleşme manevraları hep başarısızdır, iktidarların “kapatma” kararlarıyla **hiç bir miras, kazanım bırakmadan ve hiç direnimsiz**, sona ermiştir, **ama hayal sona ermemiştir**. Ermediği için de kuruluş yıllarından sonra TKP’nin siyasi tarihi uzlaşmacılığın, icazet arayışının, legalleşme manevralarının tarihi olmuştur.

TİP Geleneği;

61 Anayasası sonrası sahneye TİP çıkar. Ortaya çıktığı süreçte sosyalizmi cüretle savunamayan bir partidir. Deni-

lebilir ki, Türkiye reformist, revizyonist solunun daha sonraki yıllarında belirleyici olan **legal çalışma tarzı**, asıl olarak bu dönemin ürünüdür. Yasallık, meşruluk adına sosyalizmin açıktan savunulmadığı bu anlayış, **icazetçi, kendine güvenmeyen** bir tarzdır. 1965 seçimlerinde parlamento 15 milletvekili sokunca, “**kendilerine güven**” gelir. Ama nasıl bir güven? O güne kadar “**üç aşamalı**” bir devrim modeli savunan TİP, bu başarıyla başı dönerek “**doğrudan sosyalizme geçiş**”i formüle etmeye başlar. Ne kadar yüksekte uçmuşlar, diye düşünmeyin sakın. Bugünün **ÖDP’sine, EMEP’ine, HADEP’ine** bakın; seçimler öncesinde yaptıkları abartıcılığa, üç-beş milletvekili sokmakla sanki devrim yapacakmış gibi söylemlerine bakın, bir de 15-20 milletvekili çıkarınca girecekleri ruh halini düşünün. “**Bu bir devrimdir**” derlerse şaşırmayız.

Legalizm ve reformizm tabii ki oligarşinin işine gelir. Ancak bir yere kadar! O bir yer, bu demokrasicilik kanalından “**radikal**” unsurların, anlayışların da geçeceği korkusudur. 1960’lı yılların ikinci yarısında kitle hareketleri ve devrimci gençlik radikalleştikçe, oligarşi de TİP’e yönelik baskılara başlar. TİP ’69 seçimlerine oldukça radikal sloganlarla katılır. Kendi tabanını elde tutmak için böyle yapmak zorundadır.

Ama bu taktik fazla işe yaramaz, TİP 65'te aldığı oyların çoğunu kaybeder. Meclise ancak 2 milletvekili sokabilir. Ve bu dönemin sonu olan 12 Mart'ı takiben de kapatılır.

Ancak **12 Mart sonrası**nın o büyük potansiyeli legalistleri de "heyecanlandırır", peşpeşe yasal partiler kurulur. 12 Mart sonrası'nın ilk legal partisi **Türkiye Sosyalist İşçi Partisi** (TSİP) olur. TSİP, TİP'i **pasifikle** suçlar. Sloganları daha radikaldir. Ancak bir aydınlar partisidir, kitle yoktur, sonrasında da olmaz. Seçim sonuçları da bunu yansıtır zaten. TİP'liler de Behice Boran önderliğinde ikinci TİP'i kurup 77 seçimlerine hazırlanırlar.

1975'te Mihri Belli önderliğinde kurulan **Türkiye Emekçi Partisi** (TEP) ise, oldukça iddialıdır. Seçimlerde "Bağımsızlık", "Demokrasi" sloganlarını öne çıkarır; ama aldığı sonuçlar farklı olmaz. Hatta diğer reformist partiler kadar bir örgütlenme düzeyine bile ulaşamaz. Devrimci, sol potansiyelin alabildiğine yaygın olduğu bu dönemde **Sosyalist Devrim Partisi**, **Vatan Partisi** gibi başka yasal partiler de kurulur ama, bu yaygın potansiyel içinde bile bir varlık gösteremezler.

Bu durum, asıl olarak yöneticilerinin becerikliliği, beceriksizliği sorunu değil, varoluş biçimlerinin ve politikalarının sürece hiç bir açıdan **denk**

düşmemesidir.

CHP Kuyrukçuluğu;

70'li yıllarda sola damgasını vuran seçim politikası gizli veya açık **CHP kuyrukçuluğudur**. 1975 seçimlerinde başını TKP'nin çektiği revizyonistler, blok halinde CHP'yi desteklediler. Faşistlere karşı mücadele etmek yerine, halka faşist teröre karşı CHP'yi desteklemelerini öneriyorlardı. Çeşitli Kürt milliyetçi örgütleri de "**Ulusal Demokratik Güç Birliği**" adı altında biraraya gelip parlamentoya milletvekili sokmaya çalıştılar, ancak başarılı olamadılar.

CHP'nin yüzü kısa sürede açığa çıkmıştı ama yine de onların gözü açılmamıştı. Faşist terörün giderek tırmanması karşısında TKP "**Ulusal Demokratik Cephe**" (UDC)

HEP'lilerin 1991'de SHP ile işbirliğinden tutun da Aydınlik'çılarının bugünkü "Sol Güçbirliği" çağrılarına, ÖDP'nin CHP'yle ittifak arayışlarına kadar görüldüğü gibi, hepsi TKP'nin solun beynine soktuğu beklentiler üzerinde şekillenmiştir. O günlerin TKP'sini şimdi çok çeşitli biçimlerde diğer kesimler taklit etmektedir.

çağrısı yaptı. Çağrının kamuoyu karşısındaki sözcüsü de **DİSK**'ti. UDC, güya "tüm ilerici güçlerle birlik" için önerilmişti, ama bu söylemin içi boştu, UDC'yle hedeflenen CHP'yi birliğe razı etmekte.

HEP'lilerin 1991'de SHP ile işbirliğinden tutun da Aydınlik'çılarının bugünkü "**Sol Güçbirliği**" çağrılarına, **ÖDP'nin** CHP'yle ittifak arayışlarına kadar görüldüğü gibi, hepsi TKP'nin solun beynine soktuğu beklentiler üzerinde şekillenmiştir. O günlerin TKP'sini şimdi çok çeşitli biçimlerde diğer kesimler taklit etmektedir.

77 seçimlerinde de yine CHP'nin kuyruğuna takılma hakim tavidir. 14 Ekim 1979 seçimlerinde ise iki "uç" tavır vardı. TİP, TSİP gibi partiler seçimlere katılma çağrısı yaptılar. Oysa, 79'lar gerçekten de parlamentoculuğun esamesinin bile okunmayacağı bir süreçti; ama onların varlık şartı buydu. DY ve HK ise bu seçimlerde "**boykot**" çağrısı yaptılar. Ama bu, düzene karşı net bir tavır alıştan çok, her ikisinin de halkın durumunu, kendi durumlarını alabildiğine abartmalarının, kendilerini dev aynasında görmelerinin sonucuydu.

Legal Particilikte Devre Arası;

Bu dönemin devamı 12 Eylül'dür. 12 Eylül, legal par-

ticilikte uzun bir aradır. 12 Eylül öncesinin bu “uç” tavrının sahibi olan parlamentaristler de, “boykot”çular da, cunta karşısında ciddi bir direniş gösteremezler. Kimi mülteciliği seçer; eskaza hapishanelere düşenler, o ölümüne direnişlerden uzaktırlar. Cuntanın terörü bu kesimler üzerinde öyle etkili olmuştur ki, yaklaşık on yıl legal partilikten uzak dururlar. Bu arada 87-88’lerden itibaren kimileri “**açık devrimci parti**” gibi öneriler seslendirmeye başlar, ama önerilerine ne başkalarından karşılık bulabilirler, ne de kendileri böyle bir “açık devrimci parti”yi kurmaya cesaret ederler. Oysa bu dönemde devrimci hareket büyük ölçüde toparlanmış, halkın mücadelesi gelişmektedir. Ama onlar hala legal parti binalarına kurulmak için gerekli cesareti bulamamışlardır!

Legalleşme Rüzgarı;

Bütün bu dönem boyunca solun yılgın, yorgun kesimleri yine de legalleşmeyi, birleşip bir legal parti kurmayı tartışıp durdular. Sonunda artık devrimcilerin bedeller ödeyerek demokratik mevziler kazandıkları 1993’te, illegal örgütlenmede, silahlı mücadelede, devrim hedefinde ununu ele-yip eleğini asmış kesimler bir araya gelerek **Birleşik Sosyalist Parti**’yi kurdular. BSP 94 yerel seçimlerine Kürt ulusalcılarının legal partisinin şem-

DÜZENDEN YARARLANMA ADINA DÜZENE YAMANANLAR ÇARE OLAMAZ!

siyesi altında girdi.

Aynı dönemde legalleşmeye çalışan gruplardan biri de DY’lilerdi. Uzun tartışmalar yaptılar onlar da; esasında bir şeyi tartıştıkları yoktu; tartışma süreci denilen THKP-C ideolojisini ve bu ideolojiyi savunanları tümünden “**tasfiye**” süreciydi. Tasfiye büyük ölçüde tamamlandığında BSP’lilerle biraraya gelip 21 Ocak 1996’da yeni bir parti kurdular: **ÖDP** veya **Özgürlük ve Dayanışma Partisi**. Parti kamuoyuna “aşkın ve devrimin partisi” diye medyatik bir adla sunuldu. Solu birleştirdikleri iddiasında bulundular. Gerçekten de ÖDP içinde Devrimci Yol’dan KSD’ye, TKEP’ten TKP’lilere kadar on’dan fazla eski örgüt ve o örgütlerin önderleri vardı. Ama artık “**örgüt**” olmaktan vazgeçmişlerdi. Hatta kurdukları parti bile “**parti olmayan parti**” idi.

Legalizm rüzgarı esmeye, başkalarını da önüne katmaya devam ediyordu. Rüzgara kapılanlardan biri de **TDKP** oldu. Dergilerinde yasal partiliğe karşı sayfalar dolusu yazılar yayınlarken, birden yasal partinin teorisini yapmaya başladılar. Ne de olsa görüş-strateji değiştirmedeki “**hızlı-**

lıklarıyla” tanınan bir harekettiler! Legal partiye hazırlanırken 1995’te şunları yazıyorlardı: “*Türkiyeli işçiler ve emekçiler, artık sadece hükümeti yıkmayarak, iktidara sahip olacak. Çünkü kendilerini siyasi iktidara taşıyacak en önemli araçlarına da kavuşuyorlar...*”

Yıllarca yüksek perdeden ayaklanma sloganı atanlar da böylelikle legalizm batağında yerlerini almışlardı. İllegal partinin korunacağı yolundaki söylemlere rağmen, teori de pratik de bunu yalanlıyor, anlamsızlaştırıyordu. **İşçi sınıfını iktidara taşıyacak** araç legal partiyse, zaten ötekine ne gerek vardı?

Seçimler ve Subjektivizm;

DY ve HK’nın 79’daki boykotu kendilerinin ve kitlelerin mevcut durumlarını abartmaları üzerinde şekilleniyordu. Abartma yerini 12 Eylül’le birlikte hayal kırıklığına bıraktı; hayal kırıklığı, **örgüte güvensizlik, devrime ve kitlelere inançsızlık** yönünde gelişti ve sonuçta bu inançsızlık onları **legalizm batağına** kadar getirdi.

Subjektivizmin bir diğer örneği, süreçler içindeki farklılıkları gözetmeksizin adeta “değişmez tavır” biçiminde “Boykot” diyen TKP-ML’dir. Bu tavır da hemen her dönem kitlelerin tavrı abartılarak haklı

gösterilmeye çalışılmaktadır. Mesela şöyle bir değerlendirme okuyabilirsiniz bu kesimin yayın organlarında: "*Öncünün etkin olduğu sadece bir bölgede 20 bin civarında seçmen, Türkiye genelinde 5 milyon (artı 750 bin boş oy) sandık başına gitmeyerek öncü'yle omuz omuza olduklarını adeta düşmana inat ortaya koydular.*" (Halk Demokrasisi)

1991 seçimlerinde, söylemde radikal ama özünde reformist birçok grup, **Devrimci Seçim Bloku**'nu oluşturdular. Devrimci Seçim Bloku (DSB) içinde **Emeğin Bayrağı, Özgürlük Dünyası, Emek, Komün, Gelenek, Newroz, Kurtuluş (KSD)** gibi çevreler yer alıyordu. "Blok", legalleşmede bir basamaktı. Bu grupların çoğu, aradan fazla zaman geçmeden, keskinliklerini de bir kenara bırakıp yasal partilerde karar kılarak düzeniçiye geçeceklerdi. Bir kısmı ise yasal partilerin kuyruğuna takılmayı sürdüreceklerdir. Bu seçim tavırlarına ilişkin değerlendirmelerinin ölçüsü ise birkaç bin fazla bildiri dağıtmaktan öteye geçmez. Çoğu kez bunu da yapamazlar. Aldıkları oylar genel bir istatistik içinde yüzdeye bile gelebilecek düzeyde değilken, dağıttıkları bildiriler devrimci hareketin herhangi bir kampanyasında dağıttığı bildiri sayısı ile kıyaslanabilir bir orana bile ulaşmazken, devrimci hareketin

seçim tavrını "dar" diye eleştiriyorlardı. Oysa kendi açıkladıkları rakamlarda büyük şehirlerde seçim faaliyetlerine katılan insan sayısı 60-70 kişiyi aşmıyordu, miting için toplayabildikleri sayı İzmir'de 200, Adana'da 250 kişiydi. İşte "binlerce emekçiye ulaşmış" bir kampanya örneği ve büyük (subjektif) seçim taktikleri!..

Kürt Milliyetçiliğinin Parlamentoculuğu:

Kürt milliyetçileri 1991 seçimlerinde "sol"un seçim taktiğinde en "geri" anlayışı temsil eden kesimi oluşturdu. HEP'in düzen partileriyle ittifak arayışları, milliyetçiliğin, pragmatizmin, düzenden kopuşu sağlayamamanın, uzlaşmacılığın bir yerde kaçınılmaz sonucuydu. Kürt milliyetçileri SHP ittifakıyla burjuvazinin parlamentosuna girmek için

Kürt milliyetçileri 1991 seçimlerinde "sol"un seçim taktiğinde en "geri" anlayışı temsil eden kesimi oluşturdu. HEP'in düzen partileriyle ittifak arayışları, milliyetçiliğin, pragmatizmin, düzenden kopuşu sağlayamamanın, uzlaşmacılığın bir yerde kaçınılmaz sonucuydu.

burjuva politikacılığının her yol mübah anlayışıyla hareket etmiş, taktik adına ilkesizlik savunulmuş, devrimin doğruları bir kenara konulmuştur.

Seçim öncesi ve sonrası yaptıkları değerlendirmelerde, neredeyse her açıklama bir önceki açıklamayla çelişir nitelikteydi. PKK, seçim sonrasında, HEP'in SHP'yle ittifak nedenini şöyle açıklıyordu; "*Kürdistan halkının kimliğine ve çıkarlarına saygılı demokrat, yurtsever milletvekilleri düşmanın katmerli özel savaşını frenleme, halkımızın çıkarlarını parlamento kürsüsünden de savunma ve düşman saflarındaki çelişkileri derinleştirme gibi roller oynayabileceklerdir.*" (Serxwebun, Eylül 1991, Sayı:117) Ama öyle olmamıştır. SHP listesinden parlamentoya giren HEP milletvekillerine parlamento kürsüsünden konuşma hakkı dahi verilmemiştir. Aslında "savaş" gerçeğine rağmen barış ve parlamentoculuk PKK'nin gözlerini kör etmiş, faşizm gerçeği görülmek istenmemiş, dost-düşman kavramları, ittifak politikaları belirsizleştirilmiştir. Henüz ortada seçim ittifakı yokken SHP'yi şöyle değerlendiriyorlardı: "*Hepsinin politikası özel savaşa ayarlıdır. İnönü Özal'dan daha fazla devletçidir. Bunlar diğer meselelerde dalaşırlar ama Kürt meselesinde birleşirler.*", "*SHP düzen partisidir, devlet partisidir.*

(...) Üstelik SHP, Kürt sorunu konusunda 70 yıldan bu yana sabıkalı olan bir partidir.“ (Yeni Ülke, Sayı: 45)

Bunların yazılmasının üzerinden birkaç hafta geçmiş, SHP'yle ittifak gündeme gelmiş, eski düşman birden bire “**demokrasi gücü**” oluvermiştir: “HEP ve SHP’nin Türkiye’deki demokrasi, insan hakları ve Kürt sorununa yaklaşımları, köklü çözümler üretmese de özel savaş kurumlarıyla çatışır niteliktedir.” (Yeni Ülke, Sayı: 49)

Bu çelişki, Öcalan’ın değerlendirmelerinde daha açık bir hal alır: “1 Eylül’de (1988 bn) SHP de bize ‘terörist’ dedi... Tabii onlara göre direnenler ‘terörist’ti. Bu ayrımı yaptılar... Özal’dan daha fazla üzerine gideceğiz dediler. Bu dönemde birçok arkadaşımızı şehit verdik.” (Serxwebun, Sayı:120) Bu yazının devamında Kürt milliyetçilerinin SHP ile birlikte hareket edeceğinin açıklanacağını kimse aklından bile geçirmez. Ama yazı şöyle devam ediyor: “Şimdi İnönü, ben denenmemişim, demokratik çözümü esas alacağım, diyor. Şimdi ben buna bir katkı da bizden olmalı dersem, bizim sayın sosyalist arkadaşlarımız bizi fazla eleştirmesinler. Bu bir politik tercih meselesidir.” Kürt milliyetçileri için herşey bu kadar basittir. Bu “politik tercih”in kime hizmet ettiğinin ise pek önemi yoktur. Yalnız kendi çı-

TEK YOL DEVRİM TEK ALTERNATİF CEPHE!

karları vardır. İhbarcı **Perinçek’in** sosyalist partisi ile barajı aşamayacaklarından, bağımsız yurtsever adaylarla “özel savaşın” hedefi olacaklarından, geriye tek “alternatif” olarak SHP listelerinden parlamentoya girmek kalmıştır. Peki SHP ittifakından ne bekleniyordu? Kürt milliyetçileri, SHP ile “**anlaştıkları ilkeler**” olduğunu söylüyordu. “Bunlara göre, Kürt halkının kimliğinin tanınması, özel valilik, özel kolordu, özel tim, koruculuk sisteminin dağıtılması, Kürt halkına yönelik şiddet politikalarının sona erdirilmesi, siyasal faaliyet ve örgütlenme özgürlüğünün geliştirilmesi... gibi konularda seçimlerden sonra çalışmalar yürütülecektir. Bu, Kürdistan halkına dayatılan dizginsiz terör politikalarının, katmerli özel savaş politikalarının darbelenmesi demektir... Nispeten insanca yaşam koşullarının doğması demektir.” (Serxwebun, Sayı:117)

Faşizm gerçeğinden bu kadar uzak olunabilir mi? SHP hangi düzenin, kimin partisidir? Pragmatizm o kadar boyutludur ki, gözlerine batan gerçekleri görmek istememişlerdir... Seçimlerden önceki ittifak politikasıyla faşizmden icazet istenmiş, demokrasi beklemişlerdir. Bekledikleri gibi

olmamış, tam tersine, DYP-SHP iktidarı, infazların, kayıpların, faili meçhullerin, köy yakmaların o güne kadar görülmeyen ölçüde tırmandırıldığı bir dönem olmuştur.

SHP’yle ittifak üzerine Kürt milliyetçilerinin gazete ve dergilerinde yazılanların her satırı, içine düştükleri tutarsızlıkların bir ifadesidir. Öyle ki Serxwebun o dönem “... ‘Seçim Çare Değil’ diyorlar, peki faşizm mi çaredir? Sağ bloğun -ki faşistlikte birbirinden geri değiller- gelişmesi mi çaredir? O zaman çare nerede?” diye soracak kadar tutarsız bir savunma içindedir. Ama benzeri alıntıları aktarmak yerine, şunu sormalıyız; neden? Kürt milliyetçiliği neden bu taktiğe sürüklenmiştir?

Tekellerden Demokrasi, Oligarşi İçi Çelişkilerden Çözüm Bekleme;

Kürt milliyetçiliğinin legal partiye, parlamentoculuğa, seçimlere ve seçim ittifaklarına bakışının özünü bu beklenti oluşturur. SHP’yle de bu zeminde ittifak yapılmıştır... Sayısız kez yanıldıkları açığa çıkmış olmasına rağmen, oligarşinin şu veya bu partisinden, liderinden çözüm beklemeye, onlara “ilerici” roller yüklemeye son verilmemiştir.

Ulusal kurtuluş perspektifi, barışla sınırlandığında, legal partinin işlevi de ona göre belirlenmiştir. Legal parti, oli-

garşiye “**muhatap**” yaratma aracıdır öncelikle. Dolayısıyla, oligarşinin icazet sınırlarını zorlamayıp uygun bir “muhatap” olduğunu göstermelidir. HEP, DEP, HADEP’lilere yönelik tüm baskı ve katliamlara rağmen, bu icazetçi çizgiden çıkmamışlardır. **18 Nisan** seçimleri öncesi tüm baskı ve engellemelere rağmen bile, örneğin bir “boykot”u düşünmemeleri de bu icazetçi mantığın ürünüdür. “Kürt sorununda barış” dışında bir politikaya sahip değillerdir ve tekellerin, toprak ağalarının sömürüsüne ilişkin, halkın karşı karşıya olduğu diğer sorunlara ilişkin hiç bir zaman ağızlarını açmamışlardır.

Faşizmi doğru tahlil edemeyip, oligarşinin baskı, sömürü ve zulüm politikaları oligarşi içi kliklerin eseri olarak görülünce, bu tür tahliller otomatikman düzen içinde demokrasi beklentilerini doğurmuş, parlamentoculuk da bunun üzerinde şekillenmiştir. Düzenen demokrasi beklenmesi konusunda bir HADEP’in, geçmişin TKP’sinden, TİP’inden farkı yoktur.

1995 Seçimleri ve “Barış Bloku”;

1995 genel seçimleri, saflaşmanın daha da belirginleştiği bir seçim oldu. Yeni legalleşen partiler ve yasalıcı reformist partilerle ittifak yapıp demokrasicilik oyununa destek sunan “komünistler”; bu

saflaşmanın bir yanıydı.

Bloku oluşturanlar, 12 Eylül’ün vurduğu darbeye yıkılan, "sosyalist sistem"in yıkılmasıyla birlikte kalan dinamiklerini de kaybeden ve emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ne uyum sağlayanlardır. Meşruiyetini kaybetmiş meclise çok sayıda milletvekili sokma hayalleri üzerine senaryolar yazılıyordu. Yaptıkları tek şey, düzenden, düzen partilerinden uzaklaşmakta olan kitleleri yeniden seçim sandıkları aracılığıyla düzen içi çözümlere çekme, halkta parlamentocu çözüm hayalleri yaratılmasıydı. "Blok"u oluşturanların çoğu esasında belli bir politikadan yoksundur. HADEP’in amacı belliydi; meclise 5-10 milletvekili sokarak Kürt sorununun çözümü için oligarşi nezdinde “**muhatap**”

Yaptıkları tek şey, düzenden, düzen partilerinden uzaklaşmakta olan kitleleri yeniden seçim sandıkları aracılığıyla düzen içi çözümlere çekme, halkta parlamentocu çözüm hayalleri yaratılmasıydı. Aslında yapılan **düzenden yararlanma** değil, **düzene yamanmadır.**

yaratmış olacaktı. Peki ötekiler? Ötekiler güçsüzlük içinde HADEP’in gücünden yararlanma dışında bir hesaba, politikaya sahip değillerdi. BSP, yani sonranın ÖDP’si de aynı konumdaydı.

"Emek, Barış ve Özgürlük Blok"una büyük misyonlar yüklenmişti. 18 Aralık 1995 tarihli Özgür Politika Gazetesinde "**Bu Seçim Başka Seçim**" başlıklı yazıda Barış bloku şöyle değerlendiriliyordu; "*yanlış anlaşılmasın seçimle, devrimi birbirine karıştırmıyoruz. Fakat 6 gün sonra yapılacak olan genel seçimlerde ilk kez düzen partilerine bir alternatif doğduğundan olayın önemi sanıldığından daha büyüktür.*" Evet, blok bir “alternatif”ti! BSP çevresinde bu “alternatif” üzerine kurulan hayallerin sınırı yoktu: "*Şimdi bir an için durun ve hayal edin: Blok, 25 Aralık günü yüzde 10 barajını aşarak parlamentoya 30-40 milletvekili soksa ne olur? Bu ülkede tam anlamıyla bir siyasal deprem olmaz mı?.. bu deprem bugünkü Türkiye’nin yerine yepyeni bir Türkiye getirir. Ne 10 yıldır süren ve her bakımdan bu ülkeyi ve toplumu tüketen, mahveden savaş kalır, ne onu sürdürenler..*"

Türkiye gerçeğinden uzaklaşmanın sınırı yok elbette. Aslında yapılan **düzenden yararlanma** değil, **düzene yamanmadır.** Devrimci bir alternatif yaratma diye en ufak

bir dertleri olmamıştır. Burjuva politikacılardan ödünç alınan “abartıcılık” seçim propagandalarının odağına oturmuştur. BSP’lilerin 30-40 milletvekili hayali gibi, HADEP’liler de “baraj sorunları” olmadığını 50-70 milletvekili beklediklerini söylüyorlardı. Emek Partisi Girişimi cephesinde de durum farklı değildi. Parlamentoya angaje olma, propaganda çalışmalarında da karşılığını bulmuş, EP’liler abartıcılıkta eski tecrübelerini de kullanarak herkesi geride bırakmışlardır. EP’nin propagandalarına bakılırsa onlar da bir sürü yerde “birinci parti” durumundaydılar.

Tabii burada önemli olan, solun bu yönetime **neden ihtiyaç duyduğu** ve böyle bir burjuva yöntemi **nasıl bu kadar kolay** benimseyebildiğidir.

Seçim sonrası bu kesimler tarafından yapılan değerlendirmelerin hemen hiç bir kıymeti yoktur; yüzeysel başarı-başarısızlık ikilemi içinde, devrimi ne kadar geliştirdi sorusu yoktur. Böyle olmadığı için de gelişme parlamenterizm yönünde sürmüş, üstelik parlamentodan yararlanmanın biçimi de, muhtevası da iyice sağcılaştırmıştır.

Faydacılığın Getirdiği İstikrarsızlık;

Türkiye solunun oportünist kesimi, tüm keskin söylemlerine rağmen, parlamentoculuk-

HALKIN İKTİDARI İÇİN HALKIN SAVAŞI

tan kopamayışın bir başka örneğini oluşturur. Hemen hiç bir işlevi olmayan “Bağımsız aday” taktiği, reformizmin etki alanından çıkamadıklarının somut bir göstergesidir. Emegın Bayrağı dergisinde, SBP, SİP, İP vb. “yasalcı, reformist” partilere düzen tarafından “*düzenlen kopmaya ve radikalizme yönelen yığınların devrimci harekete yönelmelerini*” engellemek görevi verildiği, belirtiliyordu. Emegın Bayrağı, bu değerlendirmeden çok değil kısa süre sonra 1995 seçimlerinde bu “*yığınların devrimci harekete yönelmesini engellemekle görevli*” reformist partilerin de içinde yer aldığı seçim blokunu destekleyecekti.

Yine aynı kesimlerin değerlendirmelerinden bir bölüm: “*İsmi duyurmakta bile zorlanan bazı çevrelerin otomatikman DEP’in tutumuna endekslenmeleri de şaşılacak bir gelişme sayılamaz. Kendi ayakları üzerinde duramayanların bağımsız bir sınıf çizgisini izleyebilecekleri düşünülemez bile.*” O dönem böyle diyenlerin bugünkü tavırlarına bakmak öğretici olsa gerek.

Kendi özgün politikalarıyla bir türlü gelişme olanağı bulamayan oportünizm için, reformizm hep bir cazibe merkezidir. Gizliden gizliye refor-

mizme özenir. Onun yöntemlerini taklit eder. 95’te Barış Bloku’nun onlarca milletvekili çıkarıp Türkiye’de deprem-ler yaratacaklarını ileri sürmesinden etkilenip o zamana kadar “sosyalizmin propagandasıyla” sınırlı olan “bağımsız aday” taktiği birden meclise adam sokma taktiğine dönüşmüş ve bu hayal onları Barış Bloku’yla birleştirmiştir. **Aynı bugünkü gibi.** Başta **Atılım** olmak üzere oportünizm bugün de aynı etkilenme ve hesaplar içinde HADEP’in kuyruğundadır.

Devrimcilik Adına Oy İsteyemezler!

1995 seçimlerinden hemen sonra 1996 Ocak’ında devrimci hareketin değerlendirmesi ve öngörüsü şuydu: “***Onlar tam bir düzen partisi olabilmek için devrimci söylemden biraz daha uzaklaşacak, biraz daha ‘kitle’ partisi olabilmek için yeni limanlar arayacak, ‘barış’çılığı iyice oligarşi için kabul edilebilen bir hale dönüştürürken, devrimcilerle aralarına mesafe koyması ve bu mesafeyi de devlete bir biçimiyle hissettirebilmeyi görev bileceklerdir.***” (Kurtuluş, Sayı:26)

Sonraki süreç tamamen bu doğrultuda olmuştur. Yasalcıların **18 Nisan 1999** seçimlerinde yürüttükleri propagandalara bakıldığında, bu çok daha somut görülmektedir. **Düzenle çatmamak ve düzenle ça-**

tısmamak temel çizgi halinde-
dir.

Bunlar tüm bu sağılaşmaya rağmen kitle çalışması yapacak, kendi kitlelerini yaratacak bir dinamizm de gösteremedikleri için hala devrimcilik adına oy istiyorlar. Onlar devrimcilik adına oy isteyemezler. Devrim için bir mücadeleleri, savaşları yoktur. Halkın oylarını da kendilerine düzen içinde yer edinmek için istiyorlar... Bütün büyük politikalarının(!) özü budur.

Reformist partilerin çağrılarında, politikalarında hiçbir sorunun çözümü yoktur. Olması da mümkün değildir, çünkü düzeniçidirler. Bu nedenle de **desteklenmeleri sözkonusu olmayacak, taşıdıkları sıfatlarla pratikleri arasındaki ikiyüzlülükleri teşhir edilecektir**. Gerçekten kime hizmet ettikleri net bir şekilde ortaya konulacaktır. Kendi pratikleri bunu zaten yeteri kadar ortaya koymaktadır.

Devrimci Tavır;

1977 genel seçimlerinde oportünist ve revizyonistler, faşist teröre karşı mücadelede göstermedikleri çabayı, CHP'nin hükümet olması için gösterirken, CHP'nin "Sol" maskesinin altında düzen bekçiliğinin yattığını, halkın hiçbir sorununu çözemeyeceğini, faşist terörün ancak devrimle ortadan kaldırılabilceğinin propagandasını yaptık.

Kitleleri düzen partilerine oy vermemeye çağırdık. 1979 seçimlerinde, ne boykot tavrına, ne de legalistlerin parlamentarizm hayallerinin peşine takılmadık, "Düzen Partilerine Oy Vermeyelim" şiarıyla düzen partilerinin teşhirini yaparak, düzenlediğimiz kampanyayla, devrimci şiddet eylemleriyle halk kitlelerinin örgütlenmesini ve mücadelesini geliştirmeye çalıştık. Açık faşizmin kurumlaştırılmak istendiği, bırakalım sosyalistleri, burjuva partilerin bile cuntanın vetosuna takılarak seçimlere sokulmadığı 1983 seçimlerini, boykot ederek, **"Faşizmin Seçim Oyununu Reddedelim"** kampanyası çerçevesinde halk kitlelerine seçim aldatmacasının altındaki gerçeği anlatmaya çalıştık. 29 Kasım 1987 genel seçimleri yaklaşırken, sol hareket nicel ve nitel olarak faşizmin seçim oyununu bozacak; halka gerçekleri göster-

Devrimci Hareket; bu koşullarda, emek ve enerjisini, bağımsız adayları Meclise taşımak için değil; halkı örgütleme ve savaştırmaya yönelik olarak harcamıştır. 18 Nisan 1999 seçimlerinde de tavrımızın özü; faşizmin seçim oyununu bozma, devrimi ve devrimci alternatifi öne çıkarmaktır.

rip pasifikasyonu kıracak güçte değildir. Ancak seçim devrimci çizgi ile oportünist çizginin ayrıştığı bir süreç olmuştur. Devrimci Sol, gücü oranında "Umudun Düzen Partilerinde Değil, Halkın Örgütlü Gücüyle Gelişen Devrimci Mücadelede Olduğu" şiarını halk kitlelerine ulaştırma doğrultusunda tavır belirlemiş; oportünizm ise klasik "Bağımsız aday" gösterme taktiğiyle, doğru dürüst bir propaganda bile yürütemezken ancak **"yüzlerle"** ifade edilen bir oy oranına ulaşabilmiştir. 1991 genel seçimlerinde; "Düzen Partilerine Oy Yok", "Seçim Çare Değil, Devrim" sloganları çerçevesinde; egemenlerin soluklanma aracı olarak gündeme getirdikleri seçimlerin "çare" olmadığını; çarenin devrimde olduğu gerçeğini ülke çapında düzenlediğimiz bir kampanyayla geniş halk kitlelerine göstermeye çalıştık. Bu süreçte, kitleler hareketimizin **Devrimci Halk İktidarı**'na yönelik programıyla yaygın bir biçimde tanıştılar. 1995 seçimleri, düzenin katilleri aklama operasyonuna sahne olmuş, kontra şefleri Meclise taşınmıştır. Devrimci Hareket; bu koşullarda, emek ve enerjisini, bağımsız adayları Meclise taşımak için değil; halkı örgütleme ve savaştırmaya yönelik olarak harcamıştır. 18 Nisan 1999 seçimlerinde de tavrımızın özü; faşizmin seçim oyununu bozma,

devrimi ve devrimci alternatifi öne çıkarmaktır.

Seçimler ve parlamentonun bir “araç” olarak kullanımı konusu çok yazılıp çizilmiştir. Bunlar devrimcilerin ilkesel olarak kullanmayı reddettikleri mücadele araçları değildir. Ancak sorun bu kullanmanın devrimi ilerleten bir kullanma olup olmadığıdır. Revizyonistlerin ve oportünistlerin bugüne kadarki pratiği, çoğunlukla "kitlelerin sesini duyuracak adayları çıkarma" vb. adına; faşizmin seçim oyunu içerisinde yer almak, halk kitlelerinin devrim yürüyüşü önünde, "sol"dan set oluşturmak biçiminde özetlenebilir. Devrimcilerin yıllardır düzen partilerine yönelik teşhirleri, onlarla aralarına kesin bir sınır koymaları ise, kitlelerin düzenden, düzen partilerinden kopuşunda önemli bir rol oynamıştır. Seçimler, kitlelerin politik duyarlılığının arttığı, kitleleri eğitme olanaklarının genişlediği, ajitasyon propaganda koşullarının daha elverişli hale geldiği bir ortam yaratır. Devrimciler, bu ortamı devrim için kullanacaklardır. Halk kitlelerine düzenin, düzen partilerinin gerçek yüzünün teşhiriyle birlikte, düzenin alternatifsiz olmadığı gösterilerek, kitleler halk örgütlenmelerine çekilecek, devrimci gelişim hızlandırılacaktır.

Yasalcıların pratiği bunun çok uzağındadır. Örneğin en keskin söyleme sahip **EMEP**'e

bakalım.

Susurluk onu ilgilendirmez, ölüm orucu onu ilgilendirmez, kayıplar onu ilgilendirmez, kendi üzerindeki baskılara da hi bir direniş gösteremez, sonra seçimlerde “halkın tüm taleplerini sahiplenmeye” soyunur. **ÖDP**'yi eleştiriyordu, sonra kendisi burjuvaziye göz kırpmaya başladı. Tüm siyasi faaliyetini “TÜSİAD'ın da sahiplendiği” Göktepe'ye indirgedi. Açıkça icazet alma pratiği idi bu. Aldı, seçimlere giriyor. Ne olacak? **ÖDP**, burjuvazinin icazetini almak için yapmadığı medyatiklik (siz bunu şaklabanlık diye de okuyabilirsiniz) kalmadı. Döne döne tekellerin sorunlarının çözümünü de ne kadar düşündüklerini anlatıyorlar. Yani, biz “**düzen partisiyiz**” diyorlar. **HADEP**, “Kürt sorunu”ndan başka sorun tanımıyor.

Yapabilecekleri ve yaptıkları tek şey, demokrasicilik oyununa güç vermektir. Seçimlere katılımları, devrimi değil, düzeni güçlendiren bir rol oynamaktadır. Devrim adına, demokrasi mücadelesi adına, onlara verilecek her oy da düzeni güçlendirmeye yarar.

Kürt sorununda da “barış”tan başka çözüm yok. Her şey bunların etrafında dönüyor.

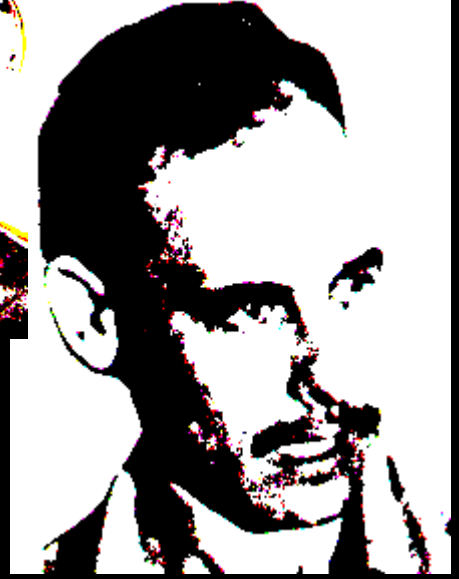
ÖDP, **EMEP**, **HADEP** vb. birleşemediler de. Çünkü soldaki genel birlik tarzının dışında değil onlar da. Türkiye solundaki birliklerde, sonuca oynanmaz, sonuç elde edilmeye çalışılmaz, reklamcılık, kendi denetimi hep daha önceliklidir.

Sonuçta bugün seçim propagandası dahi yürütemeyecek durumdadırlar. Çizdikleri tablo, siyasi basiretsizlik ve çaresizlik tablosudur. Devrim için başka yollardan, başka araçlar ve mücadele biçimleriyle mücadele edemeyip düzen içine kapağı atma pratiğidir. Bu anlamda demokratik mücadelenin bile gereklerini yerine getirmekten uzaktırlar, değil ki devrimin propagandasını yapacak, devrimi geliştirecekler! Yapabilecekleri ve yaptıkları tek şey, demokrasicilik oyununa güç vermektir. Seçimlere katılımları, devrimi değil, düzeni güçlendiren bir rol oynamaktadır. Devrim adına, demokrasi mücadelesi adına, onlara verilecek her oy da düzeni güçlendirmeye yarar.

Devrimi geliştirmeliyiz. Kendisine devrimciyim diyen her kişi ve siyasi hareketin görevi budur. Bu ise oligarşiyle çatışmadan, her alanda, ister demokratik ister illegal, dış bir mevzi savaşı vermeden mümkün değildir.

MAHİR HÜSEYİN

ULAŞ

KURTULUŞA
KADAR SAVAŞ

DEVİRİM
ŞEHİTLERİ
ÖLÜMSÜZDÜR